உ

கணபதிதுணை.

தாயுமானசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இது

யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி

மகாவித்வான்

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

எழுதிய

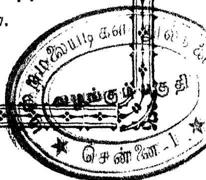
சரித்திரச்சுருக்கமும் சேர்த்து

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1927

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி,

மகாவித்வான்

ஸ்ரீமந் - நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

தாயுமானசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

வணக்கம்.

வாயுமா ணவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத்தான் மாற வீசி, யாயும்வே தாகமத்தி னருள்வலியிற் சிவஞானவாழி மூழ்கிப், பாயுமால் விடைப்பரம * னிருவியலும் பார்த்து ணர்ந்து பதத்தி னொன்றுந், தாயுமா னவன்றனிரு சரண மலர் சிரமதனிற் றரித்து வாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போதமெனுஞ் சித்தாந்தப் பொரு ளியாவுந், தராசுமுனை யாகிறுவிச் சாயாமலநுபவத் திற் றமிழைப் பாடிப், பராவுசிய மயமாகிப் பரஞானத்

---

* இரு இயல் ஆவன:—தடத்த லக்கணம், சொரூப லக்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

தனிமைநெறிப் பரிமேலேறி, நிராமய தேயத்தேகி நிறை தாயு மானவனை நினைந்து வெல்வாம்.

உலகின்கணின்று ஒன்ரோடொன்று முரணியிகலுறாஉம் பல வேறுவகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது, சமயாதீதமாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் அத்துவித சைவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய தந்தையானவரும், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளினியல்புகளையெல்லாம் உலக முணர்ந்துய்வான் பெறவைத்தருளிய தாயுமானவரும், எம்மவர்க்குச் சருவமானவரும் ஆகிய ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளது திருப்பாடல்கள் காரணமாக, அவர் ஒரு சமயத்தையுஞ் சாராத பொதுநிலையர் என ஓர் சாராரும், தமது விவர்த்தவாதக் கொள்கையை யுடையார் என ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகளும் மயங்குவாராயினர். இருவர் மாறுகோள் ஒருதலை துணிதல் எம்மவர்க்கிலக்கணமாவிருத்தலான், அவர் தங்கூற்றுக்களையெல்லாம் அடிகளது சரிதவாயிலாகவும், திருப்பாசுரவாயிலாகவும் நடுவுநிலையோடாராய்ந்து நிச்சயித்துண்மை காட்டுவான் ஈதெழுந்ததென்க.

வேதங்களாற்பூசிக்கப்பட்டதும், சுத்தாத்துவிதசைவ சித்தாந்தம் என்னும் அரசு வீற்றிருப்பதும், புகழாற் றிக்கெங்கும் போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டிற்றென் கோடிக்கணுள்ள ஸ்ரீ வேதாரணியபுரியேயாம். ஆங்கு இற்றைக்குச் சுமார் உ௯0-வருடங்களுக்கு முன்னர், வேளாள வருணத்திலே, உழுவித் துண்போர் வகையினருள்

தோன்றிய கேடிலியப்பபிள்ளை என்பார் ஒருவர்இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளின் முதிர்ந்து, குருலிங்க சங்கம பத்தியிற் சிறந்து, தம்பெயர்க் கேற்பக் கேடிலராய் அவ்வூர்ச் சிவதல விசாரணைக் கர்த்தராயிருந்தார். அதுகாலைத் திரிசிரபுரத்திலே செங்கோனடாத்தி யரசுபுரிந்த ஸ்ரீமாந்-முத்துவிசய ரகுநாத சொக்கலிங்கநாயகர் என்னும் வேந்தரேறு * பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற்செய்கைகளையும், கல்வி கேள்வி யறிவின் பெருமையையுங் கேள்வியுற்று வரவழைத்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தியோகமேற்று அதற்குரிய கடமைகளைக் குறைவறப் புரிந்துவந்தனர். அங்ஙனம் நிகழுநாளிலே தமக்கு ஒரேபேறு வாய்த்த சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் அருமைக் குமாரனைச் சந்ததியின்றி யிருந்த தந் தமையனார்க்கு முன்னரே சுவீகாரமாகக் கொடுத்து விட்டமையால், தமக்குச் சந்ததி

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரணவாக்கப் பெயருளொன்று. இறைவனிடத் திருநாழி நெற்பெற்ற காமாட்சி யம்மையார், அதனை விருத்தி செய்தற்குரியார் இவரேயெனத் திருவுளங்கொண்டு பிள்ளையே! என்று அழைத்தமையால் வந்ததெனக் காரணங் கொள்க. அது "உள்ளங் குழைந்தர் யுழவாற் பெருக்க விதை—பிள்ளையெனக் கூயுதவப் பேணுங்கை" எனத் திருக்கை வழக்கங் கூறியதனுலும் பெறுதும்.

யுண்டாகத் திருவருள் செய்யுமாறு * தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்றாய வத்திரிசிராமலைக்கணெழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமானேசுரரைத் திரிகாலங்கடோறும் தந்தேவி சகிதமாகச்சென்று ஒருமையுற்று மெய்யன்புடன் றரிசித்தும், நித்திய நைமித்திகாதிகள் செய்தும், விரத மநுட்டித்தும், தானஞ்செய்தும் வருவாராயினர். அக்காலை, பரதகண்டத்துள்ளாரது தவமெலாந்திரண்டொரு வடிவெடுத்து வந்தாற்போலவும், மன்பதைகளின் மலவிருள் துமிக்க இம் மண்ணுலகிற் றோன்றுவான் விமலன் விடுத்தருளியவோர் சித்தாந்தஞானசூரியன் மானவும் மகவொன்றவதரித்தது. அப்போழ்தத்துத் தந்தையார் அகமிகமகிழ்ந்து செய்ய வேண்டியன வெல்லாஞ் செய்து, தாயுமானேசுரர்க்குக் காணிக்கை முதலியனவுஞ் செலுத்தி, சாதகருமமுஞ்செய் வித்தார் சோதிடத்தில்வல்லார். "சுபவோரையிலே ஐந்து கோளுச்சமாகத் தோன்றியதனால் இவர் தேவாம்சமாக அவதரித்தார் என்றும், அனைத்துலகையுமாளவல்ல நரேந் திரனாக நிலவுவர்" என்றுங் கூறக்கேட்ட இருமுதுகுரவர் மகிழ்ச்சியை யென்னென்பேம். தாயுமானேசுரர் அருளாலுதித்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு அக்கடவுளின்பெயரையே நாமகரணஞ் செய்தனர். அப்பால், தாயுமானசுவாமிகள்

* திரிசிராமலை தக்கிணகைலாயத்துள் ஒன்றென்பதை செவ்வந்திபுராணம், தக்கிண கைலாச புராணம் என்பவற்றிற்காண்க. திரிசிரபுரம், திரிசிராப்பள்ளி எனவும் பெயர். இக்காலத்துத்திருச்சிராப்பள்ளி என வழங்கப்படுகின்றது.

PVPRESS

வடமொழி தென்மொழிக்கணுள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேத சிவாகமோப நிடத மிருதி புராண விதிகாச முதலியனவற்றையும் நன்கு கற்று வல்லவராயினர். அவையன்றி தேவார முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளையும், மெய்கண்டசாத்திரம் அருணகிரிநாதர் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழ் முதலியவற்றையும் தக்காருழை யாராய்ந்து அன்புடன் பாராயணஞ்செய்தார். இங்ஙனம் வருநாளிலே தகப்பனார் இகவாழ்வொருவ, அரசன் அவரது சம்பிரதி உத்தியோகத்தை ஏற்குமாறு வலாற்காரஞ்செய்ய, மறுக்கவியலாமையான் அதை ஏற்று நடத்திவந்தார். தாயுமானசுவாமிகள் சம்பிரதி உத்தியோகத்திற் பதினான்கு வயதிலேயே அமர்ந்தாரென்ப. அப்போதில் ஓர் காரியநிமித்தம் அரசனைக் காண்பான் போந்த சுவாமிகளது திருவடிச் சுவடுகள் அரண்மனையுட்புதுக்குவித்ததற்காகக் கொட்டப்பட்டிருந்த மணன்மேற்பதிந்து செவ்வே விளங்கின. பிரதானியும் அரசனும் அவ்வழி வந்தார் பதுமரேகை பதிந்து காணுஞ் சுவடுகளைப்பார்த்து மிக்க ஆச்சரியமுற்று, யாவர் இவ்வழி வந்தார் என, ஆங்கு நின்றோர் சம்பிரதியாரே வந்தவர் என்றனர்.

அரசனும் பிரதானியும் ஐயுறீஇ, அவ்வுண்மையாராய்வான் சுவாமிகளை அழைப்பித்துப் பின்னர் அனுப்பிவிட்டுச் சுவடுகளையொத்து நோக்கித் தஞ்சந்தேகந்தீர்த்து மகிழ்வுற்றார். பிரதானி அரசனைப் பார்த்து அரசரே! சம்பிரதியாரது அழகைக் கண்டு ஆடவருமவாவுவரன்றோ! "இலங்கெழிலளவு குணமெனவுரைப்பார்."

இதற்கு மேற்கோளாக அவரையேயிக்காலத்து யான் துலங்குறக் கண்டேன். அவரதுவடிவத்தை உற்றுநோக்கியுள்ளேன்.

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கான் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதங் கொப்பூழ் வயிறதின் வரையே
யிடையே மயிரி னொழுக்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகநகை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலெனு
மாறைந் துறுப்புட னிரண்டும் பாதம்.

என்று சங்கப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி, அவரது முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களும் ஆண்டன்மையோடு தெய்வத்தன்மை சிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்கணங்கள் நிரம்பப்பெற்று விளங்குகின்றன.

அவர் இன்னுஞ் சிறிது காலத்துள் உலகமெலாந் தன்னேவல் கேட்ப ஆணைசெலுத்தும் மகைஸ்வரிய மகௌதாரிய மகா மண்டலாதிபதியாகிப் புகழ்நிறுவலொருதலை. நிருபவோ! அவரது காற்சுவட்டிற் பிரகாசிக்கும் பதும ரேகைபோல் எவர்க்கு மிருப்பதை யிஞ்ஞான்றுங் கண்டு கேட்டிலேன். அவரது நெடுங்கரங்கள் கணைக்காலின் கீழ்த்தூங்குவது தானுங்கண்டிலிரோ? என்று கூறினன். அது தொடங்கி நாயகன் அவரிடத்து மிக்க பிரீதியும் அச்சமு

முடையனுயினன். இருவினையொப்பு நேருங்காலமாதலால் இவர்க்கு உண்மை யாராய்தலே பெருங்கடமை யெனத் தோன்றிற்று. அரசனிடத்தில் கவி, கவிராயர், கவிச்சக்கிர வர்த்தி, பண்டிதர், பாரதி, பாவலர், நாவலர், வித்துவான் மகாவித்துவான், வித்துவசிரோமணி, ஆசிரியர், புலவர் முதலிய பட்டங்களைத் தரித்துச் சன்மானம் பெறவருவோர் எவரையும், யதார்த்த வாதஞ்செய்து தக்க விடை கொடாமையால் "உண்மை காணுதிர்" என்று விடுப்பார். அரசனும் இவரது இளம்பருவத்தையும், கல்வி கேள்விகளின் அருமையையும், அதற்குத் தகுந்த வொழுக்கத்தையுங்கண்டு நனிவியந்து பேரன்புடையனுயினன். தலையிற் றீப்பிடிக்கக் கண்டான் வேறொன்றனையும் நாடாது தண்ணீரையே தேடுவதுபோல, இவரும் தம் ஐயங்களையொழித்து உண்மை காட்டவல்ல ஞானுசிரியர் யாண்டையர்? எற்றைத் தினத்தெதிர்ப்படுவர் என்றேக்கமுற் றெதிர்பார்த்திருந்தார்.

அங்ஙனமமருநாளிலே, அடிகளார் பிறவிகடோறும் ஈட்டிய பெருந்தவப்பேறு காரணமாகவும், இற்றைஞான்றும் பிற்றைஞான்றுமுள்ள வுயிர்கள் முப்பொருளி னுண்மையறிந்து, சித்தாந்தநிலையேறிச் சிவஞானநிட்டாபரராய், அத்துவித முத்தியையடைந் துய்தற்குச் சாதனமானவற்றை யோதுவிக்கு முண்மை காரணமாகவும், திருவருண் ஞானப் பெருஞ் செல்வப் பிழம்பாகிய திருமூலநாயனர் மரபிலேதோன்றி திருக்கைலாய பரம்பரைச் சந்தான

மாகிய மெய்கண்டதேவ நாயனாரது வழிக்குரவரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றசற்குரு மூர்த்திகளாகிய 'மௌன குருசுவாமிகள்' திரிசிராமலைப் பரமநாதனைத் தரிசிப்பான் ஆண்டுற்றனர். நந்தந்தையுமான தாயுமானார் அவரைக் கண்ட மாத்திரையே, தலைவனைக் கண்டுழித் தன்வயமிழக் கும் உழுவலன்புடைப் பதிவிரதைபோலப் பரவசப்பட்டு, காந்தங்கண்ட ஊசிபோன்று தம்மனம் அவர்மாட்டிழுக் கப் பாட்டாராய், அடியுறவணங்கி, "எம்பெரும! தந்திருக் கரத்துள்ள புத்தகம் யாதோ?" வென்றனர். குருசுவாமி கள் யாதொன்று முரையாராய் ஏகினர். பின்னரும் பன் முறை வினவி நீழல்போல் தொடர்ந்தனர். அவ்விடங்க டோறும் சுற்றித்திரிந்து, ஊரடங்கிய யாமம் பதினைந்து கடிகை யளவிலே தாயுமானவர் சந்நிதிசென்று * பதுமா சனத்துட்கார்ந்த மௌனாசாரியர் இவர் பக்குவங் கண்டு 'சிவஞானசித்தி' என்றனர். தாயுமானார் அகமிக மலர்ந்து, அந்தநாளிலே வாதவூர் நாதனை ஞானபோதத்தா லேதந் தொலைத்துச் சாதங்காட்டிப் பாதமளித்தாண்ட பரமபதி. இந்தநாளி லெளியேனையும் ஞானசித்தியான் மோனபத்தி

---

* பதுமாசனமாவது-யோகாசனங்களுள் ஒன்று. அஃ தாவது இடப்பக்கத் தொடையின்மேல் வலக்காலினையும், வலப்பக்கத் தொடையின்மேல் இடக்காலினையும் மாற வைத்து, இருகாற் பெருவிரலையு மிருகரங்களானும் மாறி யுறப் பிடித்திருத்தல். அதனை "சவ்வியபாக ஊருமேல்" என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளானறிக.

P.V.PRESS

யளித்தாட்கொள வெழுந்ததோவென்று துதித்து, "அருட் கடலே!

க. சிவம் யாது?

உ. ஞானம் என்பதென்னே?

ங. சித்தி எது? என்று வினவ, ஆசாரிய சுவாமிகள் அவரை நோக்கி, அன்புளாய்!

க. சிவம் என்பது பதி.

உ. ஞானம் என்பது (அந்தப் பதியை உள்ளவாறறியும்) அறிவு.

ங. சித்தி ஆவது அவ்வறிவை வருவிப்பது என்றார். தாயுமானவர் கேட்டுத் தவராச!

க. அப்பதிப்பொருள் ஊர் குணம் குறி செயல் பெயர் முதலியன வில்லாதது; சொல்லளவைக்கும் பொருள் அளவைகட்கு மெட்டாதது; என்று வேதாகமங்கள் முழங்கவும், தேவரீர் அவையிற்றிற்கு முரணுகச் சிவம் என்றல் பொருந்துமோ?

உ. சிவம் எனவே, அசிவம், (அமங்கலம்) சிவாசிவம் (மங்கலாமங்கலம்) என்பனவும் பெறப்படலால் அப்பொருளவை?

ட. அப்பொருள்கள் சிவத்திற்குப்பேதமோ? அபேத மோ? பேதாபேதமோ?

ச. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? வியாத்தியோ? சுசாதியோ? விசாதியோ? சுகதபேதமோ? இவை அல்லா தனவோ?

ரு. "உண்மையுமா யின்மையுமாய் இருப்பவன் பதி" என்றான்றோ ரருளிய துண்மையாயின், சிவம் (மங்கலமு டையது) எனக்கூறல் சால்பேயோ? என்னை? அமங்கலம், மங்கலா மங்கலமும் அவனே யாகலால்.

சு. பிரமப் பொருளன்றியிரண்டாவது பொருள் இல் லையென்று வேதங்கூறவும், சிவஞானம் என்பதற்குப்பொ ருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின், சிவன் ஞேயப்பொரு ளாகவும், ஞானம் காட்சிப்பொருளாகவும் முடிதலால், ஞா துரு (அறிபவன்) ஞானம் (அறிவு) என்பனவெவை?

எ. அந்த ஞாதுரு பரிபூரணனுய சிவனுக்கு வேருநி ன்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றறிவனோ? வேறும் ஒன்று மாய் நின்றறிவனோ?

அ. சிவன் அறியப்படுமேல், அறிபொரு ளெல்லாம் தூலமாகியும், அழிவனவாயும், விகாரப்படுவனவாகியும் அறிவானுக்கு வேறவாகியும், கண்டப்படுவனவாகியும் விளங்கு முண்மையால், அவனும் சடத்துவம், அழிவு,

விகாரம், பேதம், கண்டப்படுகை முதலிய தன்மையனாய், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அத்துவிதம் அகண்டமுதலிய வற்றை யிழக்குமன்றோ ?

௯. அறியப்படுதல் கருவி கூடிய விடத்தோ? கழன்ற விடத்தோ? கூடிய விடத்தெனின் கருவிகள் எல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாகலின் அந்த ஞானங்களா னறியப்படானே ? கழன்றுழி யெனின் அறிதலெங்ஙன் ?

௧0. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக் காட்சி யானோ ? திரிபு காட்சியானோ ? மானதக் காட்சி யானோ ? சையோகம், சையுத்த சமவாயம், சையுக்த சமவேத சமவாயம், சமவேத சமவாயம், விசேடண விசேடியபாவம் என்னும் வகைத்தாய வாயிற் காட்சியானோ? தன் வேதனைக்காட்சி யானோ? யோகக் காட்சியானோ? விகற்பக் காட்சியானோ? நிருவிகற்பக் காட்சியானோ? சுவார்த்தாநு மானத்தினாலோ? பரார்த்தாநு மானத்தினாலோ? சபக்கம், விபக்கம், சபக்கவிபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம் உலக வாதங்களானேயோ ?

௧௧. ஞானம் அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா? இயற்கையெனிற் சித்தித்தல் வேண்டா செயற்கையெனிற் சித்திக்க மாட்டா. அஞ்ஞானமு மங்ஙனே யன்றோ?

2

கஉ. அங்ஙனஞ் சிந்தித்தல் *சமுதாயவாதமோ? ஆரம்ப வாதமோ? விவர்த்த வாதமோ? பரிணாமவாதமோ? விருத்தி வாதமோ?

[என்றின்னன வாய தம் ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் விண்ணப்பிக்க குருசுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சகல வர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கும் உபதேசமுறைமையை ஓர்ந்து.]

† ஔத்திரி தீக்கைக்கு அவரப்போது அருகரல்லாமையால் அதற்கு அங்கமாயுள்ள ‡ அறுவகைத் தீக்கையு

---

* சமுதாய வாதமாவது எள்ளானுய குப்பை யென்பது இது புத்தர் சமணர் கொள்ளுமதம். ஆரம்பவாதமாவது நூலாகிய வாடைபோல்வ தென்பது. இது தார்க்கிகர் மதம். விவர்த்தவாதமாவது கயிற்றிற் பாம்புபோலவும், பேய்த்தேரானுய நீர்த்தோற்றம் போலவும் உள்ளதென்பது. இது ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் மதம். பரிணாமவாதமாவதுபாலினுண்டாகியதயிர்போல் முற்றும் பரிணமித்தலும், நெய்யினுண்டாம்புழுப்போல ஏகதேசத்திற் பரிணமித்தலும் என இருவகைத்து. படங்குடிலாதல் போலவும்,வித்துமரமாதல்போலவுமுள்ளதுவிருத்திவாதம்

† ஔத்திரி - உதசகிதமாகப் பண்ணுவது. உதசகிதம்-ஓமத்தோடு கூடியது அது கிரியாவத்திரி, ஞானவுத்திரி என இருவகைப்படும்.

‡ அறுவகைத் தீக்கையாவன—சட்சுதீக்ஷை, பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானததீக்ஷை, சாத்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை என்பனவாம். இவையிவற்றை வருணபத்ததி, சைவசந்நியாச தீபிகை, காலோத்தரம், சித்தாந்தசேகரம், ஞானப்பிரகாச வியாக்கியானம் என்பவற்றிற் பரக்கக் காண்க.

ளான வியற்றி, மைந்த! நீ வினவிய ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் அறுத்து, விபரீத ஞானத்தையும் வீட்டி, சிவஞான நெறியாகிய அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுப்பது இந்நூலேயாம். இஃது நங்குருமரபி னிலவிய சகலாகம பண்டிதர் என்னும் "அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்தி"களா னருளப்பட்டது. இதனைப் பூசித்துப் பாராயணஞ்செய்து வருகின்றோம். சிவஞானபோத வழிநூலாயுள்ள இது வேதாகம சாரமாகிய சித்தாந்த வியல்பினை யெடுத்துத் தாபித்தலாற் "சுபக்கம்" என்றும் வேதாகமங்கட்குப் புறப்புறமாகவும், புறமாகவும், அகப்புறமாகவும், அகமாகவுமுள்ள சமயக் கோட்பாடுகளை யெடுத்துக் கண்டனஞ் செய்தலாற் "பரபக்கம்" என்றும் இருவகைப்படும். மாணவ !

* "பாரிலுள்ள நூல்களெல்லாம் பார்த்தறியச்சித்தியிலே
யோர்விருத்தப் பாதி போதும்."

என்று, அவர் வினவிய வினாக்கட் கெல்லாந் தக்கவிடை கொடுத்துச், சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனையும் முறையே உபதேசித்தருளினர். பதியிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஞானஞ்ஞான இலக்கணம், அத்துவிதவிலக்கணங்களை யெல்லாம் போதித்தருளுங் காலத்தில் தேசிகநாதர் "இருநிலனய்த் தீயாகி நீருமாகி" "தானெனை

* இதனை "பாதிவிருத்தத்தா லிப் பார்விருத்தமாக வுண்மை—சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா ளெந்நாளோ" என்று குருமரபின் வணக்கத்துள் தாயுமானார் அநுவதித்ததுங் காண்க.

முன்படைத்தான தறிந்து தன் பொன்னடிக்கே" எழிசையா யிசைப்பயனு யின்னமுதா யென்னுடைய தோழனுமாய்" "பன்னிலூறும் பழத்தினு மின்சுவை-யென்னிலூறியெனக்கே களிதரும்-உன்னிலுன்னு முன்னுவிடில் விட்டிடும்" எனவரூஉம் 'தேவார அருட்பாக்களையும், "இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறேபோன்று சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தோன்றும்" ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும் பெருஞ்சோதியை" எனவரூஉந் "திருவாசகத்" திருவருட்பாக்களையும், "உற்றவர் பெற்றவரற்றவர் முற்றும்-அற்றவர்க்கற்றறவனல்லவர்க்கு" எனவரூஉம் இருபாவிருபதின்செய்யுளையும்

குமர குருபர குணதர நிசிசரர்
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபகி ரதிசுத சுரர்பதி குலமானும்
அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவையறிவது பொருளெனவருளிய பெருமாளே.

என்ற "திருப்புகழின் திருப்பாவையும் ஏனையவற்றையும் உதகரித்துண்மை காட்டினரென்ப. அதுபற்றி யன்றோ தாயுமானசுவாமிகளும் தாம்அருளிச்செய்த அறிஞருரைக் கண்ணியில்,

"இருநிலனுய்த் தீயாகி யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவதெந்நாளோ."

என்பது முதலாக அவற்றையெல்லா மெடுத்தாண்டு மன் பதைப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். நிற்க, இவ்வுப தேசத்தானே வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தா ந்தமே உண்மைநிலையென்றும், சிவபெருமானே பரமபதி யென்றும், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தியென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து மு மூட்சுத்துவ முற்றார். 'மௌனதேசிகர்' 'நீ இன்னுஞ்சிறி து காலமிருந்து இல்லற நடாத்திப் புத்திரனை யீன்று நிற்றி, பின்னர்யாம் வந்து நிட்டைகூடு முபாயமளிப்பேம்' என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவை யாற்றாமல் தாயுமானார் வரு ந்த 'சும்மாஇரு' என்று அகன்றனர். இவற்றைச், சுவாமிக ளது திருப்பாடலில் 'மௌனகுரு வணக்கத்துள்,

சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
 சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
 செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
 ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க

---

* நந்தி மரபு ஆவது-தக்கிணாமூர்த்தி சிவஞானபோ தத்தைத் திருநந்திதேவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர் சனற்கு மார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும் அவர் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்ட தேவ ர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினோர்க்கு ம், அவர் மறைஞான சம்பந்த நாயனார்க்கும், அவர் உமா பதி சிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உப தேசித்த வரன்முறை வழியாம்.

வென்றடியர் மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லை யொன் றென்னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ர குருவேயோக தந்த்ரகுருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. என்றதனும்,

'வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிர் வாகநிலையும்'
'சமயாதைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்தசமரசசிவாநுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்டபின்
வாழ்வித்த ஞான குருவே' என்றதனலும்.

*'காட்சியநு மானமுத னாவிதங்க டேர்ந்து
நாலுனெனக் குழறு படைபுடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமு மோர்ந்திட்
† டணுபக்க சம்புபக்க மாயிரு விகற்பமும் என்றத
னும் அறிக.

---

* காட்சி முதலியனவென்றது, காண்டல், கருதல் உரை, இன்மை, ஒப்பு, ஒழிவு, உண்மை, உலகவழக்கு, இயல்பு என்னும் பொருளளவையை என்க. நாலுனெனக்குழறுபடையாவது மாயாவாதக்கொள்கை, நான்கு சாதனமாவன்-நித்தியா நித்திய வித்துவிவேகம், இகமுத்திரார்த்தபல்போக விராகம், சமாதிகட்க சம்பத்து, முமூட்சுத்துவம் என்பனவாம்.

† அணுபக்க சம்புபக்கமாவது-சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிமித்தம் நவபேதங்களாகும் இருவகைப்பகுதி. அவற்றின் விரிவை, யாழ்ப்பாணத்து ஞானப்பிரகாசமுனிவர் செய்தருளிய சித்தியார் உரைக்கண்டெளிக.

இப்பால் ஆசாரியர் சேஷ தரிசனஞ்செய்து, குமரிமூழ்கிப் பொருதியமலைபோய் அகத்தியபகவானை யடைந்தருள்பெற்று நிட்டையில் அமர்ந்தனர். ஈண்டுத் தாயுமானசுவாமிகள் உபதேசமொழிகளையெல்லாஞ் சிந்தித்து அவற்றின்படி யொழுகலால் விரத்திதோன்ற, இலௌகிகத்தொழிலை மறந்து வந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மைகளையெல்லாம் கேள்வி வாயிலா னறிந்தும், அற்புதத் தன்மையான பலசெய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந்ததை நேரிற்கண்டும், அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும்உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்திலெழுந் தருளச்செய்து, சுவாமி! தேவரீரது மகிமைகளை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினேன். இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றேவல் செய்யப் பணித்தருளவேண்டுமென் றிரந்து, அவர்நிலைக்கு முட்டுறாவண்ணம் ஒழுகினன். சுவாமிகள் * சரியையிற் சரியை சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பவற்றையெல்லாம்.அநுட்டித்துவந்து கிரியாபாத சோபானமுற்றார்.

---

* சரியையிற் சரியையாவது திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுக்குச் சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தலதீர்த்த யாத்திரை செய்தல்முதலியன. சரியையிற் கிரியையாவது இடபாரூடர், கல்யாண சுந்தரர், பிச்சாடனர், உமாமகேசர்முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், விநாயகர், கந்தர் முதலிய ஆவரணமூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றை வழிபடுதல், சரியையில் யோகமாவது நெஞ்சின் கண் சீகண்டவுருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல், சரியையில் ஞானமாவது அத்தியானபாவனையின் உறைப்பினால் மெய்யநுபவ வுணர்வு நிகழ்தலாம்.

அக்காலை யரசன் மண்ணுலகொருவினன். அரசன்மனைவி யிவரது அழகைப் பலமுறை கண்டுள்ளா ளாகலின் ஆசைமீதூர்ந்து அவரிடஞ்சென்று, 'என்னரசாட்சிக்குத்தேவரீரைத் தலைவராக்குவல். என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுந் தம்மவே. என்று வேண்டுகோட்கிணங்கி யெளியேனது பெருங்குறையை முடித்தருளவேண்டு'மென்று இரந்தாள். பெருமானார் அவள் மனமடங்கவேண்டிய நீதிகளையெல்லாம் உரைத்து அறிவுவரச்செய்து, தாபதப் பக்கமாக்கி இங்கிருத்த னன்றன்றென்றுணர்ந்து இராமநாதபுரத்திற்கு எழுந்தருளினர். அதனைத் தமையனாராகிய 'சிவசிதம்பரப்பிள்ளை' அவர்களும், சிறியதாயார் குமாரராகிய 'அருளையபிள்ளை' அவர்களும் கேள்வியுற்று ஆங்குச்சென்று சந்ததி விளங்கும்படி திருமணஞ்செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்க்கு அவ்விடத்திற் பிரியமில்லாதிருந்தும் தங்குருசுவாமிகள் தாஞ்ஞையு மதுவாகலானும், தமயனார் வேண்டுகோளுமன்ன தாகலானும் மறுத்தல்பாவ மென்றெண்ணி யுடம்பட்டு, தங்குலத்திற்றோன்றிய மாட்சிவாய்ந்த நங்கையா ளொருத்தியைத்திருமணல் புரிந்தனர். இல்லாளோடு தாமரையிலையினீர்போற் கூடி யில்லறதருமங்களையும் நடாத்திவந்தார். அதுகாலை 'மங்கையர்க்கரசியாந்' தேவியார் ஓராண்மகவை யீன்று வைத்துச் சிவபதமடைந்தனர். அக்குழந்தை பெயர் 'கனகசபாபதிப்பிள்ளை.' அக்குமாரரும் 'மகன்றந்தைக் காற்று முதலியிவன் றந்தையென் னோற்றான் கொல்லென்னுஞ்

P.V.PRESS

சொல்' என்பதற் கிலக்கியமாய் விளங்கினர். தாயுமானுரும் * கிரியாபாத நான்கையுமுடித்து, யோகபாதசோபானமுற்ருர்; மௌனதேசிகர் அவணெழுந்தருளி ஞானவுத்திரியென்னுந் தீட்சைசெய்து, யோகநிட்டைகளி னியல்புகளை யுணர்த்தித் துறவுபெற ஆஞ்ஞாபித்துச்சென்றனர். அதுதொடங்கி அடிகளார் கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு † யோகபாதத்தை யநுட்டித்து, சிவஞானப் பெருஞ்செல்வராய் நிட்டை கூடுவாராயினர். சோதிடர்களும் பிரதானியும் கூறியவாறே புவிராசர் கவிராசர் ஆதிய மன்பதைகள் யாவரும் போற்றும் சிவயோகத் தவராசராயினுர். அரசர்கள் மலை, நதி, நாடு, ஊர்மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, ஆணையென்னுந் தசாங்கத்துடன், வெண்கொற்றக்குடை, நவமணிமுடி, சிங்காசனம் என்னுஞ் சிறப்படையாளங்களையும் உடையராதல்போலத் தாயுமானசுவாமிகளும் அவாவின்மை, மெய்யுணர்வு, துறவாதிய

---

* கிரியையிற் சரியை-சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களை யெல்லாஞ்செய்து கோடல். கிரியையிற் கிரியை-ஐவகைச்சுத்தி முன்னுகச் சிவலிங்கவடிவிற் செய்யும் பூசனை. கிரியையில்யோகம்-அகத்தேபூசை ஓமயதியானம் மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யும் அந்தரியாகம். கிரியையில் ஞானம்-அவ்வந்தரியாக வுறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரநுபவவுணர்வு.

† இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணுயாமம் என்னு நான்கும் யோகத்திற் சரியை, பிரத்திமாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற்கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதியோகத்தில் ஞானம் என்க. இவற்றை யோககாரிகையினும், திராவிட மரபாடியத்தினும் தத்துவப்பிரகாசத்தினுங் காண்க.

'குணம்' என்னும் மலையும், 'நித்தியானந்தம்' என்னும் நதியும் வேதமுதலிய கலைகளானும் அறிதற்கரிய 'சிற்சத்தித்தானம்' ஆகிய நாடும், 'அநுபூதி' என்னுஞ் சுத்தப் பெருவளமுடைய ஊரும், விடயவழிச் செல்லாமல் நிறுத்தித் தன்வயமாக்கும் 'அருள்' என்னும்மாலையும், எவ்வெப்பொருளினிடத்தும் விரைந்து சென்று அவ்வப்பொருளாய் நிற்கும் 'வியாபகத்துவம்' என்னுங்குதிரையும், வினைக்கட்டறுத்துப் பாசம் பகையை யெறிந்து, அன்பாகிய வேகமுற்று ஆரணி சென்னி உரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளாகிய மும்மதங்களுடன் தத்துவகூட்டங்க ளூட்புகுந்து ஆனந்தத்தேனை யளிக்கும் 'சிவஞானம்' என்னும் யானையும், சமயநிலைகளுக்கெல்லாம் மேற்பட்டு, அத்துவிதப்பெரும்பயனை விளக்கித் துன்பச்சுமையை நீக்குதற்கேதுவாய 'வைதிக சைவசித்தாந்தம்' என்னும் வெற்றிக்கொடியும் தசநாடிகளுந் தசநாதமாகத் தோன்றலின் 'நாதம்' என்னும் முரசும், பிருதிவிமுதல் நாதமீறாய் அகம்புறம் என்னுங்கருவிகளாகி விளங்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு 'அறிவித்தல்' என்னும் ஆணையும் ஆகிய தசாங்கங்களுடன், எவற்றையும் ஒருசேர வோரியல்பான் அறியும் 'பேரறிவு' என்னும் ஒரு பெருஞ்சுடர் முடியும், மும்மலப் பகையா னேரும்பிறவி வாதனையைப் போக்கித் தன்னடிக்குள் வைத்துப் பேரின்ப நிழலைச்செய்யும் 'அந்தண்மை' என்னும் வெண்கொற்றக்குடையும், சமாதி என்னுஞ் சிங்காதனமும் உடையராய், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் சதுரங்கசேனைகளுந் தம்மேவல்கேட்டங்கினிற்க,

மும்மண்டலத்திலும் தங்கிள்ளாருக்குச்செல்ல, * தவராச ராய் விளங்கினர் என்க.

நிலவுலகத்துள்ள உயிர்களெல்லா முணர்ந்தீடேறுந் திருவுளத்தானே தம் அநுபவசாரங்களையெல்லாந் திரட்டி அத்தியற்புத திருப்பாடல்களாகப்பொழிந்தனர் அவற்றை யெல்லாமுடன்றிரிந்த அருளையர் முதலாய மாணவர் எழு தினரென்ப. சுவாமிகள் அருளையர்க்குத் தத்துவோபதே சஞ்செய்து, இராமநாதபுரஞ்சென்றுஆங்கேயேசிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடை வான் சமாதிகூடினார். அருளையசுவாமிகள் அகவற்பாவி னாலே சுவாமிகளைத்துதித்து, சிவயோகசாதனராய்க் கன கசபாபதிபிள்ளை அவர்கட்கு மெய்யுணர்வருளித் துறவுற் ருர். இக்குருபரம்பையில் தஞ்சைமாநகரின் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள அம்பலவாண சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் அருணசலப்பிள்ளை என்பார் இருந்தனர் என்ப. இச்சரிதம் வேதாரணிய ஆதீனத்திலே எமது சந் தான தீக்ஷிதாசாரிய சுவாமிகளது உபதேசப்படியும் திரு ப்பாடற்படியும் எழுதப்பட்டது எஞ்சிய சரிதங்களையெல் லாம் ஷை. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள், சென்னை ஞான போதினியில் 6-புத்தகம், இலக்கஞ்சஞ்சிகையில் வெளிப் படுத்தினர். ஆங்குப் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

சரித்திரச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

---

* தவம் என்றது ஈண்டுச் சிவஞான நிட்டையை அதனை "ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தனை-தம்முதல் குருவுமாய்த் தவந்தனிலுணர்த்தலிட்-டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே" என்னுஞ் சிவஞானபோதச் சூத் திரத்தானறிக.

திருப்பாடற் சிறப்பு.

வெள்ள மருவு விரிசடையான் வேத வனத்தான்விம லேச, னுள்ளமருவத் திருமூலனுறவின் மருவுமொருமவுன வள்ள, லருளுங் கருணைவெள்ள வாரிமடுத்தேம்மறைசைநக ர்ப், பிள்ளை முனிவ னருண் முகிலாய்ப் பெய்தான் கரு ணைத் தமிழ்மழையே. (க)

திருமூலன் மரபினெழுங் குருமவுனி திருவருளைத் திரட்டி வாரி, யருளூறு மானந்த வநுபூதிச் சாரமெலாம ருந்தினாலு, மருளோடு மிருளோட மறைக்காட்டினெழுந் தாயுமானேன் ஞானப், பொருளாருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ் மழையை யுலகமுயப் பொழிந்தான்மாதோ. (உ)

சிராப்பளிமா மலைமேவுஞ் செவ்வந்திப் பெருமனருள் செய்ய வாங்கிப், பராபரமு மெந்நாளும் பைங்கிளியும் பல பாவும் பாடிப் பாடித், தராதலமா னுடர்க்கெல்லாந் தண் ணமுதாத் தந்தருளுந் தாயுமான, நிராமயனு ரருள்பெரிய கவிதையினற் பொருளதனை நினைந்து நிற்பாம். (ங)

அன்னையத் தனுமாய்க் குருவுமாய்த் தேவா யமர்பிள் ளைமுனிவன்மெய்யருளான், மன்னுதத்துவத்தை யவனரு ளறியா மதியிலே னுய்ந்திட றகுமோ, வென்ன வாகிடுமே கான்மவா தியர்க்கும் பிறர்க்குமா வெடுத்தனன் வேறின், றென்னமா தவஞ்செய் திட்டனேமறைசை யெம்பிரான் புகழுரைத் திடற்கே. (ச)

நீரணி சடையா னிருமலன் வரத னிட்கள சகளமா நிறைவோன், சீரணி கருணைத் திருவுரு வாகித் திருமறை க்காட்டெழுஞ் செல்வ, னீரடிக் கமலத் தாயுமானவன்ற னிருந்தமிழ்ப் பெருமையென்னளவோ, பாரினிற்படுமோ வெடுத்தமா விடயம் பகருவ லினியினிப்பாக. (ரு)

உ

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

நூலினுட்பிரிவு

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமத்

தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களுள்

முதன்மூன்றுபாடல்களுக்கும் உரை.

க-வது பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெதுமனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வமெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
வெங்கணும்பெருவழக்காய்

யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
　　யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
　　கருத்திற்கிசைந்ததுவே
கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
　　கருதியஞ்சலிசெய்குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே [உ-வது பாட்டில்] "பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என வியந்து வாழ்த்துதல் செய்யும் சிவத்தின் வியாபக முதலிய பலவற்றையும் தொகுத்து "முடிந்தது முடித்தல்" என்னும் உத்தியால் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி என்பது:—அண்டபகிரண்டங்களாகிய சேய்மைக்கணுள்ள தெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்றும் அணிமைக்கணுள்ளதெனவும் கண்டித்துரைக்கப்படாமை.

இனம்பற்றி உங்கு எனவுங் கூட்டி அவற்றிற்கு இடைவெளியின்கணுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்னாத' என்பது, 'எனாத' எனத் தொக்குநின்றது.

எங்கும் ப்ரகாசமாய் என்பது.—மேல், கீழ், உள், புறம், நடு பக்கங்களனைத்தினும் பரந்து நிற்கும் பேரொளியாகி,

ஆனந்த பூர்த்தியாகி என்பது:—அவ்வாறே யகண்ட பூரணானந்தமாகி.

ஆனந்த பூர்த்தி—வடசொற் புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

அருளொடுநிறைந்தது எது என்பது.—தனது திருமேனியாகிய பேரருளோடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு "ஈட்டியவிரண்டாம்வேத நூறுருவோடெழுந்தது" என்றாற்போல ஒற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது.

அருள் ஆவது-அபின்னசத்தி; நிறைவு ஆவது-உதியாமல் முக்காலத்தினும் உள்ளதாகி, ஓங்கிப்பேராமல், குறையாமல், இடையறாமல்,அசைவின்றிப்பரந்துநிற்குந்தன்மை. இதனைப் பூரணமென்றும் விபுவென்றுங் கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் மேலே "அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி யானந்த மானபரமே" என்றும், "பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே" என்றும் பலவிடங்களினும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அங்கு - வீடுபேறாகிய அம்மைக்கண்ணும், இங்கு-உயிர்வாழ்க்கைக்கிடமாகிய இம்மைக்கண்ணும் எனவும் ஒன்று. இனம்பற்றி உம்மைக்கண்ணுமெனக் கூட்டியுரைக்க. எனவே, அண்டதத்துவம்பிண்டதத்துவமுதலிய அனைத்திடமுமாமென்பது பெற்றாம். அவையாவன:—பிரு

திவியண்டம் - புவலோகமுதல் சிவலோக மளவாக ஏழு லோகமும், மேல் அண்டகடாகமும் பிரம்மாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களாகிய அண்டங்களும் மேல் மனம் புத்தி ஆங்காரம் குணம் ஆகிய அண்டங்களும் இவைக்குமேற்பிரகிருதியண்டமும், மேல் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் அசுத்த மாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தை மாகேச்சுரம் சாதாக்கியங்களும், அவைக்குமேற் பரவிந்து பரநாதங்களும், எண்பத்துநூறாயிரம் யோசனை கனமுள்ள பூமியும், கனிட்டபாதலமும், கீழே ஆடகேசுரர்க்குப்புவன மாகிய ஏழுபாதலங்களும், கூர்மாண்டரென்னும் உருத்திர புவனமுமாய் அண்டகடாக முட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண்டங்களனைத்திற்கும் ஆதாரபூதமாய்ச் சிவசத்தியான ஆதாரசத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப்படாததலால்.

"ஆதியுமந்தமுமில்லாவரும்பெருஞ்சோதி"

எனவும்,

"அப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காண்"

எனவும் பெரிய ருரைத்தவாற்று ணுணர்க.

அங்குள்ளது எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளது எனின் எங்கு மில்லதெனவும், எங்குமுள்ளது எனின் ஏற்றத்தாழ்ச்சியா யிருக்கிறதெனவும் ஐயப்பொருட்கு இடமாகாமே "அங்கி

ங்கெனுதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி"
என வற்புறுத்திக் கூறினர்.

அனுதிமுத்தசித்துருவாகிய பதிக்கு அருளே திருமேனி என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-க, பா-சஎ.)

"உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணுதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றானே."

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தன் அருள் வெளிக்குளே என்பது:—அங்ஙனம் தனது அருளாகிய வெளியினிடத்தே,

கடவுளின்பொதுக்குணங்களெட்டில் ஒன்றாகிய 'பேரருளுடைமையெனும் பெயரைக்கொண்டு "அருள்வெளி" என்றனர். இதே பரவெளி. சிதாகாசமென்பதும் சிதம்பரமென்பதும் அதற்கேபெயராம். இதினின்றும் 'அண்டவெளி' தோன்றி, யதினின்றும் 'மனவெளி' தோன்றித்தோற்றமுறையானே யொடுங்கும். மனவெளி யென்பது மனம் விரிந்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோரண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும்வெளி; பரவெளியென்பது எல்லாவற்றையும் தன்னுளடங்கியிருக்கும் வெளியாம்.

அகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு என்பது:—அனந்தங்கோடி அண்டபுவனங்கள் முற்றும் பரிணமித்துத் தங்குமாறு,

இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்தது எது? என்பது:—அருளைக்கருதி இச்சையை வைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகி விரிந்துள்ளது எப்பொருள்?

அருள்வெளி என்பது தனது சந்நிதானமாம்; ஆகவே தனது சந்நிதானமாத்திரத்தாலே எல்லாவுலகங்களுந்தோன்றி விரிந்து அடங்குமென்பதாயிற்று. தனது அருள் ஆதியிலொன்ருயிருந்து, பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முறையே மலத்தான் மூடப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு வைத்த கிருபையை "இச்சைவைத்து" என்றும், தனதுஞானசத்தியால் அவர்களது நலத்தைவிரும்பி அறிதலை "உயிர்க்குயிராய்" நின்றும், கிரியாசத்தியால் அவர்களுக்குத் தநுவாதி பிரபஞ்சங்களைத் தருதலை "தழைத்தது" என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சை ஞானம் கிரியைகளை உடையனுயினும் அவற்றை அனுதியாகிய மலம் மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் ஒன்ருனும் மறைக்கப்படாமல், 'தான்' அவற்றின்மூகமாக ஆன்மாவுக்குக் கன்மவளவையால் போகாதிகளைக் கொடுத்து, அவற்ருல் தாக்கப்படாமல், தன்னந்தானு யறிந்துவிளங்கு மியல்பிற்று. இதுவே அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை எனக்காண்க.

தனது சந்நிதிமாத்திரமின்றி யாண்டும்பிறிதோரிடமின் ருதலால் "அருள்வெளிக்குளே" என்று தேற்றப்பொரு ளிற்கூறினர்.

"இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்ற தற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா-கூரு.)

"ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் ருகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகும்
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னுதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னு லாக்குவ னகிலமெல்லாம்."

தன் சந்நிதியின்கண் முத்தொழில்களும் நிகழு மென்ப தற்கு உதாரணம்:—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

"பூவண்ணம்பூவின்மணம்போலமெய்ப்போதவின்ப
மாவண்ணமெய்கொண்டவன்றன்வலியாணை தாங்கி
மூவண்ண றன்சந்நிதிமுத்தொழில்செய்யவாளா
மேவண்ணலன்னுன்விளையாட்டினமினையைவெல்வாம்."

மன வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது? என்பது:— மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும், வாக்கால் இன்னதென உரைத்தற்கும் இயையாவண்ணம் அதீத மாய் நின்றது எப்பொருள்?

இனம்நோக்கிக் காயத்தாலும் பற்றற் கமையாதெனவும் உரைக்க. இதனுல் திரிகரணமெனும் தத்துவமூன்றிற்கும் மேலாய் நிலைபெற்றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இத்திரிகரணங்களிலும் அப்பொருள் தங்கியிருந்தும் அப்படி தங்கியிருப்பதை யுணராமலிருப்பதுந்தவிர, அஞ்ஞான விசேஷத்தால் தட்டுப்படாமலும் கூடவிருக்கின்றதெனல்.

உள்ளேநின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச் செய்வதால் சலம் என்றும், இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்துவதால் அசலம் என்றும் கூறப்பட்ட மனம் பிரகிருதியில் தோற்றம். சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குகளும் விந்துவில்தோற்றம். இவையெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப் பின்பு பதிஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின்கண் கீழ்ப் பட்டடங்குமாதலால், அவற்றில் "தட்டாமல் நின்றதெது" என்றார். இஃது நின்மலதுரியம். இந்நிலையின்கண் மனச் செயலும் வாக்கின் காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல் அவற்றோடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துவினுள்ளே அரும்பும், பைசந்தி இதயத்துள் மயின்முட்டையுட் சலம்போன்று மலரும், மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமாயுணரத் தக்க ஒலியாய்க்காய்க்கும்; வைகரி வாயினின்றும் செவியிற் கேட்கப்படுவதாய்ப் பொருள்தரு மொழிவாய்க்கனிந்து வெளிப்படும்; இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றில் தட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம்:—

[திருவிளையாடற் புராணம்-நான்மாடக் கூடலானபடலம்.]

"பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல வினையன்றி நின்ற
வெளியென்ப கூடன் மறுகில்
பாதங்க ளோவ வளையிந் தனுதி
பகர்வாரை யாயு மவரே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மனவாக்கினில் தட்டாம னின்றதற்கு மற்றொரு பிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம், அஃதாவது:—மனம்-மானதக் காட்சியும், வாக்கு-(வேதமுதலிய வாக்காகிய) நூல்களும், இவை முதலிய அளவைகளாலும் பற்றப்படாதது என்பதாம். வாக்கினிலும் என உம்மை விரிக்க.

"ஆசிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன்."

என்றதனுனுமுணர்க.

சமயகோடிகளெலாம் தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவும் நின்றது எது?

என்பது:—பல்வேறு சமயங்களெல்லாமும் தமது தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, எவ்வெவ் விடங்களினும் ஒருவரை யொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமாறும், அவ்வச் சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள்?

எல்லா மென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழக்கிடவும்' என்றதால் அவரவரும் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல்வேறு சமயங்களாவன:—உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம்,இவை புறச்சமயம்; சைவம், பாசுபதம் வாமம், வைரவம், மாவிரதம், காளாமுகம், இவை உட்சமயம்; இன்னும் காலேகவாத முதலிய பலவுமாம்.

இச்சமயங்கள் பலவாறு வாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் ஈண்டுச் சொல்லப்புகின் வரையறப் படாமையின் அவற்றுட் சில சிலவே சுருக்கி யெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அதுதானேதோன்றியழியும்எனவும், வேறொரு கர்த்தா அதனையுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்த வேண்டுவதில்லை எனவும் வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்சகந்தச்சார்பால் எல்லாந் தோற்றுமென வாதிக்க, பிறனொருவன் கருத்தா வன்றி ஒன்று நிகழாது என மறுப்பது.

காலேகவாதி காலமே கர்த்தா என்று வாதிக்க, அதனை மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக வைசேடிகர் பாமாணுவிலே பரிணமித்த பிரபஞ்சம் அழிந்து பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின் கன்மத்துக் கீடாகப் பிரபஞ்சமாகத்தோன்றிநின்று கழிந்திடும் என்று வாதிக்க, அக்கன்மமும் அணுவும் அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவே தோற்றுவியாது அவ்வணுரூபமும் பிரளயத்திலே யழியும் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க, மற்றொருவன் மறுத்துத் தனது கொள்கையை நிறுத்துவது இங்ஙனம் பலவாறுவாதிக்கப்படுவனவும் மறுக்கப்படுவனவுமாம். இவைமுதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னும் மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்த மூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் படிகமும் புத்திரதீபகமணியுந்தரித்தமூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும் உபவீதமுந்தரித்த மூர்த்தியாயும் வைரத்திற்குத் தமருகமும் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்சராத்திரத்திற்குச் சங்கமுதலிய ஐம்படையுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், சாத்தேயத்திற்

குச் சத்திமூர்த்தியாயும், இன்னும் பௌத்தாதிகளுக்குப் பௌத்தன்முதலிய மூர்த்திகளாயும் வீற்றிருந்து, அவரவர் நினைந்த வடிவோடுஞ் சென்று, எண்ணியாங் கெய்துவித்தும், தேகாந்தத்தில் முத்திபதங்கள் அருளியும் விளங்குவது. இஃதே அவ்வச்சமயங்களிலும் நின்றது என்பது. அங்ஙனம் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத் திருவருட்பாவும் "ஆறொன்றிய சமயங்களி னவ்வவர்க்கப்பொருள்கள்-வேறொன்றிலாதன" என முழங்குவதுங் காண்க.

எங்கணும் பெருவழக்காய் யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது? என்பது:—இவ்வாறு யாண்டும் அறுதி பெருமையாயுள்ள வழக்காகி, எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லதாய், ஒப்பற்ற சித்துருவாகி, பேரின்பவடிவாகி, எக்காலத்தும் நித்தியமாயிருக்கின்றது எப்பொருள்?

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவரானும் ஒருவாற்றானும் அவரவர் கொள்கைகளும், உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனை இவைமுதலியவற்றால் வாதிக்கப்பட்டும், அநுவதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகளுண்டாய்ச் சிறிதும் ஒழிவு பெறுதல் அருமையாதல்பற்றிப் 'பெருவழக்கு' என்னப்பட்டது. ஒரு பொருண்மேல் இருவர் மாறுகொண்டு செல்லும் வழக்குப்போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கு அவ்வக்காலத்துத் தத்தம் பல்வேறு கொள்கைகளை மேற்கொண்டு தொடர்வதாம்.

எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லது என்பது—சிருட்டி-படைத்தல், திதி-காத்தல், சங்காரம்-துடைத்தல், திரோபவம்-மறைத்தல், அநுக்கிரகம்-அநுக்கிரகித்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களும் வல்லமையுண்மை. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் இவ்வைந்தனுள் அடங்குமாறுய்த்துணர்க.

இவை தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்பவற்றால் மூவைந்தாகும். அவற்றுள் மாயையினிடமாக உயிர்கட்குத் தநு கரண புவன போகங்களைத் தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்துநான்குலட்ச பேதமாம்.

கரணம்—சீவன் வித்தை சிவன் என மூவகைத்து.

விடயாதிகளை அறியுந்தன்மை சீவகரணமாம்.

உயிர்கள் போகங்களை நுகர்வதற்கு முக்காலமாயும், அவற்றை வினைக்கீடாய் அளவிடுவதாயும், உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றனையும் எழுப்பும் சார்பாயும், தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமை யறியவொட்டாமல் மயங்கச்செய்வதாயும் இருக்கின்றது வித்தியாகரணமாம்.

ஆன்மாக்கட் கிருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் வருவித்து அவற்றை முத்தியிற்சேர்ப்பது சிவகரணமாம்.

வித்யாகரணத்தைப் பொருந்தி நடத்தும் புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்துநான்காம்.

போகங்களாவன-சிவிகை குடை தேர் யானை குதிரைகளும், அறுசுவை மாதர் கீதம் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குட் சரீரத்தையும் கரணத்தையும் யான் என்றும், புவனபோகங்களை எனது என்றும் உயிர்கள் கருதச் சுகாதிகளை யனுபவிக்கச்செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒடுக்கல் துடைத்தலாம்.

இவற்றுட் பலநாளுழன்றும் வெறுக்காமல் ருசிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்.

பின்னர் நித்தியமும் அநித்தியமுமாகிய பொருள்களைப் பகுத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்து நான்கிலக்க பேதமான உடல்களினிடத்தே பரமகர்த்தா ஐந்தொழில்கள்செய்வது தூலமென்றும், அத்தூலவுடலில் அவத்தைக்கருவிகளில் ஐந்தொழில்கள் செய்வது சூக்குமம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிப்பட்டுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைகூடி அநுபவிக்குவதாகலான், அம்முறையை அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும், தானேயாம்.

இங்ஙனம் சத்து சித்து, ஆனந்தமாகிய தனக்குச் சச்சிதானந்தனெனப் பெயராம்.

'என்றைக்குமுள்ளது' எனவே அப்பொருளில்லாத கால மில்லை யென்றாயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லை உளது எது? என்பது, சத்திநிபாதத்தின்கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தேதானேயாயுள்ளது எப்பொருள்?

'மேல்' என்பது வினை ஒப்பு மலபரிபாகத்துக்கு மேற் பட்ட இடம். அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா, பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக் களையும் முற்றத்துறந்து பிறிதொருபயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென்றறிந்து கழன்று, சத்தும் அசத் தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மாவென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள்ளுணர்ந்து, அவ்வருளைப் பற்றுதலாலும், நிட்டையிற்பெயராது நிற்றலாலும், முறை யே மாயை கன்மங்களுக் கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக்கிடமாகிய கேவலாவத்தையையும் நீங்கினஇட மாகிய சுத்த நிலையின்கண் போதஞ்சிறிதுந் தோன்றாமல் நிற்க, பலகோடி சூரியர் ஓரிடத்தொருங்கு தோன்றினாற் போல நீக்கமற நிறைபேரொளியாய்ச் சடசித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரண நிரவய நிட்கள சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்தநிலையே இராப் பகலற்ற இடமென்றும், மறப்பு நினைப்பற்றவிடமென்றும், இன்னும் பலவாறாகவும் பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வெல்லைக்கண் மேலீடாய்நின்ற திருவருட் போகத்தையும், சிவத்தையும் எதிரிட்டுக்காணும் தற்போத நீங்கிச் சிவயோக மெய்துதல் முத்தான்மாக்கட்கியையுமென வேதாகமங்கள் கூறுவனவாம்.

இவ்வெல்லையே தாதநெறி முதலிய நான்கு நெறிகளுள் சன்மார்க்க நெறியாய், மகாமலப் பிணிப்புக் கட்டறுத்துச் சிவானந்தப் பெரும்பேறு மருவிப் பாச இரிவும்பதியிற் புகலுமின்றி ஒருநிலையாம் இயல்பு.

இதுவே ஞானவரம்பும், மௌனாரம்பமும், பேசா வநுபூதி பிறந்தவிடமுமாம் (உதாரணம்.)

(கொன்றைவேந்தன்.)

"மோனமென்பது ஞானவரம்பு"

கந்தரநுபூதி.

"தூசாமணியுந் துகிலும்புனைவா
ணேசாமுருகாநின தன்பருளா.
லாசாநிகளந் துகளாயினபின்
பேசாவநுபூதியிற்பிறந்ததுவே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தனக்கு வழித்துணையாகக் குடும்பபாரம் தலைக்கொண்டு, அதன் பாதுகாப்பி னேக்கத்தால் நெடுங்கால மறிவு

மழுங்கி இனி எக்காலத்தில் யாண்டு ஓர்சுகங்கூடப் பெறு வலென் றேக்கமுற் றுள்ளயர்ந்து நோக்கி யிருந்தவன், தனதோர் நல்வினை யுளதாக; ஒரு நகரின்கணிருந்தாங்கெய்திய முதியோனை யெதிர்ப்பட்டு வணங்கிக் குறையிரத்தலும், அன்னோனிரங்கி "அஞ்சலை" எனது அருளையாற் றுன் அந்நகர்க்க ணெய்துதியாயின் அந்நகராதிபதி தயவிறைற் "சுகமே வாழ்வை" என வுபகரித்து வழிப்படுத்த தானு மம்முதியோனைப் பணிந்து வழிக்கொண்டு, இடையிலுள்ள பல மிருகாதிகளடர்ந்த மலை காடு யாறு கவர்நெறிகள் யாவும் பிற்பட அரிதிற்கடந்து சென்று அந்நகரினெல்லைக்க ணணுகலும், ஆண்டுள்ள செல்வக்கிளர்ச்சியை நோக்கிநோக்கி வியந்து, அந்நகரையணைந்து, மந்திரத்தலைவ னுதவியாற் புரவலனைக்கண்டிறைஞ்சி, அவன்தயவு பெற்று, அவன் அரசியனெறிநின்று நீடுவாழப் பெற்றோனாகி அங்கணியங்குங்கால், நேர்படுகின்ற நகரின் எல்லையை நோக்குந்தோறும் இதுதொடங்கியன்றோ நமக்குச் சுகோதயப் பேறுண்டாயிற்றென்று அதன்பெருமையைக் கருதி அவ்வெல்லையையும் வந்தித்தல் செய்வானாகை.

இக்கருத்தேபற்றிப் பெரியோர் கோயில் முதலிய திருப்பதிகடோறு மெய்தியக்கால் அத்தலங்களின் திருவெல்லையை முன்னர் வணங்குமியல்பை அடியார் புராணந்தோறும் புராணகர்த்தர் கூறியிருப்பது அம்முறை பிறழ்வின்றி, முத்தியினெல்லைக்கும் முத்திப்பதிக்கும் அணுக்கமான

அநுசந்தான முள்ளதால், "எல்லேயுளது" என அக்குறிப் புண்மை புலப்படுத்துவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர் போலும்.

"அதுவே கருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது:— அவ்வாறுய மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியே பதிவர்க்கம் பசுவர்க்கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்பமுடிந்தது.

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது:— அம்மெய்ப்பொருளே தூல சூக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூத பௌதிகங்களாகிய விடயபதார்த்தங்க ளனைத்தும் ஆதலால்.

இஃது அசுத்தநிலேயில் காணப்படுவதாகிய ஞேயமாம். ஆகவே சுத்தநிலேயிற் காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண் டென்பதாயிற்று. இச்சுத்தநிலே மேற்கூறிய திருவருளே யே கண்ணுகக்கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்டவனைத் தும் சிவமேயாகவும், பிறிதொன்றின்றுகவும் காண்பதாம். உதாரணம்:—

"நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லேதேர்."

என்பதனும்,

"பார்ப்பனவெல்லாம் பரமாயறிதல்
சீர்படுபேரறி வுடையோர்திறனே."

என்பதனும்,

சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - ௬௦.

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிரியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே."

மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

"மோனவுருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்" என்பது:—அம்மெய்ப்பொருளை மௌன ரூபமான வெளியீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பி வணங்குதல் செய்வாம். எ-று.

"வெளியது" என்பதில் "அது" பகுதிப்பொருள் விகுதி "வெளியதாகவும்" என்றதால் எங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி யருளொடுநிறைந்ததாகவும், இச்சைவைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததாகவும், தட்டாமணின்றதாகவும், வழக்கிடவு நின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும், எல்லையுளதாகவும், அதுவே கண்டனவெலாமாகவும், தனித்தனிக்கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம். அன்றியும் கடையிற் கூறியவாறாகவும் கருதியஞ்சலிசெய்குவாம் எனவுமுரைக்க.

இவ்வாறு கூறியவாற்றான் ஆதாரங்களனைத்திற்கும் அதீதமாகிய நிராதாரப் பரமகுருவை [தக்ஷிணாமூர்த்தியை] அஞ்சலிசெய்தமை கண்டுகொள்க.

அதுவன்றி இந்நூலாசிரியர் தாம்சொல்லப்புகுந்த சுருதி குரு அநுபவங்களையும் அவற்றின்பயனையும் அருட்சார் பாய்நின்று ஒருவாற்றானுணர்த்துவதாகிய இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு "ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "எண்குணமுங்காட்டி" சௌபான பக்ஷங்காட்டி "மந்திரஞ் சிக்ஷைசோதிடாதி மற்றங்கநூல் வணங்க மௌனமோலி யயர்வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமகிழுதந்தோ!" இது வன்றித் "தாயகம் வேறில்லை இல்லை" "அருளைக்காட்டத் தக்க நெறியிந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம்" என்றும், சின்மயானந்தகுரு என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "சித்தாந்த முத்திமுதலே" என்றும், இன்னும் பலவிடங்களினும் பழிச்சுதல்செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமே சிறப்புடைத்தாதலால் அஃதொன்றே உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்.—

சிவஞானசித்தியார் சூத் - அ. பா - க௫ - க௬.

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா

நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னெழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந் தமாகும்.''

''சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்கராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ திதுவென்ன பிராந்தி.''

''மௌன உருவெளி'' என்பதிற் * குடிலை ஆகிய மூல மது † வினின்றும் சிவம் சத்திகளின் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுள் என்பதும் அமைந்துகிடத் தலின், தொல்லோர்வழக்கின்படி தாமும் மெய்ப்பொருளை அம்முதற்கடவுளாகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்தனர் என உரைத்தலு மமையும்.

யோகிகள் மூலமநுவை மௌனக்கரமென்றும் மூங்கை எழுத்தென்றுங் கூறுவர். உதாரணம்:—

* பிரணவம். † மந்திரம்.

திருமந்திரம்.

"ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத்துறி
லாமையகத்தினி லஞ்சுமடங்கிடு
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமற்றது நாமறியோமே."

முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூல மநுவினின்றும் வெளிவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயகபுராணத்திற் கண்டு கொள்க.

அன்றியும், இந்நூலாசிரியர் மேலே "மௌனகுரு வணக்கம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "மூலன்மரபில் வரு மௌனகுருவே" என்று தமது ஆசிரியரை வழிபடுகின்றாராகலின், அத்துணை யியல்புவாய்ந்த சிவமே தம்மை யாட்கொள்வான் திருவுளங்கொண்டு மேற்கூறிய திருமூலநாயனார்மரபிற் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து தமக்குப் பந்தமோசனஞ் செய்வித்தமையை யுட்கொண்டு, அவரை ஈண்டும் வணங்குதல் செய்தபடி என்பதுங் காண்க.

இங்ஙனங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவது உள்ளுரையணியாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீகயிலாயத்திலே ஸ்ரீ நந்திதேவரது அருள்பெற்று அணிமாவதி அட்டசித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார். அகத்தியமுனிவர்பாலுள்ள நட்பினால் அவருடன் சிலநாள் வசிக்கவேண்டிக் கயிலையினின்றுங் காசி சிதம்பரமுதலிய அங்கங்குள்ள தலங்களைத் தரிசித்து

வந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைப் பணிந்து, அத்தலத்தின்கண் வசிக்க விரும்பிக் காவிரிக்கரைச் சார்பி லுள்ள வனத்தில் வரும்போது, அங்கு தம்மை மேய்த்திரு ந்து அந்நாளிற் காலஞ்செய்துவிட்ட மூலன் என்னும் பெய ருள்ள வோரிடையனைச்சூழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்த பசு மந்தையைக் கண்டிரங்கி, அவற்றின் றுயர் நீக்கற்பொருட் டுத் தமது யாக்கையை ஓரிடத்திற் சேமித்துவைத்து, அவ னுடலிற்பிரவேசித்துப் பசுக்களையன்றுமுழுதும்மேய்த்து, பின்பு அதனதனிடங்களில் அவற்றைப்போக்கி, கணவனி றந்தது தெரியாத இடையன் மனைவி வந்தழைக்கவும் மறு த்துவிட்டு, தாம் சேமித்துவைத்த விடத்திற்போய்ப் பார் க்க, தமதுடல் அங்கில்லாமைகண்டு அது பரமசிவத்தின் அருளென் றுள்ளுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கை யொடுசென்று, ஆவடுதுறைக்கண்பரமசிவத்தைத்தரிசித்து கோயிலின் மேற்பாலுள்ள அரசமரத்தி னிழற்கணமர்ந்து, ஆகமங்கள் கூறுகின்ற சரியையாதி நான்குபாகங்களையும் ஆண்டுக்கொருபாசுரமாக மூவாயிரந் திருமந்திரஞ்சொல்லி யருளினர். அவரது திருமரபிற்றோன்றிய மௌனகுருசுவா மிகளின் மரபினரே இந்நூற் கருத்தராகிய தாயுமான முனிவர்.

"எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்" இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத் ததும் "மனவாக்கினிற் றட்டாமல் நின்றதும்" "எங்குந் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவுநின்றதும்" "யாதினும் வல்ல

வொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளதும்'' கங்குல் பகலறநின்ற எல்லேயுளதும், ஆகிய இவ்வறுவகைத் தன்மைத்தாய பொருளொன்றே ஞேயத்தழுந்தின சீவன் முத்தர் கண்டனவெலா மாகுமாதலின், அதனை ''மௌன வுரு வெளியதாகவும் கருதியஞ்சலி செய்குவாம்'' என முடிக்க.

இவ்வாறனையும் வாய்பாடுகளாகக் கொண்டு நூன்முகத்தில் ''பரிபூரணானந்தம்'' என்னுந் தொடர்நிலைமுதல் ''சிற்சுகோதயவிலாசம்'' என்ப திறுதியாகிய பன்னிருதொடர் நிலைகளினும், அதன் வியாபக இலக்கணங்களை ஒவ்வொன்றிற் கிவ்விரண்டாக ஒருவாறு குறிப்பித்து, அம்மெய்ப் பொருளைப் பழிச்சல் செய்கின்றாரென்க.

அப்பன்னிரண்டின்மேற் கூறும் ''சிதம்பர ரகசியம்'' என்னும்தொடர்நிலையில் வந்து நிண்ணயமும்; ஏனைத்தொடர்நிலைகளில் அதனைச்சார்ந்த பன்னெறிகளுங் கூறினர்.

அம்மெய்ப்பொருள் இவ்விதத்தன்மைத்தாய் விளங்குவதென்று நுவன்றதால் இது ''பொருட்டன்மையணி'' பொருள்வகை பின்னர்க் கூறுதும்.

இறைவன் ஆன்மாக்க ளுய்யும்பொருட்டுக் கடாக்ஷித்தருளிய வேதாகமநெறியைப் பற்றுதார்க்கன்றி, அந்நெறியைப் பற்றியவழி உளதாகும் தத்துவஞானமுடையார்க்கு, தியானசமாதிகளாற் சீவன் முத்தத்துவப்பேறு கைவந்துள்ள தாயுமானமுனிவர், தமதுசிவானந்தனுபவத் தேர்ச்

சியை ஒருவாறு புலப்படுத்துவான் எடுத்துக்கொண்ட இம் முதற்செய்யுள், சொற்கள் வாளா விரியாமையும், பொருள்கள் விபரீத ஐயங்கட் கிடமாகாமையும், சிரவணஞ் செய்வார்க்கு இன்பந்தருகையும், சீரிய சொத்துக்களுடைமையும் சந்தச்சுவை யுடைமையும், ஆழிய கருத்தைக் கொண்டிருக்கையும், காரணகாரியமுறைகளையுடைமையும், சான்ரூர் ஆட்சியோடு மாறுபடாமையும், சிறப்பாகிய பொருட்பேற்றைப் பயத்தலும், உதாரணமுடையதாதலும் ஆகிய பத்தழகோடுங் கூடிநிற்கின்றது காண்க.

உ-வது பாடல்.

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
 முறவனந்தம்வினையி
லாடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
 தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
 றெய்வமுமனந்தபேதந்;
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனன்ஞான
 சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
 கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
 கடவுளைத்துரியவடிவைப்

பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

"ஊரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—ஊர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

பல்லாயிர கோடி அண்டங்களிலும் சேய்மை, அணிமை நடுவிற் பலவேறுவகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர் களாம்.

"பெற்ற பேரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— அவைகொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேத ங்கள்;

மேற்கூறியவூர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிக ளடையும் பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களெ னினுமமையும்.

"சுற்றும் உறவோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

உறவினராவோர் ஒருவரையொருவர் சூழ்ந்து நத்தியிரு ப்பதால் 'சுற்றுமுறவு' எனப்பட்டனர்.

'சுற்றும் உறவு' என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும் நொதுமலும் கூட்டி யுரைத்துக் கொள்க. உறவாதிகளா வன: மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலிய பலர்.

"வினையினால் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—வினைகள் காரணமாகத்தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

'வினை' நல்வினை தீவினையென விருவகையாம். வினையினாலன்றித் தேகமெடுப்பதில்லை யாதலால் 'வினையினால் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிருவினைக்குங் காரணம்; அவ்வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணம்; இவை மேல் நடு கீழ் ஆகிய மூவுலகத்தினும் தோற்றிக் கெடுவனவாம், தரு எண்பத்து நான்கிலக்கயோனிபேதமெனவரையறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொருபேதத்தினும் எண்ணிறந்த உடல்கள்தோன்றி அழிவனவாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. தரு எண்பத்துநான்கிலக்க யோனி பேத மென்பதற்கு உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார்.

"அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலென் பத்து நான்குநூ றாயி ரந்தா
னுண்டுபல்யோனியெல்லா மொழித்துமானுடத்துதித்தல்
கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங் காண்."

"செயும் வினையோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— அவ்வுடல்களோடு கூடிய வுயிர்கள் செயுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருந்தல், பொருத்தல், ஈட்டல், உழுதல், உழுதுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நள்ளுதல் முதலிய பல வேறு வகைப்படுவனவாம். மனமிலய மாகுமளவும் செய்வினைக ளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

"கருத்தோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—தேகிகள் பலவாறு கருதும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

அவற்றை மீண்டு விரிக்கிற் பெருகும் தேவாரத் திருவருட்பாக்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

"உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பதுகோடி நினைந் தெண்ணுவன."

என்னும் ஔவையார் வாக்கானும்,

"ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல."

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய விருத்தியானுங் கண்டு கொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதி யவயவங்களாலாம், கருதும் எண்ணங்கள் மனாதி யந்தக்கரணங்களாலாம்.

இவ்வினைகளுங் கருத்துகளும் யோகமுயற்சியையும் அக்கருத்தையும் நோக்குங்கால் பயனில்லனவாய்க்கழியும்.

"பெற்றபேர் சீரோ அனந்தம் (பேதம்)" என்பது:—(மேற்கூறிய) ஊர்முதலியவற்றைத் தத்தம் வினைக்கீடாய்ப் பெற்றவர்களதுசெல்வமுதலியவைவயோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்;

செல்வ முதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமை முதலிய பேதங்களுங் கொள்க.

"சொர்க்கமோ நரகமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(தேகிகள் அவ்வவ் வந்தத்திலடையும்) முத்திபதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

சொர்க்க நரகங்கள் புண்ணிய மிகுதியானும் பாவமிகுதியானும் அடையப்பட்டவையாம்; ஆகவே, நடுவாகிய கன்ம பூமி அவ்விரண்டனையும் சமமாக அநுபவிக்கும் இடமென்பது காண்க.

சொர்க்கங்களாவன:—இந்திரன் முதலிய இறைவர் பதங்களாம்.

நரகங்களாவன:—கனிட்ட பாதலங்கட்கும், அசுரகண்டம் சர்ப்பகண்டம் இராக்கதகண்டம் இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாயுள்ள எழுபாதலங்கட்கும் கீழே அடுக்கா யுள்ள இரௌரவம், கும்பிபாகம், அபிசிகம்முதலிய அநேக பேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்து மளவில்லனவாதலின் அவற்றால் அடையும் பலனாகிய சொர்க்கநரகமு மளவில்லனவாம்.

"நற்றெய்வமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— (அவரவர்களும் பூசித்துப்போற்றி அங்கங்கும் வழிபாடு செய்யும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

தம்மை வழிபடுகின்றார்க்கு இயன்றவாற்றாற் பேற்றை யளிக்கின்ற உண்மை நோக்கி 'நற்றெய்வம்' என்றார்.

பரமார்த்தமாய தெய்வம் ஒன்றேயாயினுந் தேகிகள் பல வேறுவகையாகியும், அவர்கள் மனோவாக்குக்காயங்களால் அர்ச்சிக்குங் கர்மம் அளவிலாப்பேதங்களையுடையனவாகியுமிருக்கையால், அவ்வவற்றிற்கேற்பச் சுகதுக்கங்களையூட்டு நிமித்தம் பகவான் திருவிளையாடலாக அனந்த கருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்த வுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால் 'தெய்வமுமனந்தம்' என்றார்.

"திகழ்கின்ற சமயமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(முடிவு பெறாமல்) அங்கங்கும் விளங்காநின்ற சமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்.

அவ்வச் சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டு ஒழிவுகூடாமல் அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின்றன; ஆதலால், "திகழ்கின்ற சமயமும்" என்றார். உதாரணம்:—

அவிரோத உந்தியார்.

"ஒன்றேயொன்றெவ்வா மதங்களொன்றொன்றினுற்
பொன்றுவதில்லையே யுந்தீபற
பொய்யென்பதெத்தைநா முந்தீபற"

பூர்வத்திற் சமயங்க ளாறுவகையா யிருந்தன. உதாரணம்:—

திருமந்திரத் திருவருட்பா.

“ஒன்றதேபேரூர் வழியதற்காறுள
தென்றதேபோலு மிருமுச்சமயங்க
ணன்றிதுதீதிது வென்றுரைமாந்தர்கள்
குன்றுகுரைத்தெழு நாயையொத்தாரே.”

என்பதனானும்,

“முதலொன்றானை முதுகுடன்வாலுந்
திதமுறுகொம்பு செவிதுதிக்கைகான்
மதியுடனந்தகர் வகைவகைபார்த்தே
யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே.”

என்பதனானுமறிக. இவை அகச்சமய மெனக்கொள்க.

பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களினின்றும் பலவேறுவகைப் புறச்சமயங்கள், அகப்புறச் சமயங்கள் புறப்புறச்சமயங்கள் முதலியவுற்பத்தியாகி யொவ்வொன்றினின்று மனேக சமயங்க ளுண்டாகியிருத்தலான் ‘சமயமு மனந்தம்’ என்றார்.

தெய்வபேதமும் சமய பேதமும் சிற்சில முன்ன ருரைக்கப்பட்டன.

“அதனால்” என்பது:—(இங்ஙனம் மேற்போந்த ஊர் முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்கள் எண்ணில் அடங்கரியனவாயிருக்கும்) தோன்மையினாலே,

"ஞான சிற்சத்தியால் உணர்ந்து" என்பது:—ஞானமே திருமேனியாகியும் உயிருக்கு ஒளியாகியு மிருக்கும் சிற்சத்தி யருளால் மேற்கூறிய விடயங்களையும் இனிச் சொரூபத்தையும் பாகுபாட்டா லறிந்து,

அநாதியே ஆன்மாவை இருவகை மறைப்புக்களாய்விஷயசொரூபங்களை மறைத்துள்ளது ஆணவமலமாம். ஆணவத்தினிலக்கணம் சித்தியாரிற் றெற்றெனக் காண்க.

உயிர்க்குப் பரிபாக மேறுவான் தநுகரணாதிகளைக்கொடுத்து முன்னர் விடயமறைப்பை நீக்கவும், பின்னர்ச் சுருதியாதியாற் சொரூப மறைப்பை நீக்கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட்சத்தியே யாகலாற் 'சிற்சத்தியா லுணர்ந்து' என்றது,

எனவே, அவ்வுயிர் உணர்த்த உணரு மாத்திரையேயன்றித் தனக்கென வேறொருசத்தமில்லாததான சிற்றறிவினதாமாகலான் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. அதுவே நித்தாநித்தப் பொருள்களை அருண்முன்னீடாயறிந்து என்பதாம். இவ்வாறுணர்தல் சீவன் முத்தத்துவமாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"பல்சித்திமுத்தி பரனுலடைதலாற்
றெல்சீவருமுள ருந்தீபற
சுதந்தரனென்றெ ரறுந்தீபற."

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ. பா-உஅ.)

"சூரியகாந்த தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனு மாசான்வந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூரியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந் தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளே தோன்றும்
நேரியனாய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும்."

"கார் அனந்தம் கோடி வருடித்தது என" என்பது:—அளவில்லனவாகிய மேகசாலங்கள் ஒருங்குசேர்ந்து எக்காலத்தில் இடையறுமற் பொழிந்தனபோலு மென்னும்படி.

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க" என்பது:- அன்பர்கள் கண்களும் அவை நாடும் ஞானகாயமுந்தேங்குமாறு,

"கருதரிய ஆனந்த மழை பொழியும் முகிலே" என்பது:—நினைத்தற்கியையாத ஆனந்தப்பெரு மழையை விடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலே,

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்கப், பொழியுமானந்தமழையை யேனையோர் மனத்தினலேனு மதித்தலுமரிதாகலான் "கருதரிய" என்றார்.

சம்வர்த்தம் முதலிய எழுமேகங்களும் மணிமுதலியவன்றி ஆனந்தமழையைப் பொழியமாட்டா வாகலானும் இது அவைபோலாது கருணைமழையைப் பொழிவதாகலானும், இம்மழை பொழியக்கண்ட அன்பர்க்கு ஒரு நினைவுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலானும், "கருதரிய ஆனந்தம்" என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர் பாராது நீரைச்சொரிந்து உலகுயிரைக் காக்கும் மேகம்போல அருண்மழையைப்பொழிந்து ஆன்மகோடிகளை யீடேற்றலால் "முகிலை" என்றார்.

"நம் கடவுளை" என்பது:—நமது கடவுளை.

"கடவுள்" என்பது எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாகலாற் காரணக்குறியாயிற்று.

எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாவது: பூதமுதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொடுங்க, புருட தத்துவ முதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித்தை முதலியன விந்துவிலொடுங்க, சத்திசிவங்களின்கூறாகிய அபர விந்து அபரநாதங்கள்சுத்தமாயையிலொடுங்க, இவையெல்லாங்கடந்து நின்றது சுத்தசிவம் ஆதலால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார் சூத்திரம்-உ. பா-எஉ.)

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமயமெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று

மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தையாகி
மெய்துதத்துவங்களேயுமொன்றுமின்றெம்மிறைக்கே"

ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன்முத்தரானதம்மைப்போலச்சிவ சந்நிதி யநுசந்தான முடையோரையும் உள்ளிட்டுக்கொண்டு "நமது கடவுள்" என்று சுதந்தரித்துக்கூறினர். அங்ஙனங்கூறின் சங்கற்ப விகற்பங்கள் தோன்றுமே யென்னும் போதம் சிறிதுமில்லாராகலால் உடைமையைஉடைப்பொருளாக "நமது" எனவுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத்தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்துச் சதாசாரியன் அருளால் நிட்டைகைகூடிச் சீவன்முத்தராய்விகற்பமின்றி ஒடும்பொன்னும் ஒப்பக்கண்டு, மெய்ப்பொருளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப் பொருந்தி அதனை நீங்காமலுடைந்தையாய் அதனையே நோக்கியிருக்கை அவர்க்கியல்பாதலால், அவ்வாறு கூறவும்கூடும் எனக்கோடலுமொன்று. உதாரணம்:-

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ. பா-உகூ.)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
மேவுதலு ஞானம்விளைந் தோர்குருவி னருளாற்
புக்கனுட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சீவன் முத்த ராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
றமணியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனே
டொக்கவுறைந் திவனவனே யவனிவனே விடாதே
யுடந்தையாய்ச்சிவன்றேற்ற மொன்றுமேகாண்பர்"

"துரிய வடிவை" என்பது:—துரியஞான சொரூபத்தை,

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானே யறிந்து ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமதே துரியஞானமாம், துரியம் மேலான ஞானமாம். நின்மலாவத்தையிலே தற்சொரூப தரிசனந் தோன்றுவது துரியம், அஃது அறிவே மயமாயிருத்தலாம். இவ்வாறு தோற்றுவித்தருளியதாகலின் "துரியவடிவு" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரத் திருவருட்பா.)

"அறிவறி கின்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி வல்லறி யாமை சுழுத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே."

என்பதனும்,

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே."

என்பதனும்,

"பரம குரவன் பரமெங்கு மாகித்
திரமுற வெங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று
நிரவு சொரூபத்து ணீடுஞ் சொரூப
மரிய துரியத் தணைந்துநின் றானே."

என்பதனுங்காண்க.

"பேர் அனந்தம்பேசி மறை அனந்தம்சொலும்" என்பது:—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களை யெடுத்து எண்ணிலவாகிய வேதாகமங்கள் எத்தாநின்ற,

பேரனந்தமாவன:—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்சனம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்வசனம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முக்தம், தற்பரம், விசுவாதீதம், பரிபூரணம், சயம்பு, சிவம், பதி, பரம், அபரம், பராபவம், அநந்நியம், அநந்நியம், தற்பதம், பரபதம், அநுபூதி, பரமாகாயம், அற்புதம், நிரதிசயம், தேசோமயம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, எகம், அநேகம், அகண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம், சகாதீதம், வன்னிரேதா, சத்தியன், அரு, உரு, புருடன், புருட்டுதன், புருகூதன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரப்பிரமம், யாகமுதல்வன், மும்மண்டலேசன் முதலியபலவும், பலவேறு சமயிகள் கூறுவனவும், அன்பர்கள் துதிப்பனவும் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:—நான்குவேதங்கள், அவற்றின் சாகைகள், இருபத்தெட்டுமூல ஆகமங்கள், இவற்றின் பிரிவுகள், உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி விகுதிகள் முதலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முதலியன பகுதிகளும், அங்கம், கலைகள் முதலியன விகுதிகளும் ஆம்.

"மறை அனந்தம்" என்பதற்கு உதாரணம்.—

"இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா
லீன்றநான் மறையையர் நான்கும்

பின்னிவ னருளா லளவில வான
 பிரணவ மாதிமந் திரமும்
அன்னவா றான தாரகத் தகார
 மாதியக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் கரத்திற் சிவாகம நூலிச்
 சுரவரா னடுமுகத் துதித்த."

தேசிகன் பக்குவத்திற்கேற்பக் கடவுணிலை பலவாக வேதங்கள் சொல்லியிருத்தலின் "மறையனந்தமாகச் சொலும்" எனப் பொருள்கோடலுமொன்று உதாரணம்:—

(அஞ்ஞவதைப்பரணி.)

"பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டதொரு பொருளினை யாம் பணிதல் செய்வாம்."

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
 பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
 பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற."

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை" என்பது:-பெருமைத்தாய மௌன நிக்ஷேபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண், சனகாதி நான்கு பிரமவிருடிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து "எங்களறிவு அமைந் தடங்கும் வகைமையை அடியேங்கட் குணர்த்தியரு

ளுதி" என விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைத் திருவுள்ளத் தடைத்து, கல்லாலி னீழற்கண் வீற்றிருந்து, வேதாந்தத் தெளிவாகிய ஆகமத்தியம்பும் திரிபதார்த்த வியல்புகளையு முபதேசித் தருளலும், அதனைக்கேட்டுணர்ந்து பின்னரும் "அறிவமைந் தடங்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகிய ஞானபோதகத்தையும் போதித்தருளல் வேண்டும்" என்ன, பரமகுரவன் புன்மூர லரும்பி அதற்கு யாதும் எதிர் கூறாஞகி, "அது வாயாற் புகல்வதன்று, இவ்வண்ணமிருக் கையே அந்நிலையாகும்" என்று அவர்கட்கு உணர்த்துவா ஞகித் தனது திருமார்பின்கண் ஒரு கையைச்சேர்த்து ஒரு கையில் மோன முத்திரியைக்காட்டி, யோகியர்போல நின்றபடி அவரும் அவ்வாறுணர்ந்து அறிவொடுக்கம்பெற் றாரென்ப. இங்ஙனமாகிய மோனத்தினிலையுந் தானேயாக லானும், அதுவே பரமுத்தியாகிய வைப்பாகலானும், "பெ ரிய மௌனத்தின் வைப்பு" என்றார்.

மௌனநிலையி லிருப்போர் அடையும் நிட்சேபத்தை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

(கண்ணுடைய வள்ளலார்.)

"தானே சிவமான சத்தியஞா னைந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னனே."

என்பதானும்,

"மாயைமயக் கற்றுத்தற் போத மற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே."

என்பதானு மறிக.

"பேசரும் அனந்த பதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆம்" என்பது:—பேசற் கரிய அந்தமில்லாத தான பதமும், அந்தமில்லாததான ஞானமும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமே தனது மெய்யாகின்ற,

முடிவில்லா தனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற் கொளலே வெகு அருமை அவற்றை வாக்கினால் வசனித்தல் அதினு மருமை யாதலால், "பேசரும்" என்றார்.

அனந்த பதமாவது:—முடிவில்லாத நித்த முத்தியாம் அது கேவல சகலங்கள் நீங்கி, அருளைத்தரிசித்து, காண்பானுங்காட்சியுமா யறிந்துவந்த நற்சுதந்தரத்துவமும் விட்டு, தற்போதமும் நீங்கி, ஆனந்தாநுபவம் பெற்று, ஒன்றுந்தானாகாமல் ஒன்றாயிருந்த சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்து, போதவாசனையு மொழிந்த சுகாதீதமாகிய நிலையாம், ஆகலின் "பேசருமனந்தபதம்" என்றார். இந்நிலையே சிவயோக சிவபோகங்களாம்.

அனந்தஞானமாவது: முற்று முணர்தலாம்.

அனந்த ஆனந்தமாவது: வரம்பிலின்ப முடைமையாகிய பரமசுகமாம். அவை முறையே வேதாகமங்களை யருளிச் செய்தமையையும், திவ்யாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளையொழித்து அநுக்கிரகிக்கின்றமையும் ஆமெனக் காண்க.

இனம்பற்றித் தன் வயத்தனாதல் முதலிய ஏனைய ஆறு குணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.
அவையாவன:—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றானி யற்கை யுணர்வின னாகுதல்
பன்னு முற்ற வுணர்த லியல்பினன்
பாச நீங்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என்பது.—பரம கர்த்தாவை வணங்குவாம். எ-று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்புமுள்ளது பிறிதொன்றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரிய தாகலான், "பெரியபொருள்" என்றார். பாராதி யண்டப் பரப்பனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசுபாசங்களுளடங்கும்; இவ்விரண்டும் பதியி லடங்கும். அடங்கவும் தான் சுதந்தரனாய் அவைக்கெல்லா மாதாரமாகி அவற்றொடுதாக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரியபொருளாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
வல்லால்வே றில்லெனு முந்தீபற
வவரவர் கொள்கை வேறுந்தீபற."

ஊர் முதற்சமயம் ஈறுயுள்ள விடயங்கள் தனித்தனி அனந்தம்என்னும் பேதங்களாயுள்ளன; அவற்றின் தோற் றக்கேடுகளைச் "சிற்சத்தியா லுணர்ந்து" "ஆனந்தமழை பொழியு முகிலும்" "நம் கடவுளும்" "துரியவடிவும்" "பெரியமௌனவைப்பும்" "அனந்த பதமும்" "அனந்த ஞானமும்" அனந்தானந்தமும், ஆகிய "பெரிய பொருளை ப்பணிகுவாம்" என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

'கருத்தோ அனந்தம்' என்பதிலுள்ள 'ஓகாரத்தையும்' 'நற்றெய்வமும் அனந்த பேதம்' என்பதிலுள்ள 'பேதம்' என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

'தெய்வமும்', 'சமயமும்'- என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை; மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

நு-வது பாடல்.

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்ப்ரகாசத்தனியை
 யருமறைகண் முரச றையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
 வாதியை யநாதி யேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறுச்
 சாலம்ப ரகித மான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
 சாந்தபத வ்யோம நிலையை

நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்
நிரஞ்சன நிராம யத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே சோம யத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்.

"அத்துவித வத்துவை" என்பது:—சிவத்துடன் இர ண்டற அநாதியே கலந்துள்ளதாகிய பொருளை,

பண்ணும் ஓசையும், பழமும் சுவையும், அவற்றினின் றும் வேறன்றும்; அவைபோல அபின்னமாகக் கலந்திருக் கின்றதால் வத்துவை யேகமென்னுமலும் துவிதமென்னு மலும் சுருதிகூறிய வண்ணம் "அத்துவிதம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றே வது."

என்பதனானும்,

(திருமந்திரம்.)

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே."

என்பதனானும்,

"அத்து விதப்பொருளென் றாரணங்க ளோதுகின்ற
சச்சிதா நந்தத் தனிப்பொருளை."

என்பதனுனு முணர்க.

'பக்குவான்மாக்களைச் சிவத்துடன் அத்துவிதப்படுத்து வதாகிய வத்துவை' எனலுமாம். இது பக்குவமுடையவ ருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாக முண்டாகச் சத்திநி பாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோ லச் சிவமே மானிடவுருவமேந்திக் குருமூர்த்தமா யெழுந் தருளி, அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவியாகிய மூன்றையுங் கைக்கொண்டு, ஞானவனுக்கிரகஞ்செய்து, மும்மலங்களை நீக்கி, அவர்களைத்தன்னோடு சுத்தாத்துவித நிலையையடை யச் செய்தலாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னய்ச்சிவ முந்தீபற."

(வள்ளலார்.)

"குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன்.

(திருவாசகம்.)

"அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இவ்வாறு அத்துவிதப்படுவதே வீடு. உதாரணம்:—

(திருவாய்மொழி.)

"நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே."

என்பதனானும்.

(சிவானந்தமாலை.)

"மித்தையுடற்கட்டறுத்துமெய்யருளாய்மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங்கேவலமுஞ்சார்வகற்றிச்—சுத்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
சனியானிதுசத்தியம்."

என்பதனானும்,

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற."

என்பதனானு முணர்க.

'வீடு' என்பதற்குப் பொருள்:—விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்கமாதலின் பந்தமொன்று உண்டென்பதும்,

அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினலும், பந்தமுடையோன் சுதந்தர ஈனனு கையினலும், உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்தரகர்த்தா உண்டென்பதுஞ் சர்வமத சம்மதமாம். உதாரணம்:—

(சிதம்பரசுவாமிகள்.)

"வீடென் றறைதரு சொற்குப் பொருளோவிடுதலையாதலினல், வீக்குண் டோனுங் கட்டுமாக விளங்குந் திடமாகப், பீடுறு கட்டுத் தானய் விட்டுப்பெயரா திது சடமாம், பிணிபட் டோனசு தந்தர னயிப் பிணிபோரச்செய்வோன் நீடுசுதந்தர முளனு மொருவன் னேரு மில் வேதுவின, னிகழ்பதி பசிபா சம்மென முப்பொருணிச்சய மென்றருளி, வேடனை வெல்லுங் குருவா யெனையாண் மெய்ப்பொருணீ யன்றே, வேத கிரிப்பவரோக வயித்திய வேணி முடிக்கனியே."

மேற்கூறிய பக்குவான்மாவாகிய சற்சீடனது குணதிசயங்கள்.—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

"கூசியிடா திட்டபணி செய்து குருபத்தி
குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோக மின்றி
மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின்
வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிமானு மாயே."

அன்றியும்.

"ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு
மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமும்
நீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ்
சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித ருனுந்
போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப்
புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்" முத
லியவாம்.

இது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்த தென வுணர்க.

"சொற்பிரகாசத் தனியை" என்பது:—மந்திரவடிவப் பேரொளியாகிய ஒன்றை,

பிரபஞ்ச வுற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள் குண்டலிசத்தி, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி என மூன்றும். அவற்றுட் குண்டலி சுத்தமாயிருத்தலால், பராசத்தி அதனை அதிட்டித்து நிற்கவாக்குண்டாய், அதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாய், உயிர்களுக்குப் புத்திமுத்திகளைக் கொடுத்தலால், "சொற்பிரகாசம்" என்றார் மந்திரம். சிவனுக்குத் திருமேனியாகுமாதலால் தனக்கும்அத்திருமேனியுள்ளதென்பது போதரும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா-ருக.)

"மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக்கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகுமன்றே."

என்பதனானும்,

"பங்கயற்கண் ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய படிவ மாகி"

என்பதனு முணர்க.

உ சொல்லின் தெளிவாகிய ஒன்றை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலு,
மல்லினு மாசற்றவாகாயந் தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோ,
ரில்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருப்ப தல்லால்."

என்பதனும்,

(திருவுந்தியார்.)

"சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லவு மானனென் றுந்தீபற
யம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற"

என்பதனு முணர்க.

சில பிரதிகளிற் "சொற்பிரகாசத்தனியை=சுயமாய் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை யென்றிருக்கின்றது. இதுபின்வருவனவற்றாற் கூறியது கூறலெனுங்குற்றத்துக்குடன்படுமாகலாற் பிசகேயாம்.

"அருமறைகள் முரசு அறைய" என்பது:—அருமையாகிய வேதங்கள் பலரு மறியுமாறு முழங்காநிற்ப,

அருட்சத்தியே யுயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தை யடைவிக்கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றது என்பதற்கு "மறைகள் முரசறைய என்றார்."

வேதத்துட் பொருள் யாவருக்கு மெளிதல்ல வாதலால் "அருமறை" என்றார். சகல இரகசியங்கட்கும் உறையிடம் வேதங்களாகலினாலும், அவற்றின் பொருள் புதைபொருளா யிருத்தலினாலும் வேதங்கள் "மறை" எனும் பெயர் பெற்றன. முரசறைதல்=வெளிப்படுத்தல்.

"அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்த மயமான ஆதியை" என்பது:—சிற்றறிவாகிய வுயிர்க்குள் அறிவாகிப் பேரின்பப் பெருக்கே தனது மயமான ஆதிசத்தியை,

உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும் அன்னியமானதென்றும், பாசவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம் பசுவுணர்வென்றும், பசுவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம் பதியுணர்வென்றும், தனது ஞானக் கிரியைகள் மலமறைக்கப்பட்டு அவத்தைப்படுவதென்றும், தன்னைக்கர்த்தர் சத்திதானேயான அருள்காரணமாகக் கருவி முதலியவற்றாலுணர்த்துவனென்றும், பக்குவச்செயலைக் கண்டு வியாபகமான அறிவையுநல்க, முத்தியில் ஆனந்தம்பெறுவையென்று முணர்த்துதலை "அறிவினுக்கறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதி" என்றனர், உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-ு. பா-அ.)

"தெரிந்துகொண் டோரோவொன் றாகச்
சென்றறைந்து புலனும் பற்றி
புரிந்திடு முணர்வி னாடு
போகமுங் கொடுத்தி யோனி

திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
  செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி
  வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்."

எனவும்.

(கந்தபுராணம்.)

"அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவன்" என
வும்.

(சௌந்தரியலகரி.)

சிவமெனும் பொருளு மாதி சத்தியொடு
சேரி னைத்தொழிலும் வல்லதாம்"

எனவுங் கூறியவாற்ரூல், பஞ்சகிருத்தியங்களும் ஆதிசத்தி யின் சேர்க்கையால் நடக்குமெனலும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுதலும் சத்தியும் சிவமும் ஒன்ருதல்பற்றி என்க. உதா ரணம்.—

(சிவஞானசித்தியார், சூ-உ. பா-எஎ.)

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
  சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங்
  குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
  பான்மொழி கன்னியாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
  தன்மைதான் றெரியு மன்றே."

"அறிவினுக்கறிவாகி" என்பதற் குதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான்."

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்."
என்பனவற்றாற் காண்க.

ஈச்சுரனுக்குரிய கல்யாணகுணங்களில் 'வரம்பிலின்பம்'—(அளவிலாப்பேரின்பம்) ஒன்றாதலால் "ஆனந்தமயம்" என்றார். உதாரணம்.—

(வள்ளலார்.)

"இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந்தகும்"

(திருமந்திரம்.)

"இன்பமு மின்பக் கலவியு மாய்நிற்கும்."
என்பனவற்றாற் காண்க.

"ஆதியை" எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாகிய முதற்பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினுமாம்.

உதாரணம்:—

(திருமூலர்.)

"அருளும் வகைசெயு மாதிப் பிரானும்"
என்பதனானும்,

"பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே"

என்பதனனு மறிக.

"அநாதி ஏக தத்துவ சொரூபத்தை" என் என்பது:— ஆதியந்த மில்லாததாய சிவமே தானாகியும், தானே சிவ மாகியும் ஒன்றாயுள்ள உண்மை வடிவம்.

சத்தி சிவத்தின் வேற்றுமையின்றி நிற்குமென்பதாம் சத்தியுஞ் சிவமும் இரண்டெடன்னில், நீக்கமுற்று நிற்பதெ னப் பொருள்பட்டு, சருவவியாபகம் பின்னப்படுமாதலால், சூரியனும் கிரணமும்போல, தன்னியல்பி னிற்பதும் புறம்பேநின் றுணர்த்துவதுமாகிய இருதன்மையையுடைய பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே புறப்பொருளை நோக்கு நிலையிற் சத்தியெனவும், அதனை நோக்காது அறிவுமாத்தி ரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவும், வேதாகமங்களுணர் த்துமாற்றால் "அநாதியேகம்" என்றும், அனலின் தன்மை போன்று சுடுதல் அடுதன்முதலிய தொழிலால் வேறுவகை யாமாறுபோல, சிவசத்தி ஒன்றே காரிய வேறுபாட்டால் சிற்சத்தி, பராசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என் றைவகையாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐவகையாயும், இன்னும் பலவேறு வகையாவும் நிற்குமாதலால் "தத்துவ சொரூபம்" என்றுங் கூறினர். அவ்வச்சத்திகளோடு புண ர்ந்த சிவமும் அச்சத்திகட்கு இடமானவிந்துவும் பலவேறு வகையான விருத்திப்பட்டு அவ்வப்பெயர் பெறுமென் றுணர்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"மருவிடு மறுதிமுத்த சித்துரு மன்னிநின்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"இத்திரத்தா லவசமதா யீறுமுத லடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினுன்."

எனவும்,

"அண்ணலு மேகன்றுனு மளப்பருங் குணத்தினுனும்"

(பிரமகீதை.)

"ஒருத்தனே யவிறுசி யாகிய
வொளியாயவ னொளிர்கின்றுன்."

என்வும்,

(தத்துவராயர்.)

"தலம்வந்த தத்துவனு ரெம்மையே
யின்று சார்ந்தனரே."

"போதமே
தத்துவரு பம்பிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றுய்ப் புதை."

எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"மதசம்மதம் பெறுச் சாலம்பரகிதமான சாசுவதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்தபதம் வியோமநிலையை" என்பது:—பற்பல சமயங்களினும் பலவேறு பொருண்மைபடக் கூறுங்கொள்கைகளில் அவ்வவ் வாற்றுனின்

றும், அவைக்கதீதமு மாகின்ற சாலம்ப ரகிதமும் சாசுவத மும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபத மென்னும் பரவெளியை,

"மதசம்மதம்பெறு" என்பதற் குதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றேடொன் றேவ்வா துரைத் தாலும்."

என்றும்,

(பிரமகீதை.)

"வேதமா கமபுராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க
ரோதுமா கமங்க டர்க்கமொன்றொடொன் றேவ்வா
[தாகும்"

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாலம்பம்-ஆதாரத்தோடு கூடியது; சாலம்ப ரகிதம்—தானென்றேடும் பிடிப்பில்லாதது; எல்லாவற்றிற்குந்தான் ஆதாரமாயிருத்தலன்றி, தனக்குத் தன்னிலும் வேறே ராதாரமின்றி யுள்ளது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ ளிராதார னேயே"

என்பதனுனும்.

"ஆதாரமின்றிச் ச ு மனைத்திற்கா தார மானாய்"

என்பதனுனுங் கண்டு கொள்க.

சாசுவதம்-முதலு முடிவு மில்லாதது.

(பிரமகீதை.)

"எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதன்கணே யாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த."

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்.)

"அந்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே"

என்பதாலு மறிக.

புட்கலம்-நிறைவு. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவதா யுருவா
யிருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கு மீசன்."

(வள்ளலார்.)

"போக்கொடு வரவுமில்லாப்
பூரணப் பொருள்வந் தெய்தும்."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

நிராலம்பம்-தன்னிலும் பிறிதொன் றியற்கையானே யில்லாதது. உதாரணம்:—

(பிரமகீதை.)

"ஒழிந்ததொருபொருளில்லையுள்ளதெல்லாமவனேமுன்
கழிந்தபொருள் மேலும் வரக்கடவ பொருடானுமவன்."

(கந்தபுராணம்.)

"மூல காரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன்."
என்பனவற்றாற் காண்க.

ஆலம்பம்-எல்லாவற்றிற்கும் தானேஆதாரமாயிருப்பது. உதாரணம்:—

(திருவாசகம்.)

"ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருனை யறியகிற் பாரே."

(தேவாரம்.)

"தக்கானைத் தானன்றி வேறொன்றில்லாத் தத்துவனை."
என்பனவற்றாற் காண்க.

சாந்த பதவியோமநிலை - அகங்காராதிகளில்லாத தானமாகிய ஆகாயம். உதாரணம்:—

(அருணகிரிநாதர்.)

"இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளி தல்லவே."

(தலமான்மியம்.)

"மங்கல்செய் மலம்புலன்கண் மாள வோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
துங்கமமை தணிந்திடமே தங்கு மெங்கட்
கைமகன்றன் றிருவடியைத் துணைக்கொள் வாமே."

(ஞானவாசிட்டம்.)

"திடவிசும்பன் ருயிருந்தும் விசும்பான
நிலையதுவாம்"

என்பனவற்ரு லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின்மாத்திரையானேஈச்சுரன் அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. அது இந்திரியங்களையொடுக்கி மனத்தை விடயங்களின் வழிசெல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பில் நிறுத்தி, உச்சுவாசநிச்சுவாசமென்னும் இரேசகபூரகவாயுவைத்தடுத்து, நடுநாடியாகிய சுழுமுனை மார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்தி, மூலாதார முதலிய ஆருதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ் வாதாரங்களினதிதேவதைகளையுபாசித்து அவர்களனுக்கிரகத்தா லவ்வாதாரங்களி லதோமுகமான பதுமங்களைப் பேதித்து, அவற்றின் மேல் பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அங்கு அதோமுகமாகவிருக்கும் சகத்திரதள தாமரைமுகையை ஈசுரனருளால் அங்கு உதிக்கும் சிவார்க்கனுலே மலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப்புட்பத்தின் கேசாக்கிரத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினலே மூலாக்கினியை அக்கினிபீசாட்சர உச்சாரணத்தினலே எழுப்பி, நாடிசக்கரங்களைப்பேதித்து, அவ்வங்கியினலே சந்திரமண்டலத்தை யிளகப்பண்ணி அந்த வமிர்தத்தைச்

சர்வநாடிவழியாயெழுத்து, உடல்முற்றும் நிறையச்செய்து, அதிலுண்டாகும் சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானுமிர் தாவத்தையை யடைந்துநின்று, சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்களெல்லாம் சூரியோதயத்தில் நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்களடங்கினாற்போலத் தன்னிடத்தடங்கப் பரவொளி நடுவிற் சர்வதோமுகமாய்ப் பெருஞ்சோதியான சிவத்தைச் சத்தியோடு நேர்நோக்கிச் சுயம்பிரகாசமா யதனுளழுந்து மியல்பாதலாலும், சாந்தியோகத்திற்குக்காரணமாதலாலும், யோகியர்புக்கழுந்துவது பரவெளிச் சோதியுள்ளாகலாலும் 'சாந்தபதவியோமநிலை' என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

"காலை நேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேனு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்."

"காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுக்கி மூட்டுறா
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினான்."

இடத்தின்பொருளை யிடமாக வுபசரித்தனர்.

"நித்தம்நின்மல சகிதம் நிட்ப்ரபஞ்சப்பொருளை" என்பது:—நித்தத்வமும் இயற்கையிலே அநாதி மலயில்

லாததும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ளது மாகிய பொருளை.

விடயங்களை ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்தறிய அவை துன்பத் தன்மையனவென்று அனுபவத்தாற் கண்டு ஒழிவுபெறலும், ஆன்மா தனது நிலைமையையும் உணரப்பெறும். பெறவே நித்தமாயுள்ள திதுவென மேலேயுணரக்கிடைத்தற்குத் திருவருள் முன்னிற்பதாகலான் இது மெய்ப்பொருளின் குணமென்றும், சமவேதம்பற்றி நித்தத்துவமும் சிவம் மலத்தான் மறைக்கப்படாத இயல்புடைமைத் தாகலால் அதன்குணமாகிய சத்தியும் அவ்வியல்பாகலால் நின்மலசகிதமும், ஆன்மாக்கட்குச் சுகதுக்கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப் பண்ணிப் புலங்கொளுத்தி வீட்டின்கணுய்ப்பதற்குச் சத்திகருவியாய் முன்னிற்றலால் "நிட்பிரபஞ்சப்பொருளுமாம்" என்பது காண்க. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"நித்தனு மூயிர்க்கு ணீங்கா நிருத்தனு மவனே
யென்னும்."

(வள்ளலார்.)

"பராபரமாய் நித்தமாய்ப் பரிபூரணமாய்."
என்பதனானும்,

(திருவாசகத் திருவருட்பா.)

"நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா .
நின்னருள் வெள்ளம்."

(கந்தபுராணம்.)

"நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்."
என்பதனானும்,

(வள்ளலார்)

"உலக மேழையுங் கடந்தவ னடிகளை யுவப்பாம்."
"உலகப் பற்றை யொழித்த நிபுணன்."
என்பதனானு மறிக.

"நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பது:—விடயப்பற்றுக்க ளொன்று மில்லாததாய்ச் சுத்தமாக யாதொன்றின் வயத்தும் தானெய்தாமல் யாவும் தன்வயத்தனவா யுள்ளதை,

மயக்கவடிவாகிய கேவலாவத்தையும்; விகற்பவடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவையில்லாதது நிர்விடயம். இதுவே சுத்தாவத்தையாம். இதில்நின்ற திருவருளே யெவைக்குந் தாரகமாதலால் நிர்விடயமும், சுத்தமும், நிர்விகாரமுமாம் என்பதுகாண்க. நிர்விடயம்-அபரிச்சின்னம்; சுத்தம் தான் பூரணனாகவிருந்து பிறிதொன்றானுமறியொண்ணாமை; நிர்விகாரம்-விகாரங்களை யடையாதது.
உதாரணம்:—

"விடயப் பேயை விளக்கிய விபுதன்."

(தேவிகாலோத்தரம்.)

"பொருவிலா நித்தசுத்தப் பொருளினை
யடைவரன்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"சுத்தனு முணர்தற் கொண்ணாச் சோதியு
மியாண்டு மேவும்."

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
நிறைதல் பதிநிச் சயம்."

"அவிகாரி யீசனருளைநீ பெற்றா
லவிகாரி யாவையன்றி யச்சோ."

என்பனவற்றா லறிக.

"தடத்தமாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சனம் நிராமயத்தை" என்பது:—இஃதெனவும் அஃதெனவும் இஃதன்றெனவும் அஃதென்றெனவும் பிருதிவி முதலிய கருவிகளாயும் அவை யல்லாததுமாகி நடுவாய்நின்று விளங்காநின்றநிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை,

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய மற்றொரு சிறிதுமின்றாய்த் திருவருட்போதரானவரை வீட்டின்கணுய்ப்பதும், தோற்றக்கேடில்லாத அருட்சத்தியேயாகலின், "நிரஞ்சன நிராமயமும்" ஆமாறுகாண்க. தடத்தம்-பொது

வாயிருக்கை; நிரஞ்சனம்-பற்றில்லாதது: நிராமயம்-அவத்தை யில்லாதது. உதாரணம்:—

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"புக்கானை யெப்பொருட்கும் பொதுவா ஞானை."

(வள்ளலார்.)

"சாற்றிரண்டு மற்ற சமநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள்வி மலன்."

(தத்துவராயர்.)

"நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன."

(திருவள்ளுவர்.)

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப் புராதனமாய்."

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்யம் தேசோமயத்தை" என்பது:—சிந்திக்குந் தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தென அறியாவண்ணம் அச்சித்தத்தினிடத்தேநின்று உள்ளும் புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினு ளுயர்வான தேசோராசியை,

பானுவும் கண்ணும் நீரும் நிழலும்போலச் சிவசந்நிதியின் கண் தற்போதங்கழன்று நீங்காதிருப்பவராகிய பரையோகர், ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் மாகாதகலப்பிற் பரமசுகத்துடன் பொருந்திநிற்க, இருள் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரன் முதலியன சூரியனொளிமுன் றோன்றாதவாறுபோல, எல்லாமும் எங்கும் எப்போழ்தும் அகண்டாகார சோதியே பரந்து நிற்குமாற்றால், "திவ்ய தேசோமயமுமாம்" என்பதுணர்க இவ்வனுபவக் காட்சிதோன்றித் தற்போதம் நீங்கின வழிவிகற்பமின்றி எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றமையால் "சித்தமறியாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகும்" என்றபடி. உதாரணம்:—

(அமுதசாரம்.)

"உள்ளத்தினின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்."

(பிரமகீதை.)

"தீம ரந்தொறு மடைந்தழி வுறாது தெரிவா
காமை நின்றணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பிலழி வின்றி மறை கின்றவமல
னேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்."

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்."

"ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி."

என்றும்,

(திருமூல நாயனார்.)

"பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்."

(பிரபுலிங்கலீலை.)

"தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்
டிருந்தார்."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

"அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென
வவனி யெனவமராண்டத்த கண்டமென [பானு
வகில சலதியென வேண்டிக்கில் விண்டு வென - வநகி
அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென [காசம்."
வணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப - ரப்பிர

(திருமூல நாயனார்.)

"பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே பதர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்."

"ஈசனாய்ப் பரம தத்துவ னாகி
யீறிடை முதலில னாகி
யேசறு மணியா யெவைக்குமா தார
மாகியே தனக்கவை யிலையாய்ப்
பாசமோ சகனா யனாதிமுத் தனுமாய்ப்
பகருஞா னானந்தக் கடலா
யாசையாற் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியினைப் பணிவாம்."

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பரதே வதையை அஞ்சலி செய்வாம்" என்பது:—சித்தாகிய பரமாகாயத்தில் பூரணாகாரமாயிருக்கும் சிவசத்தியை அஞ் சலித்து வணங்கல் செய்வாம். எ-று.

சிற்பரவெளி—பரமஆகாயமாம்; இதன்பொருளை முதற் பாட்டுரையிற்காண்க. ஆகவே, பரமாகாய சரீரியானசிவம் என்பதாம்; எனவே, சிவத்தினுட்கிடையா யதனோடு பூர ணாகாரமாய்த் தான் அதுவாகியும் அதுதானாகியும் உள்ளது சத்தி என்றவாறும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-டு. பா-கூ.)

"அருளது சத்தியாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தியில்லை
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட்
கிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப்போலவீசன்."

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோசன காரியார்த்தமாகக் கேவல சுத்தாவத்தைகளிற் சிவத்தினது திருவருளின் தாரதம்மியாதிக்கேற்ப அச்சிவசத்தியும் பரை ஆதிவிருப்பு அறிவுதொழில்களான ஐந்து சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமைமுதலிய அட்டசித்திகளாயும், உன்மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் காரிய வேறுபாட்டாற் பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும்பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திகளாகியும் பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திகளாகியும் பிரிந்தும், சிவத்தோடொன்றும் பிரியாமலும் நிற்றலால் "அத்துவித வத்துவை" எனத்தொடங்கி "சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பர தேவதையை" எனமுடித்து, அதனுண்மையை எடுத்து வாழ்த்துதல் செய்தனர்.

இனிச்சிவம் எவ்வாற்றானிற்கும் அவ்வாற்றாற் சத்தியும் சமவேதமாய் நிற்குமென்னு மியலால் "அங்கிங்கெனுத படி யெங்கும்பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி" என்னும் செய்யுளில் "ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது" என்பதற்கு "அத்துவித வத்துவாகிய சொற் பிரகாசத் தனி"என்பதனையும், "உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்பதற்கு "ஆனந்த மயமான ஆதி" யென்பதனையும், "மனவாக்கினில் தட்டாமனின்றது" என்பதற்கு "ஏகதத்துவ சொரூபம்" என்பதனையும், "வழக்கிடவு நின்றது" என்பதற்கு "மதசம்மதம்பெறாச் சாந்தபதவி யோமநிலை" என்ப

தனையும் 'சித்தாகியின்பமா யென்றைக்கு முள்ளதெது' என்பதற்கு 'நிட்ப்ரபஞ்சப்பொருள்' என்பதனையும், 'கங்குல் பகலறநின்ற எல்லையுளது' என்பதற்கு 'சுத்தமான நிர்விகாரத்தை' என்பதனையும், 'அது கருத்திற் கிசைந்தது' என்பதற்கு, 'தடத்தமாய், நின்றொளிர் நிராமயம்' என்பதனையும், 'அதுவே கண்டனவெலாம்' என்பதற்கு, 'திவ்யதேசோமயம்' என்பதனையும் 'மௌனவுரு வெளியதாகவும் கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்' என்பதற்கு 'சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபர தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்' என்பதனையும் நிரை நிரையாகக் கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

சிவம் எவ்வாறுநிற்கும் அவ்வாறுசத்தியுமாமென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-உ. பா-எரு.)

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவா திக்கிங்ஙன் வருஞ்சத்தியொருத்தியாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள்.

(விநாயகபுராணம்.)

'எத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக்
கியைதர வத்திற நின்று
மெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து
விளங்குபூ ரணியையேத் தெடுப்பாம்.'

மற்றும் வருவனவற்று லுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மை என்பதற்குஉதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-உ. பா-எசு.)

'சத்திதா னுத மாதி தானுகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னுதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்தனுக்குச்
சத்தியாஞ் சத்தன்வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்திதானே.'

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம் முதலிய சொற்கள் அஃறிணைப் பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலிலும் வழங்கி வருகின்றன வாதலாற் பரதேவதை என்பதைப் பரமசிவன் என ஆண்பாலாகக் கோடலுமாம்.

'சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரம்' என்பதற் குதாரணம்.—

(நெஞ்சுவிடுதூது.)

'வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லுறு பொருளாய் நின்ற வொருவன்.'

(சிவப்பிரகாசம்.)

'சொற்பெறுமதீதம்வந்துதோன்றுமேமேதோன்றிநின்ற
சிற்பர மதனுலுள்ளச் செயலறத் திடவு திக்குந்
தற்பர மாகின்ற சாக்கிரா தீதந்தானே.'

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

'யானு கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானுய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.''

(திருவம்மானை.)

'சத்திய மானது சத்தேகா ணம்மானை
தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை.'

(திருவுந்தியார்.)

'இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரய விரயநின் றுந்தீபற.'

(விநாயகபுராணம்.)

'நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய் நிரஞ்சனமாய்
நினைவுக் கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா
னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா
யமல ஞான
மெத்தியமுள் ளத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியத்தவத்
தோர் விரும்பிக் கேட்பார்.'

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, சீதா, ப்ரமா, பூஜா, கலா, கதா, க்ரியா முதலிய வடசொற்களி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகாரமேற்றுத் தயை, உமை, மாலை, க்ருபை, சீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியையெனத் தமிழில் வழங்குவதுபோலத் தேவதா என்னும் வடமொழியி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகாரமேற்று 'தேவை' யெனத் தமிழில் வழங்கி வந்தது. உதாரணம்:—

'வேத முதலாய் விரிந்தபன் னூல்களு
மோதி யோதியு முரையாப் பொருடற்
போத மிறந்தோர் பொருந்துந் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்.

இச்செய்யுளிலும் 'வத்துவை' 'தனியை' 'ஆதியை' 'சொரூபத்தை' 'வ்யோம நிலையை' நிட்பிரபஞ்சப் பொருளை' 'நிர்விகாரத்தை நிராமயத்தை' தேசோமயத்தை அஞ்சலிசெய்வாம் எனத் தனித்தனிக் கூட்டியுமுரைத்துக் கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரி பரமாகப் பெண்பாலிலும், ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும் பொருளுரைத்தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ் இவை வடமொழி எதிர் மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்களென்றும் முதலடை மொழிகள்.

எ, இன்-அசைநிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பிரகாசம் ஒளிர் இலகு தேசு என்பனவும் அத்துவிதம் தனி ஏகம் என்பனவும் சாசுவதம் நித்தம் என்பனவும் வியோமம் வெளி என்பனவும் நின்மலம் சுத்தம் என்பனவும் தனித்தனி ஒருபொருட்கிளவிகள்.

ஆதி, அநாதி; ரகிதம், சகிதம்; நீராலம்பம், ஆலம்பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முரணுகவந்த சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேசோமயம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடைய பொருளென வுருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

'ஆயிரமுகத்தா னகன்றதாயினும், பாயிரமல்லது பனுவ லன்றே' யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்கிர ந்தகர்த்தர் இம்மூன்று செய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வவணக்கம் கூறியபடி இவை கடவுள் வாழ்த்து த்துறையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்று பாட்டுகளுக்கு மகா வித்துவாஞகவிருந்த புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதிமுதலியாரவர்களியற்றிய உரை எமக்கு வெகு அருமையாகக் கிடைக்க, அவசியமுள்ள இடங்களிற் சீர்திருத்தி ஆங்காங்கு சேர்க்கவேண்டியவை களைச்சேர்த்து பல சாத்திரங்களினின்றும் உதாரணங் களை யெடுத்துக் காட்டி அச்சிடுவித்தனம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வமெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
வெங்கணும்பெருவழக்காய்
யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
கருத்திற்கிசைந்ததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
        கருதியஞ் சலிசெய்குவாம். (க)
ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
        முறவனந்தம்வினையினு
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
        தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
        றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனுன்ஞான
        சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
        கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
        கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
        பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
        பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)
அத்துவிதவத்துவைச் சொற்ப்ரகாசத்தனியை
        யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
        வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறாச்
        சாலம்பரகிதமான

சாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
    சாந்தபதவ்யோமநிலையை
நித்தநிர்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
    நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
    நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
    திவ்யதேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
    தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௩)

பரிபூரணானந்தம்.

வாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
    மனோவாயுநிற்கும்வண்ணம்
வாலாயமாகவும் பழகியறியேன்றுறவு
    மார்க்கத்தினிச்சைபோல
நேசானுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
    நினைவையுமறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேன்றேகநீங்குமெனவெண்ணிலோ
    நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்
பேசாதவானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
    பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பேய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
    பேரின்பநிட்டையருள்வாய்

பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
    பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
    பரிபூரணானந்தமே. (க)

தெரிவாகவூர்வன நடப்பனபறப்பன
    செயற்கொண்டிருப்பனமுதற்
றேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
    சென்மித்தவாங்கிறக்கும்
விரிவாயபூதங்க ளொன்றொடொன்றாயழியு
    மேற்கொண்டசேடமதுவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
    வேதவேதாந்தஞானம்
பிரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
    பெற்றோர்கள்பெற்றபெருமை
பிறவாமையென்றைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
    பேசாமையாகுமெனவே
பரிவாயெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
    பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
    பரிபூரணானந்தமே. (உ)

ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியாளு
    மையவொருசெயலுமில்லை
யமைதியொடுபேசாத பெருமைபெறுகுணசந்த்ர
    ராமெனவிருந்தபேரும்

நேராகவொருகோப மொருவேளை வரவந்த
நிறைவொன்றுமில்லாமலே
நெட்டுயிர்த்துத்தட் டழிந்துளறுவார்வசன
நிர்வாகரென்றபேரும்
பூராயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார்சிவராத்திரிப்
போதுதுயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
போலேயிருந்துதுயில்வார்
பாராதிதனிலுள்ள செயலெலாமுடிவிலே
பார்க்கினின்செயலல்லவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (ரு)

அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
யம்மாயையில்லாமையே
யாமெனவுமறிவுமுண் டப்பாலுமறிகின்ற
வறிவினையறிந்துபார்க்கி
னெண்டிசைவிளக்குமொருதெய்வவருளல்லாம
லில்லையெனுநினைவுமுண்டிங்
கியானெனதறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
யின்பமெனமன்புமுண்டு
கண்டனவெலாமல்ல வென்றுகண்டனைசெய்து
கருவிகரணங்களோயக்
கண்மூடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
கர்மங்கள்போராடுதே

பண்டையுளகர்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
பக்ஷநானிச்சிப்பனே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (ச)

சந்ததமுமெனதுசெய னினதுசெயலியானெனுந்
தன்மைநினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசுபாவமிதுவே
யிந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
வியற்கைதிருவுளமறியுமே
யிந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென் றன்மடமை
யிதசத்ருவாகவந்து
சிந்தைகுடிகொள்ளுதே மலமாயைகன்மந்
திரும்புமோதொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
சிரத்தையெனும்வாளுமுதவிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
பாதுகாத்தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (ரு)

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
பொறிபுலனடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர்கரண முடிவென்பர்சிலர்குணம்
போனவிடமென்பர்சிலபேர்

நாதவடிவென்பர்சிலர் விந்துமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடுவேயிருந்த
நாமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
நாடிலருளென்பர்சிலபேர்
பேதமறவுயிர்கெட்ட நிலயமென்றிடுவர்சிலர்
பேசினருவென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையாற்
பாதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிட்டைபெறுமோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (சு)

அந்தகாரத்தையோ ரகமாக்கிமின்போலெ
னறிவைச்சுருக்கினவரா
ரவ்வறிவுதானுமே பற்றினதுபற்று
யழுந்தவுந்தலைமீதிலே
சொந்தமாயெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டைசேராமலே
சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவரார்கொலோ
தந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சசந்
தனைத்தந்ததெனதாசையோ
தன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ
தற்காலமதைநோவனோ

பந்தமான துதந்த வினையையேநோவனோ
பரமார்த்தமேதுமறியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (எ)

வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
மனதுசாக்ஷியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
மரபுசமரசமாகவே
பூராயமாயுணர வாகமதுதந்ததும்
பொய்யுடலைநிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
போகமேவென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்புதந்தது
நின்னதருளின்னுமின்னும்
நின்னையேதுணையென்ற வென்னையேகாக்கவொரு
நினைவுசற்றுண்டாகிலோ
பாராதியறியாத மோனமேயிலைவிடாப்
பற்றுகற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
வாலமமுதாகவிலையோ
அக்கடலின்மீதுவட வனனிற்கவில்லையோ
வந்தரத்தகிலகோடி

தாழாமணிலிற்க வில்லையோமேருவுந்
தனுவாகவளையவில்லையோ
சத்தமேகங்களும் வச்ரதரணையிற்
சஞ்சரித்திடவில்லையோ
வாழாதவாழவே பிரமனடியார்சிலைய
மடமங்கையாகவில்லையோ
மணிமந்த்ரமாதியால் வேண்டுசித்திகளுலக
மார்க்கத்தில்வைக்கவில்லையோ
பாழானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
பண்ணுவதுனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே (௧)
ஆசைக்கோரளவில்லை யகிலமெல்லாங்கட்டி
யாளினுங்கடன்மீதிலே
ஆணைசெலவேநினைவர் அளகேசனிகராக
வம்பொன்மிகவைத்தபேரும்
நேசித்துரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
நெடுநாளிருந்தபேரும்
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
நெஞ்சுபுண்ணாவரெல்லாம்
யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீரவுண்பதும்
முறங்குவதுமாகமுடியு
முள்ளதேபோதுநா னெனக்குளறியே
யொன்றைவிட்டொன்றுபற்றிப்

பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணாநந்தமே. (கo)

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய்நிர்மலமாய் நிட்களமாய்நிராமயமாய்
நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்துரிய
நிறை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்ததாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்பெரு
வெளியைச் சிந்தைசெய்வாம். (க)
யாதுமனாநினையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
யாதின்பாலும்
பேதமறநின்றுயிருக் குயிராகியன்பருக்கே
பேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்
தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பரபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம். (உ)
பெருவெளியாயைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்பேசாத
பெரியமோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்தறவிழுங்
கிக் கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்தெந்தப் பொருளந்தப்பொரு
ளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். (௩)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருறவை
யெந்நாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
அகமகிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி
மொகுமொகெனவிருவிழிநீர் முத்திறைப்பக்கரமலர்
கண் முகிழ்த்தாநிற்பாம். (௪)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றியெப்பொருட்குமெவ்விடத்தும்பிறிவற
நின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத்தூவெளியை மனதவிழநிறைவான
துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாம்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (௫)

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெமக்குத்தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதினமும்
வழுத்தல்செய்வாம். (௬)

பொருளாகக்கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப்போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதிரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
அருளானோர்க்ககம்புறமென் றுன்றுதபூரணவா
னந்தமாகி
இருட்டரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினையா
மிறைஞ்சிநிற்பாம். (௭)

அருமறையின்சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மாமுனி
வர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெயுடலுயிர்
போற் கலந்தெந்நாளுந்
துரியநடுவூடிருந்த பெரியபொருளியாததனைத்
தொழுதல்செய்வாம். (௮)

விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய்ஞானக்

கண்ணூரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய்வேறென்
றெண்ணூத்தப்படிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு
மிறையேயுன்றன்
றண்ணூருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
டலைமேற்கொள்வாம். (கூ)

விண்ணிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமானபெருந்
தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகுளறி
யுவகையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்னரு
ளைக் கருத்தில்வைப்பாம். (க0)

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாத முதலாயெம்மை
யடிமைக்காவளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல
நீதிபெறுங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக் கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால்வெளியாய் வயங்காநின்ற
சோதியையென்னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங்குவித்துத் தொழுதல்செய்வாம்.

அகரவுயிரெழுத்தனைத்து மாகிவேறு
யமர்ந்தனைவகிலாண்ட மனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகி யல்லதாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரிய பான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச் சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியான பொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பா னினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர்தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினாலுருகிவிழிநீ
ராறாகவாராத முத்தியினதாவேச
வாசைக்கடற்குண்மூழ்கிச்
சங்கரசுயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்க
டொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியே
சொரூபானுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (க)
ஆக்கையென்னுமிடிகரையை மெய்யென்றபாவிநா
னத்துவிதவாஞ்சையாத
லரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவவிழவின்பந்
தாக்கும்வகையேதிநாட் சரியைகிரியாயோக
சாதனம்விடுத்ததெல்லாஞ்
சன்மார்க்கமல்லவிவை நிற்கவென்மார்க்கங்கள்
சாராதபேரறிவதாய்
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
வருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியினைவாய்மடுத்துத்
தேக்கித்திளைக்கநீ முன்னிற்பதென்றுகாண்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (உ)
அவ்வியமிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோப
மருளின்மைகூடக் கலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம்
வெவ்வியகுணம்பல விருக்குமென்னறிவூடு
மெய்யனீவீற்றிருக்க

விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும்பெயர்
விரிக்கிலுரைவேறுமுளதோ
கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவெளியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியானபூமிநடுவுட்
செவ்விதின்வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௫)

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாவளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருநெஞ்சினர்கள் காணாதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௪)
ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினா
லாகின்றவாக்கைநீர்மே
லமர்கின்றகுமிழியென நிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போந்தநெறியென்றிருந்தேன்
பூராயமாகநின தருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
எந்தநிலைபேசினு மிணங்கவில்லையல்லா
லிறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
எண்ணினுமனஞ்சது பகீரெனுந்துயிலுறா
திருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின்மெழுகான தங்கமிவையென்கொலோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௫)
காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டல்லலாங்
காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசுபாழ்ம்பொய்யுடல்
பெலக்கவிளையமுதமூட்டிப்

பெரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
டிடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில்கொண்மினென்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (ரு)

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா மென்னையாண்டுன்னடிமை
யானவர்களறிவினூடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழுமவளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (எ)
கூடுதலுடன்பிரித லற்றநிர்த்தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றநிலையான
குறியற்றுமலமுமற்று
நாடுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
நாதமற்றைவகைப் பூதபேதமுமற்று
ஞாதுருவின்ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்றுமனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (அ)
தாராதவருளெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்ப்ரதாய
மோராமன்மந்திரமு முன்னைமன்முத்திநிலை
யொன்றோடிரண்டெனாமை

லொளியெனவும்வெளியெனவு முருவெனவுநாதமா
மொலியெனவுமுணர்வுறுமற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்தியது பாராமலந்நிலை
பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநின தருள்வேண்டுமையனே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (சு)

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
புனிதமாயவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின்
பூரணம்புகலிடமதா
வாதரவுவையாம லறிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின்னுமறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பதுநி னருளாகிலெளியனேற்
கறிவாவதேதறிவிலா
ஏதம்வருவகையேது வினையேதுவினைதனக்
கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
மிரண்டினுண்மலைவுதீரத்
தீதிலருள்கொண்டினியுணர்த்தியெனையாள்வையோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (க0)

பத்திநெறிநிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பைவலமாகவந்தும்
பரவையிடைமூழ்கியும் நதிகளிடைமூழ்கியும்
பசிதாகமின்றியெழுநா
மத்தியிடைநின்றுமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசிதனக்கடைத்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்னுதசநாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய்தும்மூல ப்ராணனோடங்கியைச்
சோமவட்டத்தடைத்துஞ்
சொல்லரியவமுதுண்டு மறுபவுடல்கற்பங்க
டோறுநிலைநிற்கவீறு
சித்திசெய்தாலுஞானமலதுகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (கக)

மௌனகுருவணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமுளையையெற்றி
யத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாறாக
வங்கையின்விலாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
படாமன்னமாயைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
மத்தகசமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (க)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதலைதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிரிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
செய்சித்ரமிகநன்றுகா
ணைந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழ்வரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (உ)

ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறிவன்றியிடமில்லையோ
வந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநில்லையியு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென்
புந்திக்குளிந்த்ரசாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும்

பொன்னையழியாதுவளர் பொருளென்றுபோற்றியி
பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப் [ப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண்டெனைத்தடுத்தாண்டன்
பின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௪)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதினலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னானவிதங்கடேர்ந்து
நானெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றணுபக்ஷசம்புபக்ஷ
மாமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்

மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (ரு)
கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேதுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாக்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதநன்மைகள்
பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
புருஷார்த்தமேதுமில்லே
னெல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
விருவினையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநின்னருடாரகம்
வல்லானெ னும்பெய ருனக்குள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (சு)
கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிடிக்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேக்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
 பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராசர்கவிராசர் தவராசனென்றுனைப்
 போற்றிசயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணைகர முகங்கண்டபோதிலே
 நவநாதசித்தர்களுமுன்
னட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
 ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
 மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
 மரபில்வருமௌனகுருவே. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
 சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டுழியாது
 தன்மையரனந்தகோடி
இருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
 வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
 யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காசனத்தின்மிசை
 கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
 குறையெலாந்திரும்வண்ணம்

மருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாண்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதுகா
ணறிவினை மயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கு
மீங்காரெனக்குறிக ரென்னப்ரதாபித்
திராவணாகாரமாகி
யிதயவெளியெங்கனுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடெந்நேரமும்
வாங்காவிலாவடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (கூ)

பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்
பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
•பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
பகர்ந்துமறியேன்றுவிதமோ

சிற்றறிவதன்றியுமெவரேனுமொருமொழி
திடுக்கென்றுரைத்தபோது
சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந்
தீநெஞ்சமளவளாவ
உற்றுணரவுணர்வற்றுன் மத்தவெறியினர்போல
வுளறுவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சமானமா
யுறுவதெப்படியாயினும்
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையினை
மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (க0)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிஸ்வாதித வ்யோமபரிபூரண
சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
சர்வகாலமுநினைவனே
அற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
கானந்தபூர்த்தியான

வத்துவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வனுபூதியனுகூதமுங்
கற்பனையறக்காண முக்கணுடன்வடநிழற்
கண்ணூடிருந்தகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (க)
மண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிசோத்ராதியும்
வளர்கின்றசப்தாதி மனமாதிகலையாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
தொண்ணூற்றாறு மற்றுள்ளனவுமௌனியாய்ச்
சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுமதையென்சொல்லுவேன்
பண்ணுருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
பான்மைநெறிநின்றுதவறுப்
பக்குவவிசேஷராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறுகரைபுரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (உ)
எல்லாமுனடிமையே யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கணும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமியல்பென்
றிருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாச்
சொல்லிறந்தவருமிவ்விண்டு
சொன்னவையுமிவைநல்ல குருவானபேரும்
தொகுத்தநெறிதானுமிவையே
யல்லாமலில்லையென நன்றுவறிந்தே
னறிந்தபடிநின்றுசுகநா
னுகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
னதுவுநினதருளென்னவே
கல்லாதவறிஞனுக் குள்ளேயுணர்த்திநீ
கதிக்குவகையேதுபகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (ந)

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்றமருளர்தம்
பக்ஷமோவெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்தநிலைகுலையாது
பரமவெளியாசவொருசொற்
றிட்டமுடன்மௌனியா யருள்செய்திருக்கவுஞ்
சேராமலாராகநான்
சிறுவீடுகட்டியதி னடுசோற்றையுண்டுண்டு
தேக்குசிறியார்கள்போல
நட்டணையதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
நன்னிலயமாகவுன்னி

நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
　　நடுவேமுளைத்தமனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
　　கருணைக்குரித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
　　கருணாகரக்கடவுளே. (ச)
மெய்விடாநாவுள்ள மெய்யருளிருந்துநீ
　　மெய்யானமெய்யையெல்லா
மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமிலை
　　மெய்யேறுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினே றுள்ளத்திருந்துதான்
　　பொய்யானபொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனவுண்ணமே புகலவைத்தாயெனிற்
　　புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
　　வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
　　மதங்கடொறுநின்றகுருவே
கைவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
　　கருத்தூடுணர்த்துகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
　　கருணாகரக்கடவுளே. (ரு)
பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
　　பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்றமலரூடு நீயேயிருத்தியப்
பனிமலரெடுக்கமனமும்
நண்ணேனலாமலிரு கைதான்குவிக்கவெனி
ளுணுமென்னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
ஞன்பூசைசெய்யன்முறையோ
விண்ணேவிணுதியாம் பூதமேநாதமே
வேதமேவேதாந்தமே
மேதக்ககேள்வியே கேள்வியாம்பூமிக்குள்
வித்தேயவித்தின்முளையே
கண்ணேகருத்தேயெ னெண்ணேயெழுத்தே
கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணைகரக்கடவுளே. (கூ)

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
தான்வந்துமுற்றுமெனலாந்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
சதாநிஷ்டர்நினைவதில்லை
சிந்தையறியார்க்கிது போதிப்பதல்லவே
செப்பினும்வெகுதர்க்கமாந்
திவ்யகுணமார்க்கண்டர் சுகராதிமுனிவோர்கள்
சித்தாந்தநித்யரலவோ
இந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுள
ரிருக்காதிவேதமுனிவ

ரெண்ணரியகணநாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிரவிமதியாதியோர்கள்
கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்கள்யாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (எ)

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கர்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிடேகநீ
ருள்ளுறையிலென்னுவி நைவேத்தியம்ப்ராண
னெங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேசீனியே
திவ்யரசம்யாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனறிவூடுமே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (அ)

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

வூசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானேயவானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளிமை
கன்னெஞ்சனுக்கெளிமையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (கூ)

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொறவுறார்பொய்ம்மை யாமிழுக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்தினுறை
சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே

சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
கங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணைகரக்கடவுளே. (கo)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குலமேருவென்னவே
திகழ்துருவனளவளாவி
உக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலும்
மிக்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (க)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநனீழலைப்
  பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பத்மநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
  பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
  கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
  கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டினையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
  வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ருரகனும்மிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
  யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
  மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
  வித்தகச்சித்தர்கணமே. (உ)

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றொன்றாகவே
  பற்றிலயமாகுபோழ்து
பரவெளியின்மருவுவீர் கற்பாந்தவெள்ளம்
  பரந்திடினதற்குமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த் துவண்டுசிவயோகநிலை
  நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருஷிக்கிலோ
  நிலவுமதிமண்டலமதே

ஊரெனவிளங்குவிர் பிரமாதிமுடிவில்விடை
 யூர்தியருளாலுலவுவீ
ருலகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெருங்காற்
 றுலாவினற்றாரணையினன்
மேருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
 மேதக்கசித்தியெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (ரு)

எண்ணரியபிறவிதனின் மானுடப்பிறவிதா
 னியாதினும்அரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
 வேதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணகனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
 ககனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
 கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
 பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
 பண்ணவிதனருளினுலே
விண்ணிலவுமதியமுத மொழியாதுபொழியவே
 வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (சு)

பொய்திகழுலகநடையென்சொல்கேனென்சொல்
கேன் பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ
பொய்யுடனிமித்தம் புசிப்புக்கலைந்திடல்
புசித்தபின்கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிது செய்தவமதல்லவே
கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிதுவிண்டிதைக் கண்டித்துநிற்றலெக்
காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
வரையினெடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையின்முதுகூடும் யோகதண்டக்கோல்
வரைந்துசயவிருதுகாட்டி
மெய்திகழுமஷ்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
வேந்தரேகுணசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (ரு)

கெசதுரகமுதலான சதுரங்கமனமாதி
கேள்வியினிசைந்துநிற்பக்
கெடிகொண்டதலமாறு மும்மண்டலத்திலுங்
கிள்ளாக்குசெல்லமிக்க
தெசவிதமதாய்நின்ற நாதங்களோலிடச்
சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும் பூரணமதிக்குடை
திகழ்ந்திடவசந்தகால

மிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
மிதயமேற்கொள்ளும்வண்ண
மென்றைக்குமழியாத சிவராசயோகமா
யிந்த்ராதிதேவர்களெலாம்
விசயசயசயவென்ன வாசிசொலவேகொலு
விருக்குநும்பெருமையெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (சு)

ஆணிலேபெண்ணிலே யென்போலவொருபேதை
யகிலத்தின்மிசையுள்ளதோ
வாடியகறங்குபோ லோடியுழல்சிந்தையை
யடக்கியொருகணமேனும்யான்
காணிலேன்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
கண்மூடியோடுமூச்சைக்
கட்டிக்கலாமதியை முட்டவேமூலவெங்
கனலினையெழுப்பநினைவும்
பூணிலேனிற்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
போக்கிலேபோகவிட்டுப்
பொய்யுலகநடையினே ருயினுங்கடையான
புன்மையேனின்னமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்பட்த்தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (எ)

கன்னலமுதெனவுமுக் கனியெனவும்வாயூறு
    கண்டெனவுமடியெடுத்துக்
கடவுளர்கடந்ததல வழுதழுதுபேய்போற்
    கருத்திலெழுகின்றவெல்லா
மென்னதறியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
    லீட்டுதமிழென்றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாராமைமேலிட்
    டிருத்தலாலித்தமிழையே
சொன்னவனியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
    தோய்ந்தநெறியேபடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள்சொன்னவவையிற்சிறிது
    தோய்ந்தகுணசாந்தனெனவே
மின்னல்பெறவேசொல்ல வச்சொல்கேட்டடிமை
    மனம் விகசிப்பதெந்தநாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகச்சித்தர்கணமே.   (அ)
பொற்பினெடுகைகாலில் வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
    போந்திடையொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
    பூரித்தவெண்ணீர்மையா
லெற்படவிளங்குகண் ணத்திலிமையாவிழி
    யிசைந்துமேனோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபடநூறி
    யிதயங்களித்திடுதலாற்

பற்பலவிதங்கொண்ட புலிகலைமானுரியது
படைத்துப்ப்ரதாபமுதலாற்
பனிவெயில்கள்புகுதாமனெடியவான்றொடர்நெடிய
பருமரவனங்களாரும்
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
மிக்கோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகர்சித்தர்கணமே. (௯)

கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கணல்லவர்கள்
கற்றுமறிவில்லாதவென்
கர்மத்தையென்சொல்வேன் மதியையென்சொல்லு
வேன் கைவல்யஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று
நாட்டுவேன்கர்மமொருவ
னுட்டினலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
நவிலுவேன்வடமொழியிலே
வல்லானொருத்தன்வர வந்த்ராவிடத்திலே
வந்ததாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்ஙனேவடமொழியின்
வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௧௦)

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்குமக்
குணமொன்றுமொன்றிலேன்பாற்
கோரமெத்தனை பக்ஷ பாதமெத்தனைவன்
குணங்களெத்தனைகொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனை மனக்
கள்ளமெத்தனையுள்ளசற்
காரியஞ்சொல்லிடினு மறியாமையெத்தனை
கதிக்கென்றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனை வித்தாகோஷ்டியென்னிலோ
செல்வமெத்தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரசாலம்போன்ற
தேகத்தில்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
யானெனிவைக்குமாளோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (க)

தெருளாகிமருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர்சித்தாகியச்
சித்தொளிசூழ்ந்தசிவ சித்தாய்விசித்ரமாய்த்
திரமாகிநானவிதப்
பொருளாகியப்பொருளை யறிபொறியுமாகியைம்
புலனுமாயைம்பூதமாய்ப்
புறமுமாயகமுமாய்த் தூரஞ்சமீபமாய்ப்
போக்கொடுவரத்துமாகி

இருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
யின்றாகிநாளையாகி
யென்றுமாயொன்றுமாய்ப் பலவுமாயாவுமா
யிவையல்லவாயதின்னை
யருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற்கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (உ)

மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறிவார்சாண்
வயிற்றின்பொருட்டதாக
மண்டலமும்விண்டலமு மொன்றாகிமனதுழல
மாலாகிநிற்கவறிவார்
வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
மெணமெனென்றகம்வேறதாம்
வித்தையறிவாரெனைப் போலவேசந்தைபோன்
மெய்ந்நூல்விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலிபோற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி
செக்கச்சிவக்கவறிவார்
திரமென்றுதந்தம் மதத்தையேதாமதச்
செய்கைகொடுமுளறவறிவா
ராறுசமயங்களொடு மூம் வேறுவேறாகிவிளை
யாடுமுனையாவரறிவா
ரண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (ங)

காயிலையுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன்மண்டிய
கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின்முழையிற்கருங்கல்போலசையாது
கண்மூடிநெடிதிருந்துந்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின்றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
தெற்றவெயிலூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனதினையடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்லவமுதுண்டு
வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருணாடிரைடிமை
யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௪)

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமும்
ஸ்தூலமொடுசூக்ஷ்மமு மாசையுநிராசையுஞ்
சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடுமுத்தியும் பாவமொடபாவமும்
பேதமொடபேதநிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையு மருமையுடனெளிமையும்
பெண்ணினுடனாணுமற்று

நித்தமுமநித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
நிட்களமுநிகழ்சகளமு
நீதியுமநீதியு மாதியொடநாதியு
நிர்விஷயவிஷயவடிவு
மத்தனையுநீயலதெ ளத்தனையுமில்லையெனின்
யாங்களுனையன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (ரு)

காராருமாணவக் காட்டைக்கனைந்தறக்
கண்டகங்காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருத்திமேன்மேற்
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மட்டுமாமாயைவன்
பறவையணுகாதவண்ண
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துய்ந்த
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
யாகின்றதுரியமயமே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (சு)

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளைகடலுமாய்
மதியாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானென்னக்குளறி நானாவிகாரியாய்
நானறிந்தறியாமையாய்ப்
போனாலதிட்டவலி வெல்லவெளிதோபகற்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வானறனை யெழுப்பவசமோவினிப்
போதிப்பதெந்தநெறியை
யானாலுமென்கொடுமை யநியாயமநியாய
மார்பாலெடுத்துமொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (எ)

பொய்யினேன்புலையினேன்கொலையினேனின்னருள்
புலப்படவறிந்துநிலையாப்
புன்மையேன்கல்லாத நன்மையேனன்மைபோற்
பொருளலாப்பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்வெகுளியேன் வெறியனேன்சிறிய
னேன் வினையினேனென்றெனை நீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

துய்யனேமெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
துணைவனேயிணையொன்றிலாத்
துரியனேதுரியமுங் காணவதீதனே
சுருதிமுடி மீதிருந்த
வையனேயப்பனே யெனுமறிஞரறிவைவிட்
டகலாதகருணைவடிவே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (அ)

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங்கேட்கினுமென்
னிதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவில்லை
யாதினும்மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட திகையொடிரக்கமென்
சென்மத்துநானறிகிலேன்
சீலமொடுதவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தெரிசனங்கண்டறியேன்
பொய்த்தமொழியல்லான் மருந்துக்குமெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன்பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப்பேதைநானே
யத்தனைகுணக்கேடர் கண்டதாக்கேட்டதா
வவனிமிசையுண்டோசொலா
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (கூ)

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீயென் றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்தகை
யேற்றநமதென்றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும் பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சை
யும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுநானென்னல்
பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காரிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுமொரு
வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதிலையெல்லா
மதீதமயமானதன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (கo)

சுகவாரி.

இன்னமுதுகனிபாகு கற்கண்டுசீனிதே
னெனருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யெந்நேரநின்னன்ப
ரிடையறாதுருகிநாடி
யுன்னியகருத்தவிழ வுரைகுளறியுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்தவசமாகி

யுணர்வரியபேரின்ப வனுபூதியுணர்விலே
யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
கன்னிகையொருத்திசிற் றின்பம்வேம்பென்னினுங்
கைக்கொள்வள்பக்குவத்திற்
கணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்னெ
னக் கருதிநகையாவளதுபோற்
சொன்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
தோற்றிற்சுகாரம்பமாஞ்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (க)

அன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்னை
யறியாதபக்குவத்தே
யாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
னற்றேனலந்தேனென
என்புலமயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
யிரங்கியொருவழியாயினு
மின்பவெள்ளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
யெனைநிகலந்ததுண்டோ
தன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
தன்மையாற்றனியிருந்து
துன்பமுறினெங்ஙனே யழியாதநின்னன்பர்
சுகம்வந்துவாய்க்குமுரையாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (உ)
கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகன்
கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின்றின்ப மழையாயிரங்கியெனை
வாழ்விப்பதுன்பரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
புகலிடம்பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்ப்
புன்மையேனுவனந்தோ
சொல்லான்முழக்கிலோ சுகமில்லைமௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௩.)
என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லீளகமனதழலின்மெழுகா
யிடையறாதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
யிருவிழிகணீரிறைப்ப
அன்பினுன்பூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே
யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

தானந்தமழைபொழிவை யுள்ளன்பிலாதவெனை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
புன்புலான் மயிர்தோ னரம்பென்புமொய்த்திடு
புலைக்குடிலிலருவருப்புப்
பொய்யல்லவேயிதனை மெய்யென்றுநம்பியென்
புந்திசெலுமோபாழிலே
துன்பமாயலையவோ வுலகநடையையவொரு
சொப்பனத்திலும்வேண்டிலேன்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ச)

வெந்நீர்பொறுதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும்
வெடுக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத்தங்ஙனே தண்ணருளைநாடுவேன்
வேறொன்றையொருவர்கொல்லி
னந்நேரமையோவென் முகம்வாடிநிற்பதுவு
மையநின்னருளறியுமே
யானுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
யிந்நேரமென்றிலை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
யெங்கெங்குமொருதீர்வை யாயமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுசுகராதியான
தொன்னீர்மையாளர்க்கு மானுடம்வகுத்தவரு
டுணையென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ரு)

பற்றுவனவற்றிடுநிராசையென்றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமியிவை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டதிந்நெறியெனத் திருவுளக்கனிவினொடு
கனிவாய்திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெறுதவனுமல்லேன்
பெருக்கத்தவித்துளறியே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைத்துநான்
பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவே யுலையவிட்டாயெனிற்
சொல்லவினிவாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (சு)

அரும்பொனேமணியே யெனன்பேயெனன்பான
வறிவேயெனறிவினூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னாடினேனாடிநாடி
விரும்பியேகூவினே னுலறினேனலறினேன்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

விண்மாரியெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றயர்ந்தேனியா
னிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனைனுமுனை
யிடைவிட்டுநின்றதுண்டோ
வென்றுநீயன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனுமறியாவெறுந்
துரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதனீதியோ
தொண்டரொடுகூட்டுகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (எ)

பாராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்த
பாவியேன்பரிசுகாட்டித்
தாராளமாய்நிற்க நிச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகாலநிஷ்டையெனவே
சகசநிலைகாட்டினை சுகாதீதநிலையந்
தனைக்காட்டநாள்செல்லுமோ
காராரவெண்ணரு மனந்தகோடிகணின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
கால்வீசிமின்னிப் படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கம்மியானந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக்கூவுமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (அ)

பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொனபடியொன்று
பேசாதுதுறவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ணிருவிகற்பத்திறற்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிறைநேர்மையாய்க்கைக்கொண்டு
போதிப்பதாச்சறிவிலே
போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாப்
போதிப்பதெவரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதானுமயர்ந்து விடுவோமெனத்
தனியிருந்திடினங்ஙனே
சோதிக்குமனமாயை தனியேவிளைவிடுமை
சுகமாவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கூ)

அண்டமுடிதன்னிலோ பகிரண்டமதனிலோ
வலரிமண்டலநடுவிலோ
வனனடுவிலோவமிர்த மதிநடுவிலோவன்ப
ரகமுருகிமலர்கடுவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலோதிக்குத்
திகந்தத்திலோவெளியிலோ

திகழ்விந்துநாதநிலை தன்னிலோவேதாந்த
சித்தாந்தநிலைதன்னிலோ
கண்டபலபொருளிலோ காணாதநிலையெனக்
கண்டருளியமதனிலோ
காலமொருமூன்றிலோ பிறவிநிலைதன்னிலோ
கருவிகரணங்களோய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலோ நீவீற்றிருப்பது
தொழும்பனேற்குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கo)

எந்தநாள்கருணைக் குரித்தாகுநாளெனவு
மென்னிதயமெனவாட்டுதே
யேதென்றுசொல்லுவேன் முன்னொடுபின்மலைவறவு
மிற்றைவரையாதுபெற்றேன்
பந்தமானதிலிட்ட மெழுகாகியுள்ளம்
பதைத்துப்பதைத்துருகவோ
பரமசுகமாவது பொறுப்பரியதுயரமாய்ப்
பலகாலுமூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையானதுமறிவை யென்னறிவிலறிவான
தெய்வநீயன்றியுளதோ
தேகநிலையல்லவே யுடைகப்பல்கப்பலாய்த்
திரையாழியூடுசெலுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
துன்பத்திலாழ்த்தன்முறையோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கக)

எந்நாளுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவில்லையோமனதெனு
மியானுமென்னட்பாம் பிராணனுமெமைச்சடம
தென்றுனைச்சித்தென்றுமே
யந்நாளிலெவனே பிரித்தானதைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மறியாயமாயெமை யடக்கிக்குறுக்கே
யடர்ந்தரசுபண்ணியெங்கண்
முன்னுகநீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்று
மூடமனமிகவுமேச
மூண்டெரியுமனலிட்ட மெழுகாயுளங்கருகன்
முறைமையோபதினையிரஞ்
சொன்னாலுநின்னரு ளிரங்கவில்லையேயினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
'சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கஉ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றியோரணுவு மசையாதெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசில வறியாமையேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

மௌனமொடிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
    வாயாய்ப்பிதற்றுமவரார்
மனதெனவுமொருமாயை யெங்கேயிருந்துவரும்
    வன்மையொடிரக்கமெங்கே
புவனம்படைப்பதென் கர்த்தவியமெவ்விடம்
    பூதபேதங்களெவ்விடம்
பொய்மெயிதமகிதமேல் வருநன்மைதீமையொடு
    பொறைபொறாமையுமெவ்விட
மெவர்சிறியரெவர்பெரிய ரெவருறவரெவர்பகைஞர்
    யாதுமுனையன்றியுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
    யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (க)
அன்னையனையெனுஞ் சிலசமயநின்னையே
    யையாவையாவென்னவே
யலறிடுஞ்சிலசமய மல்லாதுபேய்போல
    வலறியேயொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னேதுமறியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப்
    பிதற்றிடுஞ்சிலசமயமேற்
பேசரியவொளியென்றும் வெளியென்றுநாதாதி
    பிறவுமேலையமென்றுந்
தன்னேரிலாததோ ரணுவென்றுமூவிதத்
    தன்மையாங்காலமென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ்சிலசமய மிவையாகிவேறதாய்ச்
    சதாஞானவானந்தமா

யென்னேயெனேகருணை விளையாட்டிருந்தவா
றெம்மனோர்புகலவெளிதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (உ)

வேதமுடனாகம புராணமிதிகாசமுதல்
வேறுமுளகலைகளெல்லா
மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
விரிவாயெடுத்துரைக்கு
மோதரிய துவிதமே யத்துவிதஞானத்தை
யுண்டுபண்ணுஞானமாகு
மூகமனுபவம்வசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ
துபயவாதிகள்சம்மத
மாதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போது
மியாதொன்றுபாவிக்கநா
னதுவாதலாலுன்னை நானென்றுபாவிக்கி
னத்துவிதமார்க்கமுறலா
மேதுபாவித்திடினு மதுவாகிவந்தருள்செ
யெந்தைநின்குறையுமுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௩)

சொல்லானதிற்சற்றும் வாராதபிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத்தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக்கிள்ளல்போற் சங்கற்பமொன்றிற்
றொடுக்குந்தொடுத்தழிக்கும்

பொல்லாதவாதனை யெனுஞ்சப்தபூமியிடை
போந்துதலைசுற்றியாடும்
புருஷனிலடங்காத பூவைபோற்றானே
புறம்போந்துசஞ்சரிக்குங்
கல்லோடிரும்புக்கு மிகவன்மைகாட்டிடுங்
காணுதுகேட்டவெல்லாங்
கண்டதாக்காட்டியே யணுவார்சுருக்கிடுங்
கபடநாடகசாலமோ
யெல்லாமும்வலதிந்த மனமாயையேழையா
மென்னாலடக்கவசமோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ச)
கண்ணாரநீர்மல்கி யுள்ளநெக்குருகாத
கள்ளனேனானுமோ
கைகுவித்தாடியும் பாடியும்விடாமலே
கண்பனித்தாரைகாட்டி
யண்ணாபரஞ்சோதி யப்பாவுனக்கடிமை
யானெனவுமேமெழுந்த
வன்பாகிநாடக நடித்ததோகுறையில்லை
யகிலமுஞ்சிறிதறியுமேற்
றண்ணாருநின்னருள றியாததல்லவே
சற்றேனுமினிதிரங்கிச்
சாசுவதமுத்திநிலை யீதென்றுணர்த்தியே
சகசநிலைதந்துவேறென்

றெண்ணமனுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே
யேழையேற்கருள்செய்கண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ரு)

காகமானதுகோடி கூடிநின்றாலுமொரு
கல்லின்முன்னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்பிரவாகவருளைத்
தாகமாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
தமியனேற்கருட்டாகமோ
சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாச்சுவினையொன்
சங்கேதமாய்க்கூடியே
தேகமானதைமிகவும் வாட்டுதேதுன்பங்கள்
சேராமல்யோகமார்க்க
சித்தியோவரவில்லை சகசநிட்டைக்குமென்
சிந்தைக்குமெவகுதூரநா
னேகமாய்நின்னொடிருக்குநாளெந்தநா
ளிந்நாளின்முற்றுறுதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (சு)

ஒருமைமனதாகியே யல்லலறநின்னருளி
லொருவனுன்வந்திருக்கி
னுலகம்பொருதோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுமோவிடமில்லையோ

வருளுடையநின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
வலதுகிர்த்தியகர்த்தரா
யகிலம்படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில
ரடாதென்பரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள்
பேய்க்கோலமாய்விதண்டை
பேசுமோவலதுதான் பரிபாககாலம்
பிறக்கவில்லையோதொல்லையா
மிருமைசெறிசடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ
வேதுளவுசிறிதுபுகலா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (எ)

நில்லாதுதேகமெனு நினைவுண்டுதேகநிலை
நின்றிடவுமௌனியாகி
நேரேயுபாயமொன் றருளினையையோவிதனை
நின்றனுட்டிக்கவென்றாற்
கல்லாதமனமோ வொடுங்கியுபரதிபெறக்
காணவில்லையாகையாலே
கையேற்றுணும்புசிப் பொவ்வாதெநாளுமுன்
காட்சியிலிருந்துகொண்டு
வல்லாளராயியமநியமாதிமேற்கொண்ட
மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலாஞானம்
வாய்க்குமொருமனுவெனக்கிங்

கில்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாக்கவே
யிப்போதிரங்குகண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (அ)
மரவுரியுடுத்துமலைவன நெற்கொறித்துமுதிர்
வனசருகுவாயில்வந்தால்
வன்பசிதவிர்த்துமனல் வெயிலாதிமழையால்
வருந்தியும்மூலவனலைச்
சிரமளவெழுப்பியு நீரினிடைமூழ்கியுந்
தேகநமதல்லவென்ற
சிற்சுகவபேக்ஷையாய் நின்னன்பர்யோகஞ்
செலுத்தினரியாம்பாவியேம்
விரவுமறுசுவையினொடு வேண்டுவபுசித்தரையில்
வேண்டுவவெலாமுடுத்து
மேடைமாளிகையாதி வீட்டினிடைவைகியே
வேறொருவருத்தமின்றி
யிரவுபகலேழையர்கள் சையோகமாயினே
மெப்படிபிழைப்பதுரையா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (கூ)
முத்தனையமூரலும் பவளவாயின்சொலு
முகத்திலகுபசுமஞ்சளு
மூர்ச்சிக்கவிரகசன் னதமேற்றவிருகும்ப
முலையின்மணிமாலைநால

வைத்தெமைமயக்கியிரு கண்வலையைவிசியே
மாயாவிலாசமோக
வாரிதியிலாழ்த்திடும் பாழானசிற்றிடை
மடந்தையர்கள்சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
பொன்னாட்டும்வந்ததென்றாற்
போராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்தியிப்
பூமியிலிருந்துகாண
வெத்தனைவிகாதம்வரு மென்றுசுகர்சென்றநெறி
யிவ்வுலகமறியாததோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (க0)
உன்னிலையுமென்னிலையு மொருநிலையெனக்கிடந்
துளறிடுமவத்தையாகி
யுருவுதான்காட்டாத வானவமுமொளிகண்
டொளிக்கின்றவிருளென்னவே
தன்னிலைமைகாட்டா தொருங்கவிருவினையினாற்
றவுசுகதுக்கவேலை
தட்டழியமுற்றுமில் லாமாயையதனாற்
றடித்தகிலபேதமான
முன்னிலையொழிந்திட வகண்டிதாகாரமாய்
மூதறிவுமேலுதிப்ப
முன்பின்னொடுகீழ்மே னடுப்பக்கமென்னுமன்
முற்றுமானந்தநிறைவே

யென்னில்லைமையாய்நிற்க வியல்புகூறருள்வடிவ
மெந்நாளும்வாழிவாழி
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (கக)

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிககனப் பரப்புமுண்டோவென்று
படர்வெளியதாகியெழுநாப்
பரிதிமதிகாலுச் சுயஞ்சோதியாயண்ட
பகிரண்டவுயிரெலாவைக்கும்
நேராகவறிவா யகண்டமாயேகமாய்
நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குணவிலாசமாய் வாக்குமனமணுகாத
நிர்மலானந்தமயமாய்ப்
பேராதுநிற்றிநீ சும்மாவிருந்துதான்
பேரின்பமெய்திடாமற்
பேய்மனதையண்டியே தாயிலாப்பிள்ளைபோற்
பித்தாகவோமனதுநான்
சாராதபடியறிவி னிருவிகற்பாங்கமாஞ்
சாசுவதநிட்டையருளாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (க)
குடக்கொடுகுணக்காதி திக்கினையுழக்கூடு
கொள்ளல்போலைக்துபூதங்

கூடுஞ்சுருங்கிலைச் சாலேகமொன்பது
குலாவுநடைமனையைநாறும்
வடக்கயிறுவெண்ணாரம் பரவென்புதசையினான்
மதவேள்விழாநடத்த
வைக்கின்றகைத்தேரை வெண்ணீர்செநீர்கணீர்
மலநீர்புனீரிறைக்கும்
விடக்குத்துருத்தியைக் கருமருந்துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமரமுழுகின்ற சுடுகாட்டைமுடிவிலே
மெய்போலிருந்துபொய்யாஞ்
சடக்கைச்சடக்கெனச் சதமென்றுசின்மயந்
தானென்றுபதென்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௨)

பாகத்தினாற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
பத்திநெறியில்லைவேத
பாராயணப்பனுவன் மூவர்செய்பனுவலது
பகரவோவிசையுமில்லை
யோகத்திலேசிறிது முயலவென்றாற்றேக
மொவ்வாதிவூண்வெறுத்தா
னுயிர்வெறுத்திடலொக்குமல்லாதுகிரியைக
ளுபாயத்தினாற்செய்யவோ
மோகத்திலேசிறிது மொழியவில்லைமெய்ஞ்ஞான
மோனத்தினிற்கவென்றால்

முற்றுதுபரிபாக சத்திகளேகநின்
மூதறிவிலேயெழுந்த
தாகத்திலேவாய்க்கு மமிர்தப்ரவாகமே
தன்னந்தனிப்பெருமையே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (ங)

இமையளவுபோதையொரு கற்பகாலம்பண்ணு
மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றெண்ணம்வருவிக்கு மாதர்சிற்றின்பமோ
வென்னின்மகமேருவாக்கிச்
சுமையெடுமினென்றுதான் சும்மாடுமாயெமைச்
சுமையாளுமாக்கினாளுந்
தூர்ப்புத்திபண்ணியுள நற்புத்தியாவையுஞ்
சூறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தாடுமணமாயை
யம்மம்மவெல்லவெளிதோ
வருள்பெற்றபேர்க்கெலா மொளிபெற்றுநிற்குமீ
தருளோவலாதுமருளோ
சமயநெறிகாணாத சாக்ஷிநீசூக்ஷ்மமாத்
தமியனேற்குளவுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (ச)

இனியேதெமக்குனருள் வருமோவெனக்கருதி
யேங்குதேநெஞ்சமையோ

வின்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
றெண்ணவோ திடமில்லையே
யனியாயமாயிந்த வுடலைநானென்றுவரு
மந்தகற்காளாகவோ
வாடித்திரிந்துநான் கற்றதுங்கேட்டது
மவலமாய்ப்போதனன்றோ
கனியேனும்வறியசெங் காயேனுமுதிர்சருகு
கந்தமூலங்களேனுங்
கனல்வாதைவந்தெய்தினள்ளிப்புசித்துநான்
கண்மூடிமௌனியாகித்
தனியேயிருப்பதற் கெண்ணினேனெண்ணமிது
சாமிக்கியறியாததோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (ரு)

மத்தமதகரிமுகிற் குலமென்னநின்றிலகு
வாயிலுடன்மதியகடுதோய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடையுச்சிமீது
முத்தமிழ்முழக்கமுடன் முத்தநகையார்களொடு
முத்துமுத்தாய்க்குலாவி
மோகத்திருந்துமென் யோகத்தினிலைநின்று
மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
கைத்தலநகப்படை விரித்தபுலிசிங்கமொடு
கரடிநுழைநுழைகொண்ட

கானமலையுச்சியிற் குகையூடிருந்துமென்
கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்வர்காண்
சனகாதிதுணிவிதன்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கூ)

கைத்தலம்விளங்குமொரு நெல்லியங்கனியெனக்
கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறுமுத்தியது
கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவாநிரு விகற்பமேயில்லையா
லொன்றேடிரண்டென்னவோ
வுரையுமிலைநீயுமிலை நானுமிலையென்பது
முபாயநீயுண்டுநானுஞ்
சித்தமுளனில்லை யெனும்வசனநீயறிவை
தெரியார்கடெரியவசமோ
செப்புகேவலநிதி யொப்புவமையல்லவே
சின்முத்திராக்கமரபிற்
சத்தமறவெனையாண்ட குருமௌனிகையினற்
றமியனேற்குதவுபொருளே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (எ)

காயாதமரமீது கல்லேறுசெல்லுமோ
கடவுணீயாங்களடியேங்

கர்மபந்தத்தினாற் சன்மபந்தம்பெறக்
கற்பித்ததுன்னதருளே
வாயாரவுண்டபேர் வாழ்த்துவதுநொந்தபேர்
வைவதுமெங்களுலக
வாய்பாடுநிற்கநின் வைதிகவொழுங்குநினை
வாழ்த்தினாற்பெறும்பேறுதா
னேயாதுபெறுவரென முறையிட்டதாற்பின்ன
ருளாறுவதுகருமமன்று
முபயநெறியிதென்னி லுசிதநெறியெந்தநெறி
யுலகிலேயிழைபொறுக்குந்
தாயானகருணையு முனக்குண்டெனக்கினிச்
சஞ்சலங்கெடவருள்செய்வாய்
சாவபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (அ)

இன்னம்பிறப்பதற் கிடமென்னினிவ்வுடல
மிறவாதிருப்பமூலத்
தெழுமங்கியமிர்தொழுகு மதிமண்டலத்திலுற
வென்னம்மைகுண்டலினிபாற்
பின்னம்பிறக்காது சேயெனவளர்த்திடப்
பேயேனைநல்கவேண்டும்
பிறவாதநெறியெனக்குண்டென்னினிம்மையே
பேசுகர்ப்பூரதீபம்
மின்னும்படிக்ககண் டாகாரவன்னைபால்
வினையேனையொப்புவித்து

வீட்டுநெறிகூட்டிடுதன் மிகவுநன்றிவையன்றி
　　விவகாரமுண்டென்னிலோ
தன்னந்தனிச்சிறிய னாற்றிலேன்போற்றிவளர்
　　சன்மார்க்கமுத்திமுதலே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
　　சச்சிதானந்தசிவமே. (கூ)

வேதாவையிவ்வணம் விதித்ததேதென்னினுன்
　　வினைப்பகுதியென்பனந்த
வினைபேசவறியாது நிற்கவிவைமனதால்
　　விளைந்ததான்மனதைநாடிற்
போதமேநிற்குமப் போதத்தைநாடிலோ
　　போதமுநின்றவிளக்கம்
பொய்யென்றுதெய்வமறை யாவுமேநீயென்று
　　போக்குவரவறநிகழ்த்து
மாதாரவாதேய முழுதுநீயாதலா
　　லகலமேதென்னையாட்டி
யாடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
　　யருளுநீமௌனஞான
தாதாவும்பெற்ற தாய்தந்தைதாமுநீ
　　தமருநீயாவுநீகாண்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
　　சச்சிதானந்தசிவமே. (கய)

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னீழல்வைகினுங்
　　குளிர்திம்புனற்கையள்ளிக்

கொள்ளுகினுமந்நீ ரிடைத்திளைத்தாடினுங்
குளிர்சந்தவாடைமடவார்
வந்துலவுகின்றதெனமுன்றிலிடையுலவவே
வசதிபெறுபோதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப்பகற்போலநிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலையமுதம்
விந்தைபெறவறுசுவையில்வந்ததெனவமுதுண்ணும்
வேளையிலுமாலைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்ணம்
விளையாடிவிழிதுயிலினுஞ்
சந்ததமுநின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனைரக்ஷைபுரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கக)

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழன்மலையாதி
மன்னுமுனிவர்க்கேவலாய்
மந்த்ரமாலிகைசொல்லு மியமநியமாதியா
மார்க்கத்தினின்றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே
கமலாசனத்திசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
கலைமதியினூடுதாக்கி

யுருகிவருமமிர்தத்தை யுண்டுண்டுறங்காம
ளுணர்வானவிழியைநாடி
யொன்றோடிரண்டெனுஞ் சமரசசொரூபசுக
முற்றிடவென்மனதின்வண்ணந்
திருவருண்முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனோ
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (க)

இப்பிறவியெனுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கிநா
னென்னுமொருமகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
மெனக்கொங்கைவரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
சுழல்வர்துவந்தயப்பச்
சோராதவாசையாங் காணுறுவானதி
சுரந்தெனமேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசுகாரர்போ லறிவானவங்கமுங்
கைவிட்டுமதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக்காலர் வருவரென்றஞ்சியே
கண்ணருவிகாட்டுமெளியேன்
செப்பரியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
செய்வையோசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (உ)

தந்தைதாய்தமர்தார மகவென்னுமிவையெலாஞ்
சந்தையிற்கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமாளிகைமேடை
சதுரங்கசேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
வஞ்சனைபொறாமைலோபம்
வைத்தமனமாங்குரங்கு சேர்ந்தமலபாண்டமோ
வாஞ்சனையிலாததனவே
யெந்தநாளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்துதேர்ந்துமே
யிரவுபகலில்லாவிடத்
தேகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளமீதிலே
யானென்பதறவுமூழ்கிச்
சிந்தைதான்றெளியாநு பூதியும்வகையென்கொ
லோ தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (அ)

ஆடாமலோய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்விசை
யடங்கிமனம்வீழுநேர
யறியாமையாகின்ற விருளகலவிருளொளியு
மல்லாதிருந்தவெளிபோற்
கோடாதெனைக்கண் டெனக்குணிறைசாந்தவெளி
கூடியின்பாதீதமுங்
கூடினேனேசரியை கிரியையின்முயன்றநெறி
கூடினேனேவல்லனியா

வீடாகவேயாறு வீட்டினினிரம்பியே
யிலகிவளர்பிராணனென்னு
மிருநிதியினைக்கட்டி யோகபரனாகாம
லேன்மைழக்கு நம்பனாகித்
தேடாதழிக்கவொரு மதிவந்ததென்கொலோ
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௪)

பாடாதுபாடிப் படித்தளவில்சமயமும்
பஞ்சுபடுசொல்லனிவனைப்
பார்மினோபார்மினோ வென்றுசபைகூடவும்
பரமார்த்தமிதுவென்னவே
யாடாதுமாடிநெஞ் சுருகிநெக்காடவே
யமலமேயேகமேயெம்
மாதியேசோதியே யெங்குநிறைகடவுளே
யரசேயெனக்கூவிநான்
வாடாதுவாடுமென் முகவாட்டமுங்கண்டு
வாடாவெனக்கருணை நீ
வைத்திடாவண்ணமே சங்கேதமாகிந்த
வன்மைமையவளர்ப்பித்ததார்
தேடாதுதேடுவோர் தேட்டற்றதேட்டமே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௫)

பிறியாதகன்னருட் சிவஞானியாய்வந்து
பேசரியவாசியாலே
பேரின்பவுண்மையை யளித்தனையென்மனதறப்
பேரம்பலக்கடவுளா
யறிவாயிருந்திடும் நாதவொலிகாட்டியே
யமிர்தப்பிரவாகசித்தி
யருளினையலாதுதிரு வம்பலமுமாகியெனை
யாண்டனைபினெய்திநெறியாப்க்
குறிதானளித்தனை நன் மரவுரிகளந்தணாக்
கோலமாயுசபூரகலங்
கூறினபின்மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
கூட்டினையெலாமிருக்கச்
சிறியேன்மயங்கிமிக வறிவின்மையாவனோ
தேடரியசக்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (ரு)

ஆராரெனக்கென்ன போதித்துமென்னவென்
னறிவினைமயக்கவசமோ
வண்டகோடியையெலாங் கருப்பவறைபோலவு
மடுக்கடுக்காவமைத்துப்
போராயனின்றபர வெளியிலேமனவெளி
பிறங்குவதலாதொன்றிலும்
பின்னமுறமருவாது நன்னயத்தாலினிப்
பேரின்பமுத்திநிலையுந்

தாராதுதள்ளவும் போகாதுனலது
தள்ளினும்போகேனியான்
றடையேதுமில்லையாண்டவ னடிமையென்னுமிரு
தன்மையிலுமென்வழக்குத்
தீராதுவிடுவதில்லை நடுவானகடவுளே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (எ)

கந்துகமதக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
கரடிவெம்புலிவாயையுங்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
விண்ணவரையேவல்கொளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (அ

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
　　மில்லையெனுமிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர்தரித்துமிக
　　வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
　　கையினாலுண்மைஞானங்
கற்பித்தநின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
　　காட்டுவேன்குற்றேவனா
னல்லார்ந்தமேனியொடு குண்டுகட்பிறையெயிற்
　　றுபாசவடிவமான
வந்தகாநீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவ
　　தடாதடாகாகநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
　　செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
　　தேசோமயானந்தமே. (கூ)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழித
　　ல்போன் மென்சிலம்பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப்புடைத்துவிம்ழ சுமையன்னகொங்கைமட
　　மின்னார்கள்பின்னேவலா
லென்போலலைந்தவர்கள் கற்றூர்கள்கல்லார்க
　　ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்கேனம்மம்ம வென்பாவமென்கொடுமை
　　யேதென்றெடுத்துமொழிவே

னன்பால்வியந்துருகி யடியற்றமரமென்ன
　　வடியிலேவீழ்ந்துவீழ்ந்தெம்
மடிகளேயுமதடிமை யாங்களெனுநால்வருக்
　　கறமாதிபொருளுரைப்பத்
தென்பாலின்முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற
　　செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
　　தேசோமயானந்தமே. (க0)

புத்தமிர்தபோகமுங் கற்பகநனீழலிற்
　　பொலிவுறவிருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகிலயிரா வதத்தேறுவரிசையும்
　　பூமண்டலாதிக்கமும்
மத்தவெறியினர்வேண்டு மாலென்றுதள்ளவுமே
　　மாலுமொருசுட்டுமறவே
வைக்கின்றவைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
　　வந்தநின்னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரிபூரண வகண்டமேயேகமே
　　சுருதிமுடிவானபொருளே
சொல்லரியவுயிரினிடை யங்கங்குநின்றருள்
　　சுரந்துபொழிகருணைமுகிலே
சித்திநிலைமுத்திநிலை விளைகின்றபூமியே
　　தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
　　தேசோமயானந்தமே. (கக)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

சாகமோடுகழு கலகைநாய்நரிகள்
சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்
காலிரண்டுநவ வாசல்பெற்றுவளர்
காமவேணடனசாலையை
மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியைமு
மலமிருந்தொழுகுகேணியை
மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியை
முடங்கலார்கிடைசரக்கினை
மாகவிந்த்ரதனு மின்னையொத்திலக
வேதமோதியகுலாலனார்
வனையவெய்யதடி காரனையமன்
வந்தடிக்குமொருமட்கலத்
தேகமானபொயை மெய்யெனக்கருதி
யையவையமிசைவாடவோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (க)

குறிகளோடுகுண மேதுமின்றியன
லொழுகன்றிடுமிரும்பனற்
கூடலின்றியது வாயிருந்தபடி
கொடியவாணவவறைக்குளே
யறிவதேதுமற வறிவிலாமையய
மாயிருக்குமெனையருளினா
லளவிலாததனு கரணமாதியை
யளித்தபோதுனையறிந்துநான்

பிறிவிலாதவண நின்றிடாதபடி
பலநிறங்கவருமுபலமாய்ப்
பெரியமாயையி லழுந்திநின்னது
ப்ரசாதநல்லருண்மறந்திடுஞ்
சிறியனேனுமுனை வந்தணைந்துசுக
மாயிருப்பதினியென்றுகாண்
டெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சுற்சுகோதயவிலாசமே. (௨)

ஐந்துபூதமொரு கானனீரென
வடங்கவந்தபெருவானமே
யாதியந்தநடுவேதுமின்றியரு
ளாய்நிறைந்திலகுசோதியே
தொந்தரூபமுட னரூபமாதிகுறி
குணமிறந்துவளர்வஸ்துவே
துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு
தோன்றநின்றருள்சுபாவமே
யெந்தநாளுநடு வாகிநின்றொளிரு
மாதியேகருணைநீதியே
யெந்தையேயென விடைந்திடைந்துருகு
மெளியனேன்கவலைதீரவுஞ்
சிந்தையானதை யறிந்துநீயுனருள்
செய்யநாளுமினியுய்வனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௩)

ஐவரென்றபுல வேடர்கொட்டம
தடங்கமர்க்கடவன்முட்டியா
யடவின்றுமலை யருகினின்றுசரு
காதிதின்றுபனிவெயிலினுன்
மெய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
கிரியையோகமெனுமூன்றதாய்
மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி
விரும்பவில்லையுலகத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாததற்குநல
சாரதித்தொழினடத்திடும்
புத்தியூகமறி வற்றமூகமிவை
பொருளெனக்கருதுமருளன்யான்
தெய்வநல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
சேரவுங்கருணைகூர்வையோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (ச)

ஏகமானவுரு வானநீயருளி
னலனேகவுருவாகியே
யெந்தநாளகில கோடிசிருஷ்டிசெய
விசையுநாள்வரையநான்முத
லாகநாளது வரைக்குமுன்னடிமை
கூடவேசனனமானதோ
வனந்தமுண்டுநல சனனமீதிதனு
ளரியவேண்டுவனவறியலாம்

மோகமாதிதரு பாசமானதை
யறிந்துவிட்டுனையுமெனையுமே
முழுதுணர்ந்துபக மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டுமிதுவின்றியே
தேகமேநழுவி நானுமோநழுவின்
பின்னையுப்யும்வகையுள்ளதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (ரு)

நியமலட்சணமு மியமலக்ஷணமு
மாசனாதிவிதபேதமு
நெடிதுணர்ந்தியதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்குமசபாநலத்
தியலறிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யினிதிறைஞ்சியவனருளினா
லெல்லையற்றுவளர் சோதிமூலவனை
லெங்கண்மோனமனுமுறையிலே
வயமிகுந்துவரு மமிர்தமண்டல
மதிக்குளேமதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரியைப்பருகி
மன்னுமாரமிர்தவடிவமாய்ச்
செயமிகுந்துவரு சித்தயோகநிலை
பெற்றுஞானநெறியடைவனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (சா)

எறிதிரைக்கடனி கர்த்தசெல்வமிக
வல்லலென்றொருவர்பின்செலா
தில்லையென்னுமுரை பேசிடாதுலகி
லெவருமாமெனமதிக்கவே
நெறியின்வைகிவளர் செல்வமும்முதவி
நோய்களற்றசுகவாழ்க்கையாய்
நியமமாதினிலை நின்றுஞானநெறி
நிட்டைகூடவுமெந்நாளுமே
யறிவினின்றுகுரு வாயுணர்த்தியது
மன்றிமோனகுருவாகியே
யகிலமீதுவர வந்தசீரருளை
யையவையவினியென்சொல்கேன்
சிறியனேனைநம தடிமையென்றுனது
திருவுளத்தினிலிருந்ததோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (எ)

எவ்வுயிர்த்திரளு முலகினென்னுயி
ரெனக்குழைந்துருகிநன்மையா
யிதமுரைப்பவென தென்றயாவையு
மெடுத்தெறிந்துமதயானைபோற்
கவ்வையற்றநடை பயிலவன்பரடி
கண்டதேவருளின்வடிவமாக்
கண்டயாவையு மகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்துமலர்தூவியே

பவ்வவெண்டிரை கொழித்ததண்டரளம்
விழியுதிர்ப்பமொழிகுளறியே
பாடியாடியு ளுடைந்துடைந்தெழுது
பாவையொத்தசைதலின்றியே
திவ்யவன்புருவ மாகியன்பரொடு
மின்பவீட்டினிலிருப்பனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (அ)

மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
மருவியேதுரியவடிவமாய்
மன்னுதேசமொடு காலமாதியை
மறந்துநின்னடியரடியிலே
பத்தியாய்நெடிது நப்புமென்னையொரு
மையறந்தகிலமாயையைப்
பாருபாரென நடத்தவந்ததென
பாரதத்தினுமிதுள்ளதோ
சுத்தநித்தவியல் பாகுமோவுனது
விசுவமாயைநடுவாகவே
சொல்லவேண்டும்வகை நல்லகாதிகதை
சொல்லுமாயையினுமில்லையென்
சித்தமிப்படி மயங்குமோவருளை
நம்பினோர்கள்பெறுபேறிதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (கூ)

பன்முகச்சமய நெறிபடைத்தவரு
மியாங்களேகடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும் வாததர்க்கமிடு
படிறருந்தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
தருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவட நீழலாடுவளர்
சனகனாதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமது தீரவங்கைகொடு
மோனஞானமதுணர்த்தியே
சுத்தநித்தவரு ளியல்பதாகவுள
சோமசேகரகிர்பாலுவாய்த்
தென்முகத்தின்முக மாயிருந்தகொலு
வெம்முகத்தினும்வணங்குவேன்
றெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (கo)

ஆகாரபுவனம்
சிதம்பரரகசியம்.

ஆகாரபுவனமின்பாகாரமாக
வங்ஙனேயொருமொழியாலகண்டாகார
யோகானுபூதிபெற்றவன்பராவிக்
குறுதுணையேயென்னளவுமுகந்தநட்பே
வாகாரும்படிக்கிசைகிண்கிணிவாயென்ன
மலர்ந்தமலரிடைவாசம்வயங்குமாபோற்

றேகாதியுலகமெங்குங்கலந்துதானே
திசழனந்தானந்தமயத்தெய்வக்குன்றே. (க)

அனந்தபதவுயிர்கடொறுமுயிராயென்று
மானந்தநிலையாகியளவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின்மாத்திரமாய்க்கீழ்மேல்காட்டாச்
சதசத்தாயருட்கோயிற்றழைத்ததேவே
இனம்பிரிந்தமான்போனிடையாவண்ண
மின்பமுறவன்பர்பக்கலிருத்திவைத்துக்
கனந்தருமாகனமேதண்ணருளிற்றானே
கனிபலித்தவானந்தக்கட்டிப்பேறே. (உ)

பேற்றனைத்துமணுவெனவேயுதறித்தள்ளப்
பேரின்பமாகவந்தபெருக்கேபேசா
வீற்றனைத்துமிந்நெறிக்கேயென்னவென்னை
மேவென்றவரத்தேபாழ்வெய்யமாயைக்
கூற்றனைத்துங்கடந்தவெல்லைச்சேடமாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைவேகுவமாநின்ற
வாற்றனைத்தும் புகுங்கடல்போற்சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகுமாதிநட்பே. (ங)

ஆதியந்தமெனுமெழுவாயீறற்றோங்கி
யருமறையின்னமுங்காணாதரற்றநாண
பேதமதங்களுமலையமலைபோல்வாதப்
பெற்றியரும்வாய்வாதப்பேயராகச்

சாதகமோனத்திலென்னவடவானீழற்
றண்ணருட்சந்திரமௌலிதடக்கைக்கேற்க
வேதகசின்மாத்திரமாயெம்மனோர்க்கும்
வெளியாகவந்தவொன்றேவிமலவாழ்வே. (ச)

விமலமுதற்குணமாகிநூற்றெட்டாதி
வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்தவிருத்திக்கேற்க
அமையுமிலக்கணவடிவாயதுவும்போதா
தப்பாலுக்கப்பாலாயருட்கண்ணாகிச்
சமமுமுடன்கலப்புமவிழ்தலுமியாங்காணத்
தண்ணருடந்தெமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
இமையளவுமுபகாரமல்லால்வேறொன்
றியக்காநிர்க்குணக்கடலாயிருந்தவொன்றே. ()

ஒன்றாகிப்பலவாகிப்பலவாக்கண்ட
வொளியாகிவெளியாகியுருவுமாகி
நன்றாகித்தீதாகிமற்றுமாகி
நாசமுடனுற்பத்திநண்ணாதாகி
யின்றாகிநாளையுமாய்மேலுமான
வெந்தையேயெம்மானேயென்றென்றேங்கிக்
கன்றாகிக்கதறினர்க்குச்சேதாவாகிக்
கடிதினில்வந்தருள்கூருங்கருணைவிண்ணே. ()

அருள்பழுத்தபழச்சுவையேகரும்பேதேனே
யாரமிர்தேயென்கண்ணேயரியவான

பொருளனைத்துந் தரும்பொருளேகருணை நீங்காப்
பூரணமாய்நின் றவொன்றேபுனிதவாழ்வே
கருதரியகருத்ததனுட்கருத்தாய்மேவிக்
காலமுந்தேசமும்வகுத்துக்கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்த்திரளையாட்டும் [கேளே.
விழுப்பொருளேயான்சொலும்விண்ணப்பங்

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்நாரதாதி
விளங்குசப்தரிஷிகள்கனவீணைவல்லோ
ரெண்ணரியசித்தர்மனுவாதிவேந்த
ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக்
கண்ணகன்ஞாலம்மதிக்கத்தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக்காட்சியாகத்
திண்ணியநல்லறிவாலிச்சமயத்தன்றோ
செப்பரியசித்திமுத்திசேர்ந்தாரென்றும். (அ)

செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தன்றன்
றெய்வமேதெய்வமெனுஞ்செயற்கையான
வப்பரிசாளருமஃதேபிடித்தாலிப்பா
லடுத்ததந்நூல்களும்விரித்தேயனுமானாதி
யொப்பவிரித்துரைப்பரிங்ஙன்பொய்மெய்யென்ன
வொன்றிலையொன்றெனப்பார்ப்பதொவ்வா
மிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகி [தார்க்கு
யாதுசமயமும்வணங்குமியல்பதாகி. (கூ)

இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுஞ்சௌபானபக்ஷங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிக்ஷைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராசாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ. (கO)

அந்தோவீததிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரெல்லாநடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்கும்பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றுமற்று
மிந்த்ராதிபோகநலம்பெற்றபேர்க்கு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையில்லை
சந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம். (கக)

சன்மார்க்கஞானமதின்பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந்தானொன்றாகப்
பன்மார்க்கநெறியினிலுங்கண்டதில்லை
பகர்வரியதில்லைமன்றுட்பார்த்தபோதங்
கென்மார்க்கமிருக்குதெல்லாம்வெளியேயென்ன
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்திறைஞ்சாநிற்பர்
கன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே
கண்டவுடனானந்தங்காண்டலாகும். (கஉ)

காண்டல்பெறப்புறத்தினுள்ளபடியேயுள்ளுங்
காட்சிமெய்ந்நூல்சொலும்பதியாங்கடவுளேநீ
நீண்டநெடுமையுமகலக்குறுக்குங்காட்டா
நிறைபரிபூரணவறிவாய்நித்தமாகி
வேண்டுவிருப்பொடுவெறுப்புச்சமீபந்தூரம்
விலகலணுகுதன்முதலாம்விவகாரங்கள்
பூண்டவளவைகண்மனவாக்காதியெல்லாம்
பொருந்தாமலகம்புறமும்புணர்க்கையாகி. ()

ஆகியசற்காரியவூகத்துக்கேற்ற
வமலமாம்நடுவாகியனந்தசத்தி
யோகமுறுமானந்தமயமதாகி
யுயிர்க்குயிராயெந்நாளுமோங்காநிற்ப
மோகவிருண்மாயைவினையுயிர்கட்கெல்லா
மொய்த்ததென்கொலுபகாரமுயற்சியாகப்
பாகமிகவருளவொருசத்திவந்து [கொல்.
பதிந்ததென்கொனுனெனுமப்பான்மையென்
நானென்னுமோரகந்தையெவர்க்கும்வந்து
நலிந்தவுடன்சகமாயைநாலுவாகித்
தான்வந்துதொடருமித்தால்வளருந்துன்பச்
சாகரத்தின்பெருமையெவர்சாற்றவல்லா
ரூனென்றுமுடலென்றுங்கரணமென்று
முள்ளென்றும்புறமென்றுமொழியாநின்ற
வானென்றுங்காலென்றுந்தீநீரென்று
மண்ணென்றுமலையென்றும்வனமதென்றும்.

மலைமலையாங்காட்சிகண்காணுமையாதி
மறப்பென்றுநினைப்பென்றுமாயாவாரி
யலையலையாய்டிக்குமின்பதுன்பமென்று
மதைவிளைக்கும்வினைகளென்றுமதனைத்தீர்க்கத்
தலைபலவாஞ்சமயமென்றுந்தெய்வமென்றுஞ்
சாதகரென்றும்மதற்குச்சாட்சியாகக்
கலைபலவாநெறியென்றுந்தர்க்கமென்றுங்
கடலுறுநுண்மணலெண்ணிக்காணும்போதும்.
காணரியவல்லலெல்லாந்தானேகட்டுக்
கட்டாகவிளையுமதைக்கட்டோடேதான்
வீணினிற்கர்ப்பூரமலைபடுதீப்பட்ட
விந்தையெனக்காணவொருவிவேகங்காட்ட
ஆணுறக்கமின்பதுன்பம்பேருராதி
யொவ்விடவுமெனைப்போலவுருவங்காட்டிக்
கோணறவோர்மான்காட்டிமானையிர்க்குங்
கொள்கையெனவருண்மௌனகுருவாய்வந்து.
வந்தெனுடல்பொருளாவிமூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கநோக்கி
யைந்துபுலனைம்பூதங்கரணமாதி
யடுத்தகுணமத்தனையுமல்லையல்லை
யிந்தவுடலறிவறியாமையுநீயல்லை
யாதொன்றுபற்றினதனியல்பாய்நின்று
பந்தமறும்பளிங்கனையசித்துநீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும்பான்மையேம்யாம்.

அறிவாகியானந்தமயமாயென்று
 மழியாதநிலையாகியாதின்பாலும்
பிறியாமற்றண்ணருளேகோயிலான
 பெரியபரம்பதியதனைப்பெறவேவேண்டி
னெறியாகக்கூறுவன்கேளெந்தநாளு
 நிற்குணநிற்குளம்வாய்த்துநீடுவாழ்க
செறிவானவறியாமையெல்லாநீங்க
 சிற்சுகம்பெற்றிடுகபந்தந்தீர்கவென்றே. (கக)

பந்தமறுமெய்ஞ்ஞானமானமோனப்
 பண்பொன்றையருளியந்தப்பண்புக்கேதான்
சிந்தையில்லைநானென்னும்பான்மையில்லை
 தேசமில்லைகாலமில்லைதிக்குமில்லை
தொந்தமில்லைநீக்கமில்லைபிரிவுமில்லை
 சொல்லுமில்லையிராப்பகலாந்தோற்றமில்லை
யந்தமில்லையாதியில்லைநடுவுமில்லை
 யகமுமில்லைபுறமுமில்லையனைத்துமில்லை. (உ0)

இல்லையில்லையென்னினொன்றுமில்லாதல்ல
 வியல்பாகியென்றுமுள்ளவியற்கையாகிச்
சொல்லரியதன்மையதாயான்றனென்னத்
 தோன்றுதெல்லாம்விழுங்குஞ்சொரூபமாகி
யல்லையுண்டபகல்போலவவித்தைதயெல்லா
 மடையவுண்டுதடையறவுன்னறிவைத்தானே
வெல்லவுண்டிங்குன்னையுந்தானாகக்கொண்டு
 வேதகமாய்ப்பேசாமைவிளக்குந்தானே. (உக)

தானான தன்மயமேயல்லாலொன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங்கர்ப்பூரதீபம்போலப்
போயொளிப்பதல்லாதுபுலம்வேறின்றும்
ஞானாகாரத்தினொடுஞேயமற்ற
ஞாதுருவுநழுவாமனழுவிநிற்கு
மானாலுமிதன்பெருமை யெவர்க்கார்சொல்வா
ரதுவானாலதுவாவரதுவேசொல்லும். (உஉ)

அதுவென்றாலெதுவெனவொன்றடுக்குஞ்சங்கை
யாதலினாலதுவெனலுமறவேவிட்டு
மதுவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகனாதி
மன்னவர்கள்சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தாரென்று
பதியிந்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட
படிக்குநிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த
கதிகண்டுகொள்ளவுநின்னருள்கூரிந்தக்
கதியன்றியுறங்கேன்மேற்கருமம்பாரேன். ()

பாராதிவிண்ணனைத்துநீயாச்சிந்தை
பரியமடலாவெழுதிப்பார்த்துப்பார்த்து
வாராயோவென்ப்ராணநாதாவென்பேன்
வளைத்துவளைத்தெனைநீயாவைத்துக்கொண்டு
பூராயமாமேலொன்றறியாவண்ணம்
புண்ணாளர்போனெஞ்சம்புலம்பியுள்ளே

நீராளமாயுருகிக்கண்ணீர்சோர [பேன்.
நெட்டுயிர்த்துமெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய்நிற்

ஆயுமறிவாகியுன்னைப்பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம்பெற்றவன்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ்செல்லச்சிந்தை [ன்
தெளிந்திடவுஞ்சமாதானஞ்செய்வேன்வாழ்வா
காயிலைபுன்சருகாதியருந்தக்கானங்
கடன்மலையெங்கேயெனவுங்கவலையாவேன்
வாயில்கும்பம்போற்கிடந்துபுரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையாவைத்துநேரே. (உரு)

நேரேதானிரவுபகல்கோடாவண்ண
நித்தம்வரவுங்களையிந்நிலக்கேவைத்தா
ராரேயங்கவர்பெருமையென்னேயென்பே
னடிக்கின்றகாற்றேநீயாராலேதான்
பேராதேசுழல்கின்றாயென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில்காளெம்பெருமானும்போற்
றாராளமாக்கருணைபொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னேகருதிச்சாற்றுமென்பேன். ()

கருதரியவிண்ணேநீயெங்குமாகிக்
கலந்தனையேயுன்முடிவின்காட்சியாக
வருபொருளெப்படியிருக்குஞ்சொல்லாயென்பேன்
மண்ணேயுன்முடிவிலெதுவயங்குமாங்கே

துரியவறிவுடைச்சேடனீற்றினுண்மை
சொல்லானோசொல்லென்பேன்சுருதியேநீ
யொருவரைப்போலனைவருக்குமுண்மையாமுன்
னுரையன்றோவுன்முடிவையுரைநீயென்பேன்.

உரையிறந்துபெருமைபெற்றுத்திரைக்கைநீட்டி
யொலிக்கின்றகடலேயிவ்வுலகஞ்சூழக்
கரையுமின்றியுன்னைவைத்தாரியாரேயென்பேன்
கானகத்திற்பைங்கிளிகாள்கமலமேவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளோதிமங்காடூது
மார்க்கமன்றோநீங்களிதுவரையிலேயும்
பெரியபரிபூரணமாம்பொருளைக்கண்டு
பேசியதுண்டோவொருகாற்பேசுமென்பேன்.

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கை
யோட்டுதல்போனன்பேதையுப்போடப்பை
மருவவிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம்
வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னிவருந்திநிற்பே
னருளுடையபரமென்றேவன்றுதானே
யானுளனென்றும்மெனக்கேயாணவாதி
பெருகுவினைக்கட்டென்றுமென்னுற்கட்டிப்
பேசியதன்றேயருளுனால்பேசிற்றன்றே. (உகூ)

அன்றுமுதலின்றைவரைச்சனனகோடி
யடைந்தடைந்திங்கியாதனையாலழிந்ததல்லா

லின்றைவரைமுத்தியின்றேயெடுத்ததேக
மெப்போதோதெரியாதேயிப்போதேதான்
றன்றுமனக்கவலேகெடப்புலேநாயேனேத்
தொழும்புகொளச்சீகாழித்துரையேதூது
சென்றிடவேபொருளேவைத்தநாவலோய்நஞ்
சிவனப்பாவென்றவருட்செல்வத்தேவே. (௩0)

தேவர்தொழும்வாதவூர்த்தேவேயென்பேன்
றிருமூலத்தேவேயிச்சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச்சிவவென்வாக்குடனேவந்த
வரசேசும்மாவிருந்துன்னருளேச்சாரப்
பூவுலகில்வளரருணேகிரியேமற்றைப்
புண்ணியர்காளோவென்பேன் புரையொன்றி
வோவியம்போலசைவறவுந்தானேநிற்பே [ல்லா
ஞேதரியதுயர்கெடவேயுரைக்குமுன்னே. ()

ஓதரியசுகர்போலவேனேனென்ன
வொருவரிலேயோவெனவுமுரைப்பேன்முனே
பேதம்பேதங்கெடவுமொருபேசாமை
பிறவாதோவாலடியிற்பெரியமோன
நாதஞெருதரமுலகம்பார்க்கவிச்சை
நண்ணுஞேவென்றென்றேநாளுவாகிக்
காதன்மிகுமணியிழையாரெனவாடிற்றேன்
கருத்தறிந்துபுரப்பதுன்மேற்கடன்முக்காலும்

காலமொடுதேசவர்த்தமான மாதி
கலந்துமின்றநிலைவாழிகருணைவாழி
மாலறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி
மதாதீதமானவருண்மரபுவாழி
சாலமிகுமெளியேனிவ்வழக்குபேசத்
தயவுவைத்துவளர்த்தவருட்டன்மைவாழி
யாலடியிற்பரமகுருவாழிவாழி
யகண்டிதாகாரவருளடியார்வாழி. (௯௯)

தேன்முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்ய பங்கயத்தின் மேவு, நான்முகத் தேவேநின்னை நாட்டிய வகில மாயை, கான்முயற் கொம்பே யென்கோகானலம்புனலேயென்கோ, வான்முகமுளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும். (க)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தைவிதிப்படி புரந்தானத்தைக், காண்டகவழித்தான் முக்கட்கடவுளானினையவாற்று, லாண்டவ னெவனோ வென்ன வறிகிலா தகிலநீயே, யீண்டிய வல்லதீர வெம்மனோர்க்கியம்பு கண்டாய். (உ)

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடுமிறுதிக்கண்ணே, கொண்டதுபரமானந்தக் கோதிலாமுத்தியத்தாற், பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன

மாயை யோடே, வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். (௩)

விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை தாங்கித், துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக், களங்கமி லுருவந்தானே ககனமாய்ப் பொலியப்பூமி, வளர்ந்ததா னென்னவுள்ள மன்றென மறையொன்றின்றி. (௪)

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானேவரதமோடபயக் கைகண், முறைமையி னோங்கநாத முரசெனக் கறங்க வெங்கும், குறைவிலா வணிநிறைந்து கோதிலா நடனஞ்செய்வா, னிறையவனெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீதல்லால். (௫)

அல்லலாந் தொழில்படைத்தே யடிக்கடி யுருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்க வருபவர் கடவுளென்னிற், றொல்லையாம் பிறவிவேலைதொலைந்திடா திருணீங் காது, நல்லது மாயைதானு நானென வந்து நிற்கும். (௬)

நானென நிற்குஞான ஞான மன்றந்த ஞான, மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றாகவே தான், தேனென ருசிக்கு மன்பாற் சிந்தை நைந் துருகும் வண்ணம், வானென நிறைந்தா னந்தமா கடல் வளைவ தின்றே. (௭)

இன்றெனை யிருப்போ மென்னி னென்றுஞ் சூனி யமா முத்தி, நன்றொடு தீதுமன்றிநா முன்னே பெரும வித்தை, நின்றது பெத்தந்தானே நிரந்தர முத்தி யென்னி, னென்றொரு வரைநான் கேட்க வுணர்வில்லை குருவு மில்லை. (அ)

இல்லையென் றிடினிப்பூமி யிருந்தவா றிருப்போ மென்னி, னல்லவன் சாருவாக ஞன்சொலு நெறிக் குவீணிற், றெல்லையேனுகமாதி தொடுப்பதேன் ம யக்க மேதிங், கொல்லைவந்திருமி னென்ன வுறவு செய் திடுவனந்தோ. (௯)

அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குரு வாகிவந்த, வெந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்பின னெ மைப் படைத்த, தந்தைநீ யெம்மைக் காக்குந்தலை வனே நுந்தை யன்றோ, பந்தமில் சித்தி முத்தி ப டைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய். (௧0)

பன்மாலை.

பன்மாலைத்திரளிருக் கத்தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக்கேநீதான் பக்ஷமென்று
நன்மாலையாவெடுத்துச் சொன்னார்நல்லோர்
நலமறிந்துகல்லாதநானுஞ்சொன்னேன்
சொன்மாலைமாலையாக் கண்ணீர்சோரத்
தொண்டனேனெந்நாளுந்துதித்துநிற்பே

னென்மாலையறிந்திங்கேவாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய்திருக்கருணையெம்பிரானே.

கருணைமொழிசிறிதில்லேனீதலில்லேன்
கண்ணீர்கம்பலையென்றன்கருத்துக்கேற்க
வொருபொழுதும்பெற்றறியேனென்னையாளு
மொருவாவுன்னடிமைநானொருத்தனுக்கோ
விருவினையுமுக்குணமுங்கரணநான்கு
மிடர்செயுமைம்புலனுங்காமாதியாறும்
வரவரவுமேழைக்கோரெட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்தநவவடிவமன்றே.

வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனேன் மனமாமாயைக்
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக்கொண்டமோன
குருவேயென்றெய்வமேகோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம்வந்துதேக்கும்
படியெனக்குந்திருக்கருணைபற்றுமாறே
யடியெடுத்தென்முடியிலின்னம்வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே. ()

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத் தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேநானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தடையுற்றான்மேற்கதியுந்தடையதாமே

யூழ்வலியோவல்லதுன்றன்றிருக்கூத்தோவிங்
கொருதமியேன்மேற்குறையோ வுணர்த்தாயி
பாழவதிப்படவெனக்குமுடியாதெல்லாம் [ன்னம்
படைத்தளித்துத்துடைக்கவல்லபரிசினேனே.

நானினிங்கெனுமகந்தையெனக்கேன்வைத்தாய்
நல்வினை தீவினையெனவேநடுவேநாட்டி
யூனுருமுடற்சுமையென்மீதேன்வைத்தா
யுயிரெனவுமென்னையொன்று வுள்ளேன்வைத்
யானுமையாயமகிலநிகிலபேத [தா
மனைத்தினுள்ளுந்தானுகியறிவானந்தத்
தேனுகிப்பாலாகிக்கனியாய்க்கன்னற் [றே.
செழும்பாகாய்க்கற்கண்டாய்த்திகழ்ந்தவொன்

ஒன்றியொன்றிநின்றுநின்றுமென்னையென்னை
யுன்னியுன்னும்பொருளைநீயுன்பாலன்பால்
நின்றதன்மைக்கிரங்கும்வயிராக்கியனல்லே
னிவர்த்தியவைவேண்டுமிந்தநீலனுக்கே
யென்றுமென்றுமிந்நெறியோர்குணமுமில்லை
யிடுக்குவார்கைப்பிள்ளையேதோவேதோ
கன்றுமனத்துடனுடுதழைதின்றுந்போற்
கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக்கலக்குற்றேனே. (௲)

உற்றதுணைநீயல்லாற்பற்றுவேறென்
றுன்னேன்பன்னுளுலகத்தோடியாடிக்

கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேதுவாகுங்
கற்பதுங்கேட்பதுமமையுங்காணாநீத
நற்றுணையேயருட்டாயேயின்பமான
நாதாந்தபரம்பொருளேநாரணாதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பர்தமைச்சேயாகத் [றே.
தொழும்புகொள்ளுங்கரு கனமேசோதிக்குன்

குன்றாதழுவுருவாயருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகியறுசமயக்கூத்துமாடி
நின்றாயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கி
நின்னையாரறியவல்லார்நினைப்போர்நெஞ்சம்
மன்றாகவின்பக்கூத்தாடவல்ல
மணியேயென்கண்ணேமாமருந்தேநால்வர்க்
கன்றாலின்கீழிருந்துமோனஞான
மமைத்தசின்முத்திரைக்கடலேயமரரேறே. ()

திரையில்லாக்கடல்போலச்சலனந்தீர்ந்து [ல்லாங்
தெளிந்துருகும்பொன்போலச் செகத்தையெ
கரையவேகனிந்துருக்குமுகத்திலேநீ
கனிந்தபரமானந்தக்கட்டியிந்நாள்
வரையிலேவரக்காணேனென்றாற்கட்டி
வார்த்தைசொன்னாற்சுகம்வருமோ வஞ்சனே
யிறையிலேயிருத்திநிருவிகற்பமான [னை
வின்பநிட்டைகொடுப்பதையாவெந்தநாளோ.

எந்தநாளுனக்கடிமையாகுநாளோ
வெந்நாளோகதிவருநாளெளியனேன்றன்
சிந்தைதநாள்துவரைக்குமயங்கிற்றல்லாற்
றெளிந்ததுண்டோமௌனியாய்த்தெளியவோர்சொற்
றந்தநாண்முதலின்பக்கால்சற்றல்லாற்
றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
வந்தநாளில்லைமெத்தவலைந்தேனுன்னை
மறவாவின்பத்தாலேவாழ்கின்றேனே. (க0)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினகமென்பார்நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையரு ளொட்டுந், தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற் றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமேயதுவாம், பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற்றுந்தான், மனையென்று மக வென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த வாதனையா மாசையொழி மன்னொருசொற்கொண்டே. (க)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்கு மென மொழிந்த, குருமொழியே மலையிலக்குமற்

றைமொழி யெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண்டனைமேற், றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத் தற்பரமாயானந்தப் பொற்பொதுவாய்நில்லே. (உ)

நில்லாதவாக்கை நிலையன்றெனவே கண்டாய் நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதாநிற்கக், கல்லாதேயேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங்கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று, சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற்றுநில், லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிநீ யிராப்பகலில்லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே. (௩)

இடம்பொரு ளேவலைக்குறித்து மடம்புகு நாயெனவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீ வாடா,மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசைமன்னிடமே யிடமந்த மானிலத்தே பொருளுந், திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர், கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரே. (௪)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற் பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதா னின்ற, தாராலு மறியாத சத்தன்றே வதுவா யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய், பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றைவிரித்துப்புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத் தியை நாட்டாதே, யோராதே யொன்றையுநீ முன் னில்லை யாதேயுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. (ரு)

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந் திட் டுளங்கருத வேண்டாநிஷ் களங்கமதியாகிக், கள்ளமனத் துறவை விட்டெல்லாந்துறந்த துற வோர் கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பக லற்ற, வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளா ய் விரவியெடுத் தெடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக், கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக் கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்டமடியே. (சு)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா லத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது, குடிமுழு தும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்தகோல மெல்லா நன்றுகுங் குறைவு நிறைவறவே, விடியுமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாடலாகும், படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தா

லுங் களியாப் பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குணம் வருமே. (எ)

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொருபடித்தாய் வாகுதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்தி வெளியா, மிரும்போகல் லோமரமோ வென்னுநெஞ்சைக் கனன்மேலிட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெள்ளமாகிக், கரும்போகண் டோசினி சருக்கரையோ தேனோ கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோ ருணர்வா, ரரும்போநன் மணங்காட்டுங் காமரசங் கன்னியறிவாளோ வபக்குபவர்க்கோ வந் நலந்தான் விளங்கும். (அ)

தானேயு மிவ்வுலகமொருமுதலு மாகாத்தன்மையினற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான, கோனுக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான, வானுக வம்முதலே நிற்குநிலை நம்மான் மதிப்பரிதா மென மோனம் வைத்ததுமுன்மனமே, யானுலுமனஞ்சடமென் றழுங்காதே யுண்மையறிவித்த விடங்குருவாமருளிலதொன் றிலையே. (கூ)

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப்பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடியவென்னுயிர்நாதனே

யுன்னை நாடுவ னுன்னருட் டுவெளி
தன்னை நாடுவன் றன்னந் தனியனே. (௧)

தன்னதென் றுரை சாற்றுவனவெலாம்
நின்றதென் றனை நின்னிடத்தே தந்தே
னின்னமென்னை யிடருறக் கூட்டிறற்
பின்னையுய்கிலன் பேதையனுவியே. (௨)

ஆவியேயுனை யானறிவாய்நின்று
சேவியேன் களச்சிந்தை திறைகொடேன்
பாவியேனுள பான்மையைக் கண்டுநீ
கூவியாளெனை யாட்கொண்ட கோலமே. (௩)

கோலமின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீலமின்றிச் சிறியன் பிழைப்பனோ
வாலமுண்டு மமிர்துருவாய்வந்த
காலமென்னை தகதிநிலை காண்பதே. (௪)

காணுங்கண்ணிற் கலந்தகண்ணேயுனைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
வாணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்தியுணிற்கவே. (௫)

நிற்குநன்னிலை நிற்கப்பெற்றாரருள்
வர்க்கமன்றி மனிதரன்றேயையா
துர்க்குணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்
கெற்குணங்கண்டெனப் பெயர்சொல்வதே. (௬)

சொல்லையுன்னித் துடித்த தலாலரு
ளெல்லையுன்னியெனையங்குவைத் திலேன்
வல்லநீயென்னைவாவென்றிடாவிடிற்
கல்லையாமிக்கருமிநடக்கையே. (எ)

கையுமெய்யுங்கருத் துக்கிசையவே
யையதந்த தற்கையமினியுண்டோ
பொய்யனேன்சிந்தைப்பொய்கெடப்பூரண
மெய்யதாமின்பமென்றுவிளைவதே. (அ)

என்றுமுன்னையிதயவெளிக்குளே
துன்றவைத்தனனேயருட்சோதிநீ
நின்றதன்மைநிலைக்கென்னைநேர்மையாம்
நன்றுதீதறவைத்தநடுவதே. (௯)

வைத்ததேகம்வருந்தவருந்திடும்
பித்தனானருள்பெற்றுந்திடமிலேன்
சித்தமோனசிவசின்மயானந்தம்
வைத்தவையவருட்செம்பொற்சோதியே. (க0)

செம்பொன்மேனிச்செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனைவாழ்த் துமதியின்றி
யிம்பர்வாழ்வினுக்கிச்சைவைத்தேன்மனம்
நம்பிவாவெனினானென்கொல்செய்வதே. (கக)

செய்யுஞ்செய்கையுஞ்சிந்திக்குஞ்சிந்தையு
மையநின்னதென்றெண்ணுமறிவின்றி

வெய்யகாமவெகுளிமயக்கமாம்
பொய்யிலேசுழன்றேனென்னபுன்மையே. (௧௨)

புன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்யுட
லன்பர்யார்க்குமருவருப்பல்லவோ
லென்பொலாமணியேயிறையேயித்தாற்
றுன்பமன்றிச்சுகமொன்றுமில்லையே. (௧௩)

இல்லையுண்டென்றெவர்பக்கமாயினுஞ்
சொல்லவோவறியாதசொழும்பன்யான்
செல்லவேறொருதிக்கறியேனெலாம்
வல்லநீயெனைவாழ்விக்கவேண்டுமே. (௧௪)

வேண்டுஞ்சீருண்மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
பூண்டநானென்புலமறியாததோ
வாண்டைநீயுன்னடியவனென்று
தூண்டுவேனன்றித்தொண்டனென்சொல்வதே. ()

எனக்குளேயுயிரென்னவிருந்தநீ
மனக்கிலேசத்தைமாற்றல்வழக்கன்றோ
கனத்தசீருட்காட்சியலாதொன்றை
நினைக்கவோவறியாதென்றனெஞ்சமே. (௧௬)

நெஞ்சுகந்துனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்றவருளறிந்தேயையா
தஞ்சமென்றுன்சரணடைந்தேனெங்குஞ்
செஞ்செவேநின்றசிற்சுகவாரியே. (௧௭)

வாரியேழுமலையும்பிறவுந்தான்
சீரிதானநின்சின்மயத்தேயென்று
லாரிலேயுள தாவித்திரளதை
யோரிலேனெனையாண்டவொருவனே. (கஅ)

ஒருவரென்னுளத்துள்குங்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவெனையாளுடையண்ணலே
மருளனேன்பட்டவாறதவிரிக்கிறே
பெருகுநாளினிப்பேசவிதியின்றே. (கக)

இன்றுனக்கன்பிழைத்திலனென்றே
யன்றுதொட்டனையாளரசேயென்று
நின்றரற்றியநீலனைக்கைவிட்டால்
மன்றமெய்ப்படிநின்னருள்வாழ்த்துமே. (உ0)

வாழ்த்துநின்னருள்வாரம்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைப்பதகனுமுய்வனோ
சூழ்த்துநின்றதொழும்பரையானந்தத்
தாழ்த்துமுக்கணருட்செம்பொற்சோதியே. (உக)

சோதியேசுடரேசுகமேதுணை
நீதியேநிசமேநிறைவேநிலை
யாதியேயுனையானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானையே. (உஉ)

வானைப்போலவளைந்துகொண்டானந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச்சேர்ந்துகலந்தமெய்ஞ்

ஞானத்தெய்வத்தைநாடுவனானெனு
மீனப்பாழ்கெடவென்றுமிருப்பனே. (௨௩)

இரும்பைக்காந்தமிழுக்கின்றவாறெனைத்
திரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமற்றிருவடிக்
கரும்பைத்தந்துகண்ணீர்கம்பலையெலா
மரும்பச்செய்யெனதன்னையொப்பாமனே. (௨௪)

அன்னையப்பனென்னாவித்துணையெனுந்
தன்னையொப்பற்றசற்குருவென்பதே
னென்னைப்பூரணவின்பவெளிக்குளே
துன்னவைத்தசுடரெனத்தக்கதே. (௨௫)

தக்ககேள்வியிற்சார்ந்தநற்பூமியின்
மிக்கதாகவிளங்குமுதலொன்றே
யெக்கணுந்தொழயாவையும்பூத்துக்காய்த்
தொக்கநின்றுமொன்றாய்நிறைவானதே. (௨௬)

ஆனமானசமயங்களாறுக்குந்
தானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
ஞானபூரணநாதனைநாடியே
தீனனேனின்பந்தேக்கித்திளைப்பனே. (௨௭)

தேக்கியின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
யாக்கமாயெனக்கானந்தமாகியே
போக்கினோடுவரவற்றபூரணந்
தாக்கிநின்றவாதன்மயமாமதே. (௨௮)

அதுவென்றன்னுமதுவுமறநின்ற
முதியஞானிகண்மோனப்பொருளது
வெதுவென்றெண்ணியிறைஞ்சுவனேழையேன்
மதியுணின்றின்பவாரிவழங்குமே. (உகூ)

வாரிக்கொண்டெனைவாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகினை
யோரிற்கண்டிடுமுமன்கனவென
யாருக்குஞ்சொலவாயிலையையனே. (ஙூ)

ஐயமற்றவதிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகிய
மெய்யனேயிந்தமேதினிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே. (ஙக)

எங்ஙனேயுய்யயானெனதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மயமாகிலேன்
திங்கள்பாதிதிகழப்பணியணி
கங்கைவார்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே. (ஙஉ)

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சியாற்றெழில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திரம்
மண்ணொடுந்தும்வழங்குயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே. (ஙங)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ

நெடியவானென வெங்குநிறைந்தொளி
ரடிகளேயரசேயருளத்தனே. (நூச)

அத்தனேயகண்டானந்தனேயருட்
சுத்தனேயெனவுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
மத்தனேன்பெறுமாமலமாயவான்
கத்தனேகல்வியாததுகற்கவே. (நூரு)

கற்றுமென்பலன்கற்றிடுநான்முறை
சொற்றசொற்கள்சுகாரம்பமோநெறி
நிற்றல்வேண்டுநிருவிகற்பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்றபேசாப்பெருமையே. (நூசா)

பெருமைக்கேயிறுமாந்துபிதற்றிய
கருமிக்கையகதியுமுண்டாங்கொலோ
வருமைச்சீரன்பர்க்கன்னையொப்பாகவே
வருமப்பேரொளியேயுன்மனுந்தமே. (நூஎ)

உன்மனிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாஞ்
சின்மயப்பொருளேபழஞ்செல்வமே
புன்மலத்துப்புழுவன்னபாவியேன்
கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே. (நூஅ)

கரையிலின்பக்கடலமுதேயிது
வரையினுனைவந்துகலந்திலே
னுரையிலாவின்பமுள்ளவர்போலவித்
தரையிலேநடித்தேனென்ன தன்மையே. (நூகூ)

மையுலாம்விழிமாதர்கடோதகப்
பொய்யிலாழும்புலேயினிப்பூரைகாண்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றவென்
னையனேயென்னையாளுடையண்ணலே. (சo)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணினூனைக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணினலென்பசுத்துவம்போயுயும்
வண்ணமாகமனேலயம்வாய்க்குமே. (சக)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்கொண்டிராப்பகலற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண்டோநல்லடியரைத்
தோய்க்குமானந்தத்தூவெளிவெள்ளமே. (சஉ)

தூயதானதுரியவறிவெனுந்
தாயுநீயின்பத்தந்தையுநீயென்றூற்
சேயதாமிந்தச்சீவத்திரளன்றோ
வாயும்பேரொளியானவகண்டமே. (சங)

அகண்டமென்னவருமறையாகமம்
புகன்றதின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகங்களெங்குந்திரிந்துநன்மோனத்தை
யுகந்தபேருனையொன்றுவரையனே. (சச)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினூற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யனுகிலும்பொய்யுரையேன்சுத்த
மெய்யனுமுனக்கேவெளியாகுமே. (௪௫)

வெளியினின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளியினின்றவொளியாமுன்றன்னைநான்
தெளிவுதந்தகல்லாலடித்தேவென்று
களிபொருநதவன்ருேகற்றகல்வியே. (௪௬)

கல்லையுற்றகருத்தினர்கார்நிறத்
தல்லையொத்தகுழலினராசையா
லெல்லையற்றமயல்கொளவோவெழிற்
றில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே. (௪௭)

திருவருட்டெய்வச்செல்விமலைமக
ளுருவிருக்கின்றமேனியொருபரங்
குருவைமுக்கணெங்கோவைப்பணிநெஞ்சே
கருவிருககின்றகன்மமிங்கில்லையே. (௪௮)

கன்மமேதுகடுநரகேதுமேற்
சென்மமேதெனைத்தீண்டக்கடவதோ
வென்மனேரதமெய்தும்படிக்கருள்
நன்மைகூர்முக்கணுதனிருக்கவே. (௪௯)

நாதகீதனென்னுதன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்விடையூர்திமெய்ப்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
பாதமேகதிமற்றிலைபாழ்நெஞ்சே. (௫0)

மற்றுனக்குமயக்கமென்வன்னெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரேபெரியோரெலாம்
முற்றுமோர்ந்தவர்மூதுரையர்த்தமே. (ருக)

உரையிறந்துளத்துள்ளவிகாரமாந்
திரைகடந்தவர்தேடுமுக்கட்பிரான்
பரைநிறைந்தபரப்பெங்ஙனங்ஙனே
கரைகடந்தின்பமாகக்கலப்பனே. (ருஉ)

கலந்தமுத்திகருதினுங்கேட்பினு
நிலங்களாதியுநின்றமைபோலவே
யலந்துபோயினமென்னுமருமறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண்மாணிக்கச்சோதியே. (ருங)

சோதியாதெனைத்தொண்டருட்கூட்டியே
போதியாதவெல்லாமெளப்போதிக்க
வாதிகாலத்திலுன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன்றேன்முக்கணெந்தையே. (ருச)

எந்தநாளைக்குமீன்றருடாயென
வந்தசீரருள்வாழ்கவென்றுன்னுவேன்
சிந்தைநோக்கந்தெரிந்துகுறிப்பெலாந்
தந்துகாக்குந்தயாமுக்கணாதியே. (ருரு)

கண்ணகன்றவிக்காசினியூடெங்கும்
பெண்ணொடான்முதலாமென்பிறவியை

யெண்ணவோவரிதேனைழைகதிபெறும்
வண்ணமுக்கண் மணிவந்துகாக்குமே. (ருசு)

காக்குநின்னருட்காட்சியல்லாலொரு
போக்குமில்லையென்புந்திக்கிலேசத்தை
நீக்கியாளுகைநின்பரமன்'பின
ராக்கமேமுக்கணனந்தமூர்த்தியே. (ருஎ)

ஆனந்தங்கதியென்னவென்னுனந்த
மோனஞ்சொன்னமுறைபெறமுக்கணெங்
கோனிங்கிந்தகுறிப்பதனுல்வெறுந்
தீனன்செய்கைதிருவருட்செய்கையே. (ருஅ)

கையினுற்றொழுதேத்திக்கசிந்துளம்
மெய்யினுலுனைக்காணவிரும்பினே
னையனேயரசேயருளேயருட்
டையலோர்புறம்வாழ்சகநாதனே. (ருகூ)

சகத்தின்வாழ்வைச்சதமெனவெண்ணியே
மிகுத்ததீமைவிளையவிளைக்கின்றே
னகத்துளாரமுதாமையநின்முத்திச்
சுகத்தினுன்வந்துதோய்வதெக்காலமே. (சு0)

காலமூன்றுங்கடந்தொளிராநின்ற
சீலமேநின்றிருவருளாலிந்த்ர
சாலமாமிச்சகமெனவெண்ணிநின்
கோலநாடுதலென்றுகொடியனே. (சுக)

கொடியவெவ்வினைக்கூற்றைத்துரந்திடு
மடிகளாம்பொருளேநினக்கன்பின்றிப்
படியிலேழைமைப்பற்றுகின்றேன்வெறு
மிடியினேன்கதிமேவும்விதியின்றே. (சுஉ)

விதியையும்விதித்தென்னைவிதித்திட்ட
மதியையும்விதித்தம்மதிமாயையிற்
பதியவைத்தபசுபதிநின்னருட்
கதியையெப்படிக்கண்டுகளிப்பதே. (சுங)

கண்டகண்ணுக்குக்காட்டுங்கதிரெனப்
பண்டுமின்றுமென்பானின்றுணர்த்திடு
மண்டனேயுனக்கோர்பதிறுயிரங்
தெண்டனென்பொய்ம்மைதீர்த்திடல்வேண்டுமே.()

வேண்டும்யாவுமிறந்துவெளியிடைத்
தூண்டுவாரற்றசோதிப்பிரானின்பாற்
பூண்டவன்பர்தம்பொற்பணிவாய்க்குமே
லீண்டுசென்மமெடுப்பனனந்தமே. (சுரு)

எடுத்ததேகமிறக்குமுனேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங்கூடவுங்காண்பனே
வடுத்தபேரறிவாயறியாமையைக்
கெடுத்தவின்பக்கிளர்மணிக்குன்றமே. (சுசு)

குன்றிடாதகொழுஞ்சுடரேமணி
மன்றுளாடியமாணிக்கமேயுனை

யன்றியார் துணையாருறவார்கதி
யென்றுநீயெனக்கின்னருள்செய்வதே. (சுஎ)

அருளெலாந்திரண்டோர்வடிவாகிய
பொருளெலாம்வல்லபொற்பாதூாதவென்
மருளெலாங்கெடுத்தேயுளமன்னலா
லிருளெலாமிரிந்தெங்கொளித்திட்டதே. (சுஅ)

எங்குமென்னையிகலுறவாட்டியே
பங்கஞ்செய்தபழவினை பற்றற்று
லங்கணுவுன்னடியிணையன்றியே
தங்கவேறிடமுண்டோசகத்திலே. (சுகூ)

உண்டவர்க்கன்றியுட்பசியோயுமோ
கண்டவர்க்கன்றிக்காதலடங்குமோ
தொண்டருக்கெளியானென்றுதோன்றுவான்
வண்டமிழ்க்கிசைவாகமதிக்கவே. (எ0)

மதியுங்கங்கையுங்கொன்றையுமத்தமும்
பொதியுஞ்சென்னிப்புனிதனின்பொன்னடிக்
கதியைவிட்டிந்தக்காமத்திலாழ்ந்தவென்
விதியையெண்ணிவிழிதுயிலாதன்றே. (எக)

அன்றெனச்சொலவாமெனவற்புதம்
நன்றெனச்சொலநண்ணியநன்மையை
யொன்றெனச்சொனவொண்பொருளேயொளி
யின்றெனக்கருள்வாயிருளேகவே. (எஉ)

இருவரேபுகழ்ந்தேத்தற்கினியரா
மொருவரே துணையென் றுணராய்நெஞ்சே
வருவரேகொடுங்காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க்கென்கொல்புகல்வதே. (எ௩)

புகழுங்கல்வியும்போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையுமன்புமளித்தவே
சுகவிலாசத் துணைப்பொருடோற்றமாங்
ககனமேனியைக்கண்டனகண்களே. (எ௪)

கண் ணுணின் றவொளியைக்கருத்தினை
விண் ணுணின் றுவிளங்கியமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணியிரவும்பகலுமே
நண் ணுகின் றவர்நான்முறுழுந்தெய்வமே. (எ௫)

தெய்வம்வேறுளதென்பவர்சிந்தனை
நைவரென்பதுநற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவனேயுனைச்சார்ந்தவ
ருய்வரென்பதும்யா னுணர்ந்தேனுற்றே. (எ௬)

உற்றவேளைக்குறு துணையாயிந்தச்
சுற்றமோநமைக்காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண் ணுதல்பாதமே
பற்றதாயிற்பரசுகம்பற் றுமே. (எஎ)

பற்றலாம்பொருளேபரம்பற்றினு
லுற்றமாதவர்க்குண்மையைநல்குமே

மற்றும்வேறுளமார்க்கமெலாமெடுத்
தெற்றுவாய்மனமேகதியெய்தவே. (எஅ)

ஆ ர ண ம்.

ஆரணமார்க்கத்தாகமவாசி
யற்புதமாய்நடந்தருளுங்
காரணமுணர்த்துங்கையுநின்மெய்யுங்
கண்கண்மூன்றுடையவென்கண்ணே
பூரணவறிவிற்கண்டிலமதனாற்
போற்றியிப்புந்தியோடிருந்து
தாரணியுள்ளமட்டுமேவணங்கத்
தமியேனை வேண்டிடத்தகுமே. (க)

இடமொருமடவாளுலகனைத்தீந்திட்
டெவ்வுலகத்தையுமீன்றுந்
தடமுறுமகிலமடங்குநாளம்மை
தன்னையுமொழித்துவிண்ணெனவே
படருறுசோதிக்கருணையங்கடலே
பாயிருட்படுகரிற்கிடக்கக்
கடனதோகினைப்புமறப்பெனுந்திரையைக்
கவர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன்கடனே. (உ)

வளம்பெறுஞானவாரிவாய்மடுத்து
மண்ணையும்விண்ணையுந்தெரியா
தளம்பெறுந்துறும்பொத்தாவியோடாக்கை
யானந்தமாகவேயலந்தேன்

களம்பெறுவஞ்சநெஞ்சினர்காணுக்
காட்சியேசாக்ஷியேயறிஞு
ருளம்பெறுந்துணையேபொதுவினினடிக்கு
முண்மையேயுள்ளவாறிதுவே. (௩)

உள்ளமேநீங்காவென்னைவாவாவென்
றலப்பிலாவானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங்கருணைவான்முகிலே
வெப்பிலாத்தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந்தூவெளிப்பரப்பே
கருவெனக்கிடந்தபாழ்மாயப்
பள்ளமேவீழாதெனைக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. (௪)

பரம்பரமாகிப்பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க்கருள்பழுத்துச்
சுரந்தினிதிரங்குந்தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனேனின்னை
யிரந்துநெஞ்சுடைந்துகண்டுநல்பெறும
விருந்ததுமென்கணிவிருட்டைக்
கரந்துநின்கண்ணுற்றுயில்பெறல்வேண்டிக்
கருதினேன்கருத்திதுதானே. (௫)

கருத்தினுட்கருத்தாயிருந்துநீயுணர்த்துங்
காரணங்கண்டுசும்மாதான்

வருத்தமற்றிருந் துசுகம்பெறுவண்ணம்
வருந்தினேன் மதியின்மைதீர்ப்பா
ரொருத்தராருளப்பாடுணர்பவர்யாவ
ருலகவர்பன்னெறியெனக்குப்
பொருத்தமோசொல்லாய்மௌனசற்குருவே
போற்றிநின்பொன்னடிப்போதே. (௬)

அடியெனுமதுவுமருளெனுமதுவு
மறிந்திடினிர்க்குணநிறைவு
முடியெனுமதுவும்பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடிற்சுகமனமாயைக்
குடிகெடவேண்டிற்பணியறநிற்றல்
குணமெனப்புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனியாகிநீயாளப்
பாக்கியமென்செய்தேன்பரனே. (எ)

என்செயலின்றியாவுநின்செயலென்
றெண்ணுவேனெவ்வொருகாலம்
புன்செயன்மாயைமயக்கினென்செயலாப்
பொருந்துவேனஃதொருகாலம்
பின்செயல்யாதுநினைவின்றிக்கிடப்பேன்
பித்தனேனன்னிலைபெறநின்
றன்செயலாகமுடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்தசற்குருவே. (அ)

குருவுருவாகிமௌனியாய்மௌனக்
கொள்கையையுணர்த்தினையதனாற்

கருவுருவாவதெனக்கில்லையிந்தக்
காயமோபொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாளரனுபவநிலையுஞ்
சேருமோவாவலோமெத்த
வருவுருவாகியல்லவாய்ச்சமய
மளவிடாவானந்தவடிவே. (௯)

வடிவிலாவடிவாய்மனநினைவணுகா
மார்க்கமாய்நீக்கருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின்வாழ்க்கைவேண்டினர்க்குன்
மோனமல்லால்வழியுண்டோ
படியிருளகலச்சின்மயம்பூத்த
பசுங்கொம்பையடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்தவானந்தவரசே
யன்பரைப்பருகுமாரமுதே. (௧0)

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே சுகவாரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே, வெல்லற்கரிய மயலிலெனை விட்டெங்கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்லிற்பசிய நாருரித்துக் கடுகிற்பெரிய கடலடைக்கு, மல்லிற்கரிய வந்தகனுர்க் காளாக்கினையோ வறியேனே. (௧)

அறிவிற்கறிவு தாரகமென் றறிந்தே யறிவோடறியாமை, நெறியிற் புகுதாதோர் படித்தாய் நின்ற

நிலையுந் தெரியாது, குறியற் றகண்டா தீதமயக்கோ திலமுதே நினைக்குறுகிப், பிறிவற்றிருக்க வேண்டா வோ பேயேற்கினிநீ பேசாயே. (௨)

பேசாவனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப் பிழைக்க ப் பேரருளாற், றேசோமய யந்தந்தினி யொருகாற் சித்தத்திருளுந் தீர்ப்பாயோ, பாசா டவியைக்கடந் தவன்பர் பற்றுமகண்டப் பரப்பான, வீசாபொது வினடமாடு மிறைவா குறையா வின்னமுதே. (௩)

இன்பக்கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும்பகலுந் தோ ற்றும, லன்பிற்கரைந்து கரைந்துருகி யண்ணவரசே யெனக்கூவிப், பின்புற்றழுஞ் சேயெனவிழிநீர் பெ ருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், துன்பக்கடல்விட் டகல்வேனோ சொரூபானந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே.

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவே மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரே யிமையவரை யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே, தொழுந்தெய்வ முநீ குருவுநீ துணைநீ தந்தைதாயுநீ, யழுந்தும்பவநீ நன்மையுநீ யாவியாக்கை நீதானே. (௫)

தானேயகண்டா காரமயந் தன்னிலெழுந்து பொ துநடஞ்செய், வானே மாயப்பிறப் பறுப்பான்வந்

துன்னடிக்கே கரங்கூப்பித், தேனேயென்னைப் பரு கவல்ல தெள்ளாரமுதே சிவலோகக், கோனேயெ னுஞ்சொன் னினதுசெவி கொள்ளாதென்னே கூ றுயே. (௬)

கூறுநின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்துட் டு ளைந்தடு, மாறுநின்ற பாவியைநீ வாவென்றழைத் தாலாகாதோ, நீறார்மேனி முக்கணுடை நிமலா வடியார் நினைவினிடை, யாறுய்ப்பெருகும் பெருங் கருணை யரசேயென்னை யாள்வானே. (எ)

வானேமுதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல, கோனேயென்னைப் புரக்குநெறி குறித் தாயிலையே கொடியேனைத், தானே படைத்திங் கென்னபலன் றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை, நானேதென் றிங்கறியேனே நம்பினேன் கண்ட ருள்வாயே. (அ)

கண்டார்கண்ட காட்சியுநீகாணார் காணக்கள்வ னுநீ, பண்டாருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ்சமயப் பகுதியுநீ, யெண்டோண் முக்கட்செம் மேனியெந் தாய் நினக்கேயெவ்வாறு, தொண்டாய்ப் பணிவர வர் பணிநீசூட்டிக் கொள்வதெவ்வாறே. (௯)

சூட்டியெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தியெ னையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப்பிடித்து வினைவழி யே கூத்தாட்டினையே நினதருளால், வீட்டைக்

கருதுமப்போதுவெளியாமுலக வியப்பனைத்து, மேட்டுக்கடங்காச் சொப்பனம்போ லெந்தாயிருந்த தென்சொல்வேன். (கo)

வ ம் ப னே ன்.

வம்பனேன் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ளராய, வும்பர்பா லேவல்செய்யென் றுணர்த்தினை யோ கோவானோர், தம்பிரானேநீ செய்ததயவுக்குங் கைம்மாறுண்டோ, வெம்பிரா னுய்ந்தேனுய்ந்தே னினியொன்றுங் குறைவிலேனே. (க)

குறைவிலா நிறைவாய்ஞானக் கோதிலானந்தவெள்ளத், துறையிலே படிந்துமூழ்கித் துளைந்துநான் றேன்றுவாறுள், ளுறையிலே யுணர்த்திமோனவொண்சுடர் வைவாடந்த, விறைவனே யுனைப்பிரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கிலேனே. (உ)

இருநிலமாதி நாதமீறதா மிவை கடந்த, பெருநில மாயதூய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றுங், கருதரு மகண்டானந்தக் கடவுணின் காட்சிகாண, வருகவென் றழைத்தாலன்றி வாழ்வுண்டோ வஞ்சனேற்கே. (ங)

வஞ்சனை யழுக்காறுதி வைத்திடும் பாண்டமான, நெஞ்சனை வலிதின்மேன்மே னெக்குநெக் குருகப்பண்ணி, யஞ்சலிசெய்யுங் கையுமருவிநீர் விழியுமா

கத், தஞ்சமென் றிரங்கிக்காக்கத் தற்பராபர முன க்கே. (௪)

உனக்குநா னடித்தொண்டாகி யுன்னடிக் கன்பு செய்ய, வெனக்குநீ தோற்றியஞ் சேலென்னுநா ளெந்தநாளோ, மனக்கிலேசங்க டீர்ந்தமாதவர்க் கி ரண்டற் றோங்கும், தனக்குநே ரில்லாவொன்றே சச் சிதானந்த வாழ்வே. (௫)

வாழ்வென வயங்கி யென்னை வசஞ்செய்து மருட் டும் பாழ்த்த, வூழ்வினைப்பகுதி கெட்டிங் குன்னை யுங் கிட்டுவேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமயநீங்கித் தமை யுணர்ந்தோர் கட்கெல்லாஞ், சூழ்வெளிப்பொருளே முக்கட்சோதியே யமரரேறே. (௬)

ஏறுவாம் பரியாவாடை யிருங்கலையுரி யாவென் றும், நாறுநற் சாந்தநீறு நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட, கூறருங் குணத்தே யுன்றன் குரைகழல் குறுகினல்லா, லாறுமோ தாபசோப மகலுமோ வல்லறுனே. (௭)

தானமுந் தவமும் யோகத்தன்மையு முணராவெ ன்பால், ஞானமுந் தெவிட்டாவின்ப நன்மையுநல் குவாயோ, பானலங்கவர்ந்த தீஞ்சொற் பச்சிளங் கிள்ளைகாண, வானவரிறைஞ்ச மன்றுள் வயங்கிய நடத்தினனே. (௮)

நடத்தியிவ் வுலகையெல்லா நாதநீ நிறைந்ததன்மை, திடத்துட னறிந்தானந்தத் தெள்ளமு தருந்திடாதே, விடத்திர ளனையகாம வேட்கையிலழுந்திமாயைச், சடத்தினை மெய்யென்றெண்ணித் தளரவோ தனியனேனே. (௯)

தனிவளர் பொருளேமாறாத் தண்ணருங் கருணைபூத்த, வினியகற் பகமேமுக்க ணெந்தையே நினக்கன்பின்றி, நனிபெருங் குடிலங்காட்டு நயனவேற் கரியகூந்தல், வனிதையர் மயக்கிலாழ்ந்து வருந்தவோ வம்பனேனே. (௧௦)

சிவன் செயல்.

சிவன்செயலாலே யாதும் வருமெனத் தேறேனாகு, மவந்தரு நினைவையெல்லா மகற்றிலேனாசைவெள்ளங், கவர்ந்துகொண் டிழுப்பவந்தக் கட்டிலேயகப்பட்டையோ, பவந்தனை யீட்டியீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவியேனே. (௧)

பாவியேனினி யென்செய்கேன் பரமனே பணிந்துன்பாதஞ், சேவியேன் விழிநீர்மல்கச் சிவசிவவென்று தேம்பி, யாவியே நிறையவந்த வமுதமே யென்னேனந்தோ, சாவிபோஞ் சமயத்தாழ்ந்து சகத்திடைத் தவிக்கின்றேனே. (௨)

இடைந்திடைந் தேங்கிமெய் புளகிப்ப வெழுந்தெழுந் தையநின்சரண, மடைந்தன னினிநீ கை

விடே லுனக்கே யபயமென்றஞ்சலி செய்துள், ளு டைந்துடைந் தெழுது சித்திரப்பாவை யொத்துநா னசைவற நிற்பத், தொடர்ந்துநீ யெனையாட் கொ ள்ளுநா ளென்றோ சோதியே யாதிநாயகனே. (௩)

ஆதியாய்நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம்யாவுமற் றகம் புறநிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமாயிருந்த வெம்பெ ருமான் றொண்டனேன் சுகத்திலேயிருக்கப், போதி யா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ, வாதியாநின்றதன்றியும் புலன்சேர் வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே. (௪)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர்வந்தெனை யீர்த்துவெங்காமத், தீயிலேவெதுப்பி யுயிரொடுந் தின்னச் சிந்தைநைந்துருகி மெய்ம்மறந்து, தாயிலா ச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்றாயினுங் கருணை யாமன்றுள், நாயகமாகி யொளிவிடு மணியே நாத னே ஞானவாரிதியே. (௫)

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார்தேடு நாட்டமே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமேயெனக்குவந்து வந் தோங்கு மார்க்கமே மருளர்தாமறியா, மோனமே முதலே முத்திநல்வித்தே முடிவிலா வின்பமே செய் யுந், தானமே தவமே நின்னைநா னினைந்தேன் றமிய னேன் றனைமறப்பதற்கே. (௬)

மறமலி யுலகவாழ்க்கையே வேண்டும் வந்துநின் னன்பர்தம் பணியா, மறமது கிடைக்கினன்றி யா னந்த வற்புத நிட்டையி னிமித்தந், துறவது வேண் டு மௌனியாயெனக்குத் தூயநல்லருடரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப் பெற்றவர் பெற்றிடும்பேறே. (எ)

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக்குன்றே பெருகிய கருணைவாரிதியே, நற்றவத்துணையே யானந்தக்கட லே ஞாதுரு ஞானஞே யங்க, ளற்றவர்க் கருத நட் புடைக் கலப்பே யநேகமாய் நின்னடிக்கன்பு, கற்ற துங்கேள்வி கேட்டது நின்னைக்கண்டிடும் பொருட் டன்றோ காணே. (அ)

அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டுமன்பு டைச் சோதியே செம்பொன், மன்றுண் முக்கண் ணுங்காளகண்டமுமாய் வயங்கியவானமே யென்னு ட், டுன்றுகூரிருளைத் துரந்திடு மதியேதுன்பமு மி ன்பமுமாகி, நின்றவாதனையைக் கடந்தவர் நினைவே நேசமே நின்பரம்யானே. (கூ)

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில் யாதினு மிருந்த பேரொளிநீ, தானென நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத் தன்னவனுக்கவுந் தகுங்காண், வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்னு மார்க்கமா நெறிதந் துமாறுத், தேனென ருசித்து ளன்பரைக் கலந்த செல்வமே சிற்பர சிவமே. (௧௦)

தன்னையொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தானு யெங்குநிறைந், துன்னற்கரிய பரவெளியா யுலவா வமுதா யொளிவிளக்கா, யென்னுட் கலந்தா யான றியாதிருந்தாயிறைவா வினியேனும், நின்னைப்பெறு மா றெனக்கருளாநிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ.

நினைவு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர், வினையைக் கரைக்கும் பரமவின்ப வெ ள்ளப் பெருக்கே நினதருளான், மனைவிபுதல்வ ரன் னைபிதா மாடுவீடென் றிடுமயக்கந், தனையுமறந் திங் குனை மறவாத் தன்மைவருமோ தமியேற்கே. (௨)

வருப்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்ற தொரு தன் மைத்தாகிக், கரும்பே தேனே முக்கனியோ வென்னவென்னுட் கலந்துநலந், தரும்பேரின்பப் பொருளேநின் றன்னைநினைந்து நெக்குருகே, னிரும் போ கல்லோ மரமோ வென்னிதய மியாதென் றறி யேனே. (௩)

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுக் கறிவாய் நிற் கையினாற், பிறியுந்தரமோ நீயென்னைப் பெம்மானே பேரின்பமதாய்ச், செறியும் பொருணீ நின்னையன் றிச் செறியாப் பொருணான் பெறும்பேற்றை, நெறி நின் றொழுக விசாரித்தா னினக்கோவில்லை யெனக் காமே. (௪)

எனதென் பதும்பொய் யானெனல் பொய்யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டும், நினதென்பதும் பொய் நீயெனல்பொய் நிற்குநிலைக்கே நேசித்தேன், மனதென்பதுமோ வென்வசமாய் வாராதைய நின்னருளோ, தனதென் பதுக்கு மிடங்காணேன் றமியேனெவ்வா றுய்வேனே. (௫)

உய்யும்படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக் கொடுத்தா லுடையாய்பாழ்ம், பொய்யு மவாவுமழுக்காறும் புடைபட்டோடு நன்னெறியாம், மெய்யுமறிவு பெறும்பேறும் விளங்குமெனக்குன் னடியார்பாற், செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ் சிந்தைத் துயருந் தீர்ந்திடுமே. (௬)

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சினந்து போர்முயங்க, நிந்தைக்கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றே, னெந்தப்படி யுன்னருள்வாய்க்கு மெனக்கப்படி நீயருள் செய்வாய், பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய பரமானந்தப் பழம்பொருளே. (௭)

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி, யிருளைத் துரந்திட்டொளி நெறியை யென்னுட் பதிப்பதென்று கொலோ, தெருளத் தெருள வன்பர் நெஞ்சத் தித்தித் துருகத் தெவிட்டாத, வருளைப்பொழியுங் குணமுகிலே யறிவானந்தத் தாரமுதே. (௮)

ஆராவமிர்தம் விரும்பினர்க ளறியவிடத்தை யமிர்தாக்கும், பேரானந்த சித்தனெனும் பெரியோ யாவிக்குரியோய் கேள், காராகிரக வலையினிடைக் கட்டுண்டிருந்த கள்ளகளெல்லா, மூராலொருநாட் கையுணவேற் றுண்டாலெனக்கிங் கொழிந்திடுமே. (௯)

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யானுநின வென் றீந்தவண்ண, மனைத்துமிருந்து மிலாதாகவருளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனத்துட் புகுந்து மயங்கவு மென்மதிக்குட் களங்கம்வந்த தென்னோ, தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த தனியே தன்னந் தனிமுதலே. (௧௦)

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற் றூடிலவம் பஞ்செனவு மனதலையுங்காலம், மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங் கேட்டதுந் தூர்ந்து முத்திக்கான, நேசமுநல் வாசமும்போய்ப்புலனாயிற் கொடுமைபற்றிநிற்பரந்தோ, தேசுபழுத்தருள் பழுத்த பராபரமே நிராசையின் றேற் றெய்வமுண்டோ. (௧)

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவ கேட்டருள் செயெனவேசற்றேதான், புரப்பான்ற னருணடியிருப்பதுபோ லெங்குநிறை பொருளே கேளாய், மரப்பான்மை நெஞ்சினன் யான் வேண்டுவகேட்

டிரங்கெனவே மௌனத்தோடந், தரப்பான்மை யருணிறைவி லிருப்பதுவோ பராபரமே சகச நிட்டை. (உ)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
மாட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. (ங)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான் ஞான மெனுந் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொரு சொல் லுரைத்தனையே யதனையுன்னி யுருகேனையா, வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ வைரமான, கன்னெஞ்சோ வலதுமண்ணாங் கட்டிநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங் கருதிற்றுனே. ()

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
மாழி போலருளையன் மவுனத்தா
லேழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். (ரு)

கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியானெனுங் குதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே, யடுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிடுந் தண்டமிழலங்கல், தொடுக்கின்றோர்களைச்சோதியா ததுபரஞ்சோதி. (சு)

உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை யுழலவிட் டனை யேயுடை யாயருு, ளிலகு பேரின்ப வீட்டினி லென்னையு மிருத்தி வைப்பதெக் காலஞ்சொலா யெ ழிற், றிலகவா ணுதற் பைந்தொடி கண்ணிணை தேக் க நாடகஞ்செய்தடி யார்க்கெலா, மலகிலாவினை தீர் க்கத் துசங்கட்டு மப்பனேயருு ளானந்தசோதியே.

மூன்னிலைச் சுட்டொழிதியெனப் பல்கா லுநெஞ் சேநான் மொழிந்தே னேநின், றன்னிலையைக் காட் டாதே யென்னையொன்றாச் சூட்டாதே சரணன் போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலேசித்திமுத்தி யனைத்துந் தோன்றும், நன்னிலையீ தன்றியிலை சுக மென்றே சுகர்முதலோர் நாடினரே. (அ)

அத்துவிதம் பெறும்பேறென் றறியாமலியானெ னும்பே யகந்தையோடு, மத்தமதி யினர்போல ம னங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்துவேனோ, சுத்த பரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச் சொரூ பானந்த, சத்திகணீங் காதவணந் தன்மயமாயருள் பழுத்துத் தழைத்தவொன்றே. (கூ)

தந்தைதாயுநீ யென்னுயிர்த்துணையுநீ சஞ்சலமது தீர்க்க, வந்ததேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்றொரு துணைகாணே, னந்தமாதியு மளப்பருஞ் சோதியே

யாதியே யடியார்தஞ், சிந்தைமேவிய தாயுமா னவ
னெனுஞ் சிரகிரிப் பெருமானே. (௧௦)

காதிலோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங்கறுவி
வேள் கருநீலப், போதுபோன்றிடுங் கண்ணியர் மய
க்கிலெப் போதுமே தளராமன், மாதுகாதலி பங்
கனை யபங்கனை மாடமாளிகை சூழுஞ், சேதுமேவிய
ராமநா யகன்றனைச் சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே. (௧௧)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாதவா ருயி
ருக் கோருயிரா யமர்ந்தாயானுற், கண்டவரார் கே
ட்டவரா ருன்னுனுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறி
வாற் காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன்
புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப்
போற்றும், புண்டரிக புரத்தினின தாந்தமௌன
போதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே. (௧௨)

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப் புந்திக்கவ
ராற் புகுந்திழுத்து, மறுகிச்சுழலு மனக்குரங்கு
மாளவாளா விருப்பேனே, வறிவுக்கறிவாய்ப் பூர
ணமா யகண்டானந்த மயமாகிப், பிறிவற்றிருக்கும்
பெருங்கருணைப் பெம்மானே யெம்பெருமானே. ()

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி
னூடே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகி

லே மாறுப், பரையெனுங்கிரணஞ்சூழ்ந்த பானுவே
நின்னைப்பற்றித், திரையிலா நீர்போற் சித்தந்தெளி
வஞ்ஞெ சிறியனேனே. (௧௪)

கேவல சகலமின்றிக் கீழொடு மேலாயெங்கு, மே
விய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலாயின்பந், தா
விட வின்பாதீதத் தனியிடை யிருத்திவைத்த, தே
வெனுமௌனிசெம்பொற் சேவடிசிந்தைசெய்வாம்.

நேற்றுளா ரின்றுமாளா நின்றன ரதனைக்கண்டு
ம், போற்றிலே னின்னையந்தோ போக்கினேன் வீ
ணேகால, மாற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணலே
யளவின் மாயைச், சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து
திளைக்கவோ சிறியனேனே. (௧௫)

போதமென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய்
யிருளாந், தீதிலாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்
கா, தாதலாலறி வாய்நின்ற விடத்தறியாமை, யேது
மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும். (௧௭)

சுருதியேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொல்லு,
மொரு தனிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்
டோ, பொருதிரைக் கடலுண்மண லெண்ணினும்

புகலக், கருதவெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார் காண்பார். (கஅ)

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெய்ப் பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு ளில் லையென் றோர்ந்து, பொன்னைப் போன்றநின் போ தங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா, வென்னைப் போ ன்றுள வேழையரைய விங்கெவரே. (கக)

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ்சாற்றி
னுயு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரைபிடித்தே
னுய னேயெனை யாளுடை முக்கணுயகனே. (உ0)

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லு மந்தக் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்குமாபோற், சாந்த பதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தா ற்சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்குமன்றே. (உக)

பொற்புறுங் கருத்தேயக மாயதிற் பொருந்தக், கற்பின் மங்கைய ரென்விழி கதவுபோற் கவினச், சொற்ப னத்திலுஞ்சோர்வின்றி யிருந்தநான் சோர் ந்து,நிற்பதற்கிந்த வினைவந்தவா றென்கொனிமலா.

வந்தவாறிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத்
தந்தவாறுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமியே
னொந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்றநூலா
லெந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை.(உ௫)

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவையாலுந் தொடரவொண்ணா வருணெறியைத் தொடர்ந்துநாடி, நல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய் நன்னர் நெஞ்சந் தன்னலமு நணுகுவேனோ, வில்லாளியா யுலகோ டுயிரை யீன்றிட் டெண்ணரிய யோகினுக் குமிவனே யென்னக், கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக் கற்பகமே பராபரமே கைலைவாழ்வே. ()

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்துஞ் சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்து, நீக்கமி லந்தக்கரணம் புருடனோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங்கண்டத், தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயுபத்து மடுத்தன சத் தாதிவச னாதியாக, நோக்குகர ணம்புருடனுட னேகூட நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே.

சுழுத்தியித யந்தனிற்பி ராணன்சித்தஞ் சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்திய நாபியிற்றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுரு டனுங்கூட் வயங்கா நிற்கு, மழுத்திடுமூ லந்தன்னிற் றுரியாதீத

மதனிடையே புருடனென்றி யமருஞானம், பழுத்திடும் பக்குவரறிவ ரவத்தையைந்திற் பாங்குபெறக் கருவிகிற்கும் பரிசுதானே. (௨௬)

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலா வி ழைச்சிச், சடத்தைக் காத்திட்டநாயினேனுன் னன்பர் தயங்கு, மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் வி சேடமாய் வாழ, விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத் தோய் நின்னருள் வேண்டும். (௨௭)

வாதனைப்பழக் கத்தினன் மனமந்த மனத்தா
லோத வந்திடு முறையுரைப் படிதொழி லுளவா
மேதமம்மன மாயை யென்றிடிற் கண்டவெல்லா
மாதரஞ் செயாப் பொய்யதற் கையமுண்டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான், வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினுமருவு, மெய்யி னின்றொளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப், பொய்யதென்பதை யொருவிமெய் யுணருதல்போதம்.()

குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து, மிலமிலான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ், சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே. (௩0)

கடத்தை மண்ணென லுடைந்தபோ தோவிந்தக் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோதோ சொலத் தருமம், விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டுபொ ற்பொது வெளிக்கே, நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயி ரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய். (நக)

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மைநாடாமனடுவே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ் சத்திய மெனநீ தமியனேற்கு, மோனகுரு வாகியுங்கை கா ட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத்துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தேனே வஞ்சனேனே. (நஉ)

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ் சாந்த, மின்மயமான வண்டவெளி யுருவான பூர்த் தி, யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனைய பகரிக்க வந்த, சின்மய மகண்டாகாரந் தக்ஷிணாதிக்க மூர்த் தம் (நந)

சிற்றரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தான்
மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறிவாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்றரும்பியமௌனியாய்ப்பரத்திடைமுளைப்பான்

மயக்குசிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பால், நயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலை யெனனல வழ

க்கே, யியக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுற லினி தாம், பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க்கெய் தல் பண்போ. (கூரு)

அருள்வடி வேழுமூர்த்த மவைகள்சோ பானமெ ன்றே, சுருதிசொல்லிய வாற்றாலே தொழுந்தெய்வ மெல்லாமொன்றே, மருளெனக்கில்லைமுன்பின் வரு நெறிக் கிவ்வழக்குத், தெருளின்முன் னிலையாமுன் னைச் சேர்ந்தியான் றெளிகின்றேனே. (கூசா)

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளி யனேற் கிதுவரை யமைத்த, தத்தனையெல்லா மறிந் தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ, சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்மமு மினியெனலாற் று, வைத்திடுங்கென்னை நின்னடிக்குடியா மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே. (கூஎ)

வான்பொருளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெனைக் கொடுத்துநீ யாகா, தேன்பொருள் போலக் கிடக் கின்றேன் முன்னையிருவினை வாதனையன்றோ, தீன் பொருளான வமிர்தமேநின்னைச் சிந்தையிற்பாவனை செய்யு, நான்பொரு ளானேனல்ல னல்லரசே நானி றந்திருப்பது நாட்டம். (கூஅ)

நாட்டமூன் றுடைய செந்நிறமணியே நடுவுறுநா யக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளிய

நிர்க்குணமே கோதிலா வமிர்தமே நின்னை, வாட்
டமினெஞ்சங்!கிண்ணமாச் சேர்த்து வாய்மடுத்தரு
ந்தினனிங்கே, பாட்டளிநறவமுண்டயர்ந்ததுபோற்
பற்றயர்ந் திருப்பதென் றளோ. (௩௯)

என்னுடையுயிரே யென்னுளத்தறிவே யென்னு
டை யன்பெனு நெறியாய், கன்னன்முக் கனிதேன்
கண்டமிர் தென்னக்கலந்தெனை மேவிடக் கருணை,
மன்னிய வறவே யுன்னைநான் பிரியா வண்ணமென்
மனமெனுங் கருவி, தன்னதுவழியற் றென்னுழைக்
கிடப்பத் தண்ணருள் வரமதுவேண்டும். (௪0)

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெ னச்செயல் வேறிலையாவுமிங் கொருநின்,
றனக்கெனத்தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்,
மனத்தகத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரானீ,
நினைத்தெதப்படி யப்படி யருளுதனீதம். (க)

உளவறிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோ
ர்ச், களவிலானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்,
களவுநாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்,
தள்ருந் தன்மையிங்காரொடு புகலுவேன் றக்கோய்.

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலாவேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்கோய்
பின்னைத்தானின் றனருள்பெற்றமாதவப்பெரியோர்
நின்னைத்தா னிகராரென வாழ்த்துவர் நெறியால். ()

ஏதமின்றித் தன்னடியிணைக் கன்புதா னீட்டுங்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யிதெனக் காட்டும்
போதநித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாததற்பர நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய். (ச)

வேதமெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாதநித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
நாததற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
நீதநிர்க்குண நினையன்றி யொன்று நானினையேன்.

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காஞ்
செறியுந் தெய்வமும் பலபலவாகவுஞ் செறிந்தா
லறியுந் தன்மையிங் காருனையறிவினு லறிந்தோர்
பிறியுந் தன்மையில்லாவகை கலக்கின்றபெரியோய்.

பெரியவண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிறங்கு
முரியபல் லுயிரெத்தனை யமைத்ததற் குறுதி
வருவதெத்தனை யமைத்தனை யமைத்தருள்வளர்க்கு
மரியதத்துவவெனக்கிந்த வண்ணமேனமைத்தாய்.

கணமதேனுநின் காரணந் தன்னையே கருத்தி
லுணருமாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்றுங்
குணமிலாத பொய்வஞ்சனுக் கெந்தை நிர்க்குணமா
மணமுலாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார். ()

கன்னன்முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கலந்த, தென்னமுத்தியிற் கலந்தவர்க்கின்பமாயிருக்கு, நன்னலத்த நின்னற்பதந் துணையெனநம்பச், சொன்னவர்க்கெனு லாங்கைம் மாறில்லையென் சொல்வேன்.

தந்தைதாய் தமர்மகவெனு மவையெலாஞ் சகத்திற்
பந்தமாமென்றே யருமறை வாயினுற் பகர்ந்த
வெந்தைநீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்திற்
சிந்தைதான்றெளிந்தெவ்வண முய்வணஞ்செப்பாய்.

துய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமையாற் றுலங்கு, மெய்யனென்றுனை யையனே யடைந்தனன்மெத்த, நொய்ய னுண்ணிய வறிவில னென்னை நாடொறுக்கும், பொய்யனென் றெனைப் புறம்விடி னென்செய்வேன் புகலாய். (கக)

ஒன்றதாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலா முறுதி, யென்றதா யென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய

நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞவென்னெஞ்சம், மன்
றதாயின்ப வுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன். ()

தனியிருந் தருட்சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கினியிரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்
கனிவுமப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்
புனிதநீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய். (கங)

திருந்துசீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப், பொருந்துநாணல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநாள் பொருந்தா, திருந்த நாள்வெகு தீவினையிழைத்த நாளென்று, லருந்த வாவுனைப் பொருந்துநா ளெந்தநாளடிமை. (கச)

பின்னுமுன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய, தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையுமியக்கி, மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்கன்புவைத்துந், துன்னு மின்னலேன் யானெனு மகந்தையேன் சொல்லாய். (கரு)

மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யா, முன்னைநான் மறந்தெவ்வண முய்வண முரையாய், முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத், தன்னைத் தன்னடியார்க் கருள்புரிந்திடுந் தக்கோய். (கசா)

எம்பராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறைஞ்சு, மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கின்றாயுன்ற, னம்பொன்மா மலர்ப்பதத்தையே துணையென வடிமை, நம்பினேனினிப் புரப்பதெக் காலமோ நவிலாய். (கஎ)

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேற், சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியர்யான் றொழும்ப, னாடியேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித், தேடினேன் வெறுந்தீமையே யென்னினிச் செய்வேன்.()

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவைபெலாங் காட்டு
மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன ரையா
வுளவிலே யெனக்குள்ளவா றுணர்த்திநுன் னடிமை
வளருமாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன். ()

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந்
தீனனுயகம்வாடவோ வென்செய்வேன்செப்பாய்.()

ஏதமற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாதகக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூதகத்தனு யாதினு மிச்சைமேற் றோன்றும்
வாதனைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன். ().

தெளிவோ டைகையோ வறிகிலா னறிவிலான் சிறிது, மனியி லானிவன்றிருவருட்கயலென வறிந்தோ, வெளிய ளுக்கினை யென்செய்வே னென்செய்வே னெல்லா, வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா யாவுமா முரவோய். (உஉ)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர் கருத்துள், நண்ணு கின்றநின் னருளெனக்கெந்தநாண் ணுகும், மண்ணும் விண்ணு மற்றுமுள்ளன பூதமுமாருப், பெண்ணு மாணுமா யல்லவாய் நிற்கின்ற பெரியோய். (உந)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோ
ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யளவின்
மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாரு
விகமெலா மெனைப்பிறந்திடச் செய்ததேனெந்தாய்

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க்கேவலா யெளியேன், வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ வளர்ப்பா, யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை யறிவாற், றேய்ந்தபேர்கட்குந் தோன்றிலாத்தோன்றலாந் தூயோய். (உரு)

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமியேன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில் வீழே, னொக்க ருய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட்டு

டனே, துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்செய் வான் றுணிந்தேன். (உசு)

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செ யும்படி தயவுசெய் தருள்வதே கரும
மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொடுத்துவத்திரை யெறிகடலெனுநலத்தோய்

உற்றுணர்ந்தெலா நீயலதில்லையென் றுனேயே, பற்றுகின்றன ரெந்தை நின்னடியர் யான்பாவி, முற்றுமாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதரு, னற்றிருந்திடத் தொழில் செய்வான் றனேநிக ரானேன்.

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்தை யகோவெனவும் வாரணுதி, யண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்து மவதானம்போல, வெண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத் தன்னருள் வெளியிலிலகவைத்துக், கொண்டுநின்ற வற்புதத்தை யெவராலு நிச்சயிக்கக் கூடாவொன்றை. (க)

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம் யோகபூமி, நின்று தெளிந்தவர் பேசா

மௌனநியா யத்தைநிறை நிறைவைத்தன்னை, அன்
றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்
முதலா யசலமாகி, யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத்
தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை. (உ)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப்
பரிசு காட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதா யார
ம்பத் தன்மையாகி, விதம்யாவுங் கடந்தவித்தை
யெனுமிருளைக்கிண்டெழுந்து விமலமாகி, மதமாறுங்
காணுதவானந்த சாகரத்தை மௌனவாழ்வை. (ங)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலைநல்லமிர்தை
மணியைப் பொன்னைத், தாழ்வற வென்னுளத்திரு
ந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந்தன்னைச், சூழ்பெ
ரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபர வெளியை யின்
பச்சுகத்தைமாறு, வேழுலகுங்கலந்தின்றுய் நானையா
யென்றுமா மியற்கைதன்னை. (ச)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானுகச் செய்தரு
ளுஞ் சமத்தைலோக, மின்னைநிகர்த் திடவழியாச்
சொரூபானந் தச்சுடரை வேதமாதி, யென்னையறி
வரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய விடையறாத,
பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்பருமிம் பரும்பர
வும் புனிதமெய்யை. (ரு)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலா ய்ப் பாசசாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்ய பதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, இரவுபகனினை ப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க ளிதயம்வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத சிதா காசத்தை. (சா)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்ன மின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத் தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா னினைவுக்குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாகவெந்நா ளும்வளர்த்துக்காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை. (எ)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக சமாதியாகப், பொன்னிலேபணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன் புரைகடீர்ந்தா, யென்னிறே யான்பி ழைப்பேனெனக்கினியா ருன்போல்வாரில்லையில்லை, உன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர் க்கோ ருறவுமாவாய். (அ)

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்துதள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றே விகபரமு முன்னையன்றி யாவதுண்டோ, வறிதிலுன்னை யசத் தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும் வாழ்த்துவே

னென், சிறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்மதே
யத்தினினீ செல்லல் வேண்டும். (௯)

வேண்டியநா ளென்னோடும் பழகியநீ யெனைப்பிரி
ந்த விசாரத் தாலே, மாண்டுகிடக் கினுமந்தவெல்லை
யையும் பூரணமா வணக்கஞ்செய்வே, னுண்டகுரு
மௌனிதன்னால் யானெனதற் றவனருணுனவேன்
பூவிற், காண்டகவென் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா
முன்னலென் கவலைதீர்வேன். (௧௦)

தீராதவென்சனன வழக்கெல்லாந்தீருமிந்தச் சன
னத்தோடே, ஆரேனு மரிவறிய சீவன்முத்தி யுண்
டாகு மையவையோ, காரேனுங் கற்பகப்பூங்காவே
னு முனக்குவமை காட்டப் போமோ, பாராதியாக
வெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை பகரலாமோ. (௧௧)

பாயப்புலி.

பாயப்புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும்படியகில,
மாயைப் பெரும்படைக் கேயிலக் காவெனை வைத்
தனையோ, நீயெப்படிவகுத் தாலுநன்றேநின் பெரு
ங்கருணை, தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி தானந்த
தற்பரமே. (௧)

தற்பரமாஞ் சிற்பரமாகி மன்றந் தனினடித்து,
நிற்பரம்போருகன் மால்பணி நீதரென் னெஞ்சக

மாங், கற்பரந் தாங்குக் கரைந்திட வாறொத்த கா ட்சிநல்கும், பொற்பரமாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (உ)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாதநானுன் றிருவடிக் கே, கொய்யும் புதுமலரிட்டு மெய்யன்பர் குழாத் துடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்றுடிக் கசிந் துருகி, உய்யும்படிக்கருள் செய்வதென் றேபுலியூ ரத்தனே. (ங)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயிராகிநின்ற, சுத்தனைச்சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவாம், நித் தனை நித்த நிராதாரமாகிய நின்மலனை, எத்தனை நாள்செல்லுமோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே. (ச)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கரு ணைமுகி, லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர்வினைக்கு மச னிதன்னைக், கொண்டாடி னார்முனங் கூத்தாடு மத் தன்றன் கோலமெல்லாம், விண்டாலம் மாவொன் றுங் காணுது வெட்டவெறுவெளியே. (ரு)

வெளியான நீயென் மனவெளியூடு விரவினையா, லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும்போனின் றுலாவு வன்கா, ணளியாருங் கொன்றைச் சடையாட வம் புலி யாடக்கங்கைத், துளியாடமன்று ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (சு)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக்கு
ரைகடலி, னழுந்தாத வண்ணநின் பாதப்புணை தந்
தருள்வதென்றோ, எழுந்தா தரவுசெ யெம்பெரு
மானென் றிறைஞ்சி விண்ணோர், தொழுந்தாதையே
வெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்பொருளே. (எ)

சுகமாகு ஞானத் திருமேனியாநல்ல தொண்டர்
தங்க, ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன்று
ளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண்டா
லன்றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயையானவ ருங்கோ
டை நீங்குந் திறமிலையே. (அ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே, தூ
ங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமு முண்
டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை
யுண்டுபண்ணிப், பாங்கா னடத்தும் பொருளே யக
ண்ட பரசிவமே. (கூ)

சிவமாதி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்பு
கின்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற
நன்மை பெறு, தவமே தருமைம் புலப்பொறிக்கே
யென் னறிவுபொல்லாப், பவமே விளைக்கவென்றோ
வெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே. (கo)

ஆறுறுத் திலங்கு சமயங்கா ளாறுக்கு மாழ்கட
லாய், வீறிப்பரந்த பரமான வானந்த வெள்ளமொ

ன்று, தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர்சித்த த்திலே, யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல்லா நின்று லாவியதே. (கக)

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்ட மின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல்லருட் கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (கஉ)

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென் னிரண்டு, கண்ணே யுறங்குறங் கென்னுணேமுக்கட் கருணைப்பிரான், றண்ணார் கருணை மவுனத்தினன் முத்தி சாதிக்கலாம், நண்ணுதடுதான்றில்லையெல்லா நலமு நமக்குளவே. (கஙு)

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை நாணவென்னுட், டானென் றொருமுதல் பூரணமா கத் தலைப்பட்டொப்பி, லானந்தந்தென் னறிவை யெல் லாமுண் டவசநல்கி, மோனந் தனைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவதே. (கச)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தான றிந்து, மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச் சற்குரு மோனனுமாய்த், தீனன் றனக்கிங் கிரங்கினையேயி னிச்சிந்தைக்கென்று, மானந்தந்தானல்லவோபரமே சச்சிதானந்தமே. (கரு)

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப்பா வெனக் கெப்ப்பில் வைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம்பொருளே யென்னை வாழ்வித்திட, னினக்கேபரநின்னை நீங்காதபூரண நீள்கருணை, தனக்கே பரமினிச் சும்மா விருக்கத் தகுமென் றுமே. (கசு)

இடம்பெறு வீடுமின் ஞர்சேய் சகமுமிருநிதியு, முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போதுகூடி யுடன் வருமோ, மடம்பெறுமாயை மனமே யினியிங்குவா மவுனி, திடம்பெறவைத்தமவுனஞ் சகாயந் தெரிந்து கொள்ளே. (கஎ)

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பதுவாச னடைமனையைச், சோற்றுப் பசையினை மும்மலபாண்டத்தொடக்கறையை, யாற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப்பெருக்கை யடர்கிருமிச், சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி சேர்வதுவே. (கஅ)

பொய்யா ருலக நிலையல்ல கானற்புனலெனவே, மெய்யா வறிந்தென்ன வென்ஞலிதனை விடப்படுமோ, கையான் மவுனந் தெரித்தேகல் லானிழற் கண்ணிருந்த, ஐயாவப் பாவென் னரசேமுக்கண் ணுடை யாரமுதே. (கக)

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லானிழற் கீழ்ப், பேராதுநால்வருடன்வாழ்முக் கண்ணுடைப்

பேரரசே, நீரா யுருகவுள் ளன்புந் தேசுக நிட்டை யைநீ, தாராவிடினென் பெருமூச்சுத்தானத் தனஞ் செய்னே. (உ0)

வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ் செய்போது மவுன வருட், டாயுண்டு சேயென்னவென்னைப் புரக்கச் சதானந்தமா, நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புகநானுண் டென் னெஞ்சமையா, தீயுண்டிருந்த மெழுகலவோ கதி சேர்வதற்கே. (உக)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமது ரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்றநானினி யேதுசெய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர்நின்றமுக் கட் குருமணியே. (உஉ)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போதமு ளைக்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங்கண்டா யிந்தப் பேய்த்தனமேன், தன்னிலையேநில்லு தானே தனிச் சச்சிதானந்தமாம், நன்னிலை வாய்க்குமெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே. (உங)

சொல்லான் மவுன மவுனமென் றேசொல்லிச் சொல்லிக் கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூரணநிட் டையி லாழ்ந்ததுண்டோ, கல்லாத மூடனினியென் செய்வேன் சகற்காரணமாம், வல்லாளனை மவுன சதானந்த மாகடலே. (உச)

ஆரண மாகமமெல்லா முரைத்த வருண்மவுன, காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு காணப்பெற் றூற், பாரணங் கோடு சுழனெஞ்ச மாகியபாதரசம், மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி முத்தியும் வாய்த்தி டுமே. (உ௫)

சித்தமவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட, சுத் தமவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்புசெய்து, சத் தமவுன முதன்மூன்று மௌனமுந் தான்படைத் தே, னித்த மவுனமல் லாலறி யேன்மற்றை நிட்டை களே. (உ௬)

கண்டே னினதரு ளவ்வருளாய் நின்று காண்ப தெல்லா, முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனுவட்டா தவின்பம், மொண்டே யருந்தி யிளைப்பாறி னேனல் ல முத்திபெற்றுக், கொண்டேன் பராபரமேயெனக் கேதுங் குறைவில்லையே. (உ௭)

மேற் கொண்ட வாயுவுங்கீழ்ப்பட மூலத்துவெ ந்தழலைச், சூற்கொண்ட மேக மௌனவூமை நின்று சொரி வதை யென், ஞற்கண்ட தன்று மவுனோப தேசி யளிக்கை யினிப், பாற்கண்டு கொண்டனன் மேலேயமிர்தம் பருகுவனே. (உ௮)

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொடராப்பரஞ் சோதி நின்னை, வல்லாளர் கண்டவழி கண்டிலேன் சகமார்க் கத்திலுஞ், செல்லா தென் சிந்தைநடுவே

கிடந்துதிகைத்துவிம்மி, அல்லானதும் பகலானதும் வாய்விட் டரற்றுவனே. (உகூ)

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென் றகம்புற மும், பிறியாதறிவித்த பேரறி வாஞ்சுத்தப் பேரொ ளியோ, குறியாத வானந்தக் கோவோ வமுதருள் குண்டலியோ, சிறியேன் படுந்துயர் கண்டுகல்லா னிழற் சேர்ந்ததுவே. (௩0)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனையேனுஞ் செய்து, புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயினும்போ ட் டிறைஞ்சி, நில்லேனல் யோக நெறியுஞ்செயேன ருணீதியொன்றுக், கல்லேனெவ்வாறு பரமே பர கதி காண்பதுவே. (௩க)

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத்தொரு வவெனக், கென்றுந்தெரிந்த விவையவைகேளிரவும் பகலுங், குன்றுங் குழியும் வனமு மலையுங்குரைகட லு, மன்று மனையு மனமாதி தத்துவமாயையுமே.

பழுதுண்டு பாவையர் மோக விகாரப் பரவையி டை, விழுகின்ற பாவிக்குந் தன்றுட்புணையை வியந் தளித்தான், றெழுகின்ற வன்பருளங்களிகூரத் துல ங்குமன்று, ளெழுகின்ற வானந்தக் கூத்தனென்க ண்மணி யென்னப்பனே. (௩௩)

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக் கையாநின்ன ருள்வழங்கி, னிழுக்காகு மென்றெண்ணி யோவிரங் காத வியல்புகண்டாய், முழுக்காதலாகி விழுநீர்பெ ருக்கிய முத்தரெனுங், குழுக்காண நின்று நடமாடுந் தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே. (௩௪)

ஆலம்படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்டவர் செயிந்த்ர, சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனையே யெ ன்றுந் தண்ணருள்கூர், கோலம் படைத்துக்கல்லா லடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங், காலம்படைக் கத் தவம்படை யாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே. ()

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லா, மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங்கேட்டு மறிவின்றியே, பெம்மான் மௌனி மொழியையுந் தப்பியென் பே தைமையால், வெம்மாயக் காட்டி லலைந்தேனந்தோ வென் விதிவசமே. (௩௬)

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச் செகத்தி ருள்சொற், பனமே யெனவெளி கண்டே யிருக்கவு ம் பாசபந்த, வினமேதுணையென் றிருந்தோநமன் வரி னென்செய்குவோ, மனமேநம் போலவுண்டோ சுத்த மூடரிவ்வையகத்தே. (௩௭)

கடலைத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனை கன்மம தற், குடலைத் தனையத் தனைகட லுண்மண லொ

க்குமிந்தச், சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவந்து சாரவிருட், படலத்தை மாற்றப் படாதோநிறைந்த பராபரமே. (௩அ)

நினையு நினைவு நினையன்றியில்லை நினைத்திடுங்கால், வினையென் றொருமுத லின்னையல்லாது வினைவதுண்டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா, மனையும்பொன்மன்றமு நின்றுடுஞ் சோதி மணிவிளக்கே. (௩௯)

உள்ளத் தையுமிங் கெனையுநின் கையினி லொப்புவித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால்வருந்தக் கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில் வீழும்புனல்போற் படிந்துன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின்மூழ்கினர்க்கே யெளிதாந்தில்லை வித்தகனே. (௪0)

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்ச மேகொடுங்காலர்வந்தா, லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்லையேயுலகின்றவன்னை, வள்ளம் பொருந்து மலரடிகாணமன்றுடுமின்ப, வெள்ளச் செம்பாதப் புணையேயல் லாற்கதி வேறில்லையே. (௪௧)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப்படுங்கால், மின்மயமான சகம்யா துரைத்தென் வெளியிலுய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையே மெய்யா

சத் தெளிந்தநெஞ்சே, நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே. (சஉ)

ஆயுங்கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவுனைத், தோயும் படிக்குக் கருணைசெய்வாய் சுகவான்பொருளே, தாயும்பிதாவுந் தமருங்குருவுந் தனிமுதலும், நீயும்பரையுமென் றேயுணர்ந்தேனிது நிச்சயமே.()

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று, சொல்லுஞ் சொலின்னந் தெரிந்ததன் றோதுதிப்பார் கண்மனக், கல்லுங் கரைக்கு மவுனு வுனது கருணையென்பாற், செல்லும் பொழுதல்லவோ செல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே. (சச)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளே, அல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவதுவேயில்லையா, நில்லாயுன் ஞற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் நீணிலத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவதென்ன புகனெஞ்சமே. (சரு)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி லுவகை பொங்குங், களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக் கவளங்கொண்ட, வெளியே வெளியின் விளைசுகமே சுகர் வீறுகண்டுந், தெளியேன் றெளிந்தவரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவனே. (சசா)

மறக்கின்ற தன்மை யிறத்தலொப் பாகு மனம தொன்றிற், பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகுமிப் பேய்ப்பிறவி, யிறக்கின்ற வெல்லைக் களவில்லையேயிந்தச்சன்மவல்லல், துறக்கின்றநாளெந்தநாள் பரமேநின் றொழும்பனுக்கே. (சஎ)

காட்டியவந்தக் கரணமு மாயையிக்காயமென்று, சூட்டிய கோலமு நானு வியங்கத் துறையிதனு, ளூட்டிய நான்றனக் கென்றே ரறிவற்றநானிவற்றைக், கூட்டிநின் ருட்டினையேபர மேநல்ல கூத்திதுவே.()

பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போலடுத்த, வெல்லாவற்றை யும்பற்றிக் கொண்டனையே யென்னை நின்மயமா, நில்லா யருள்வெளி நீநானிற் பேனருணிட்டையொரு, சொல்லாற்பதிந்துபரிபூரணனந்தந் தோய்குவனே. (சகூ)

வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யாவையும் வைத்துக்கட்டிங், காரா யடிக்கடி சுற்றுகின்றாயுன் னவலமதிக், கோராயிரம் புத்தி சொன்னலு மோர்கிலை யோகெடுவாய், பாரா யுனைக் கொல்லுவேன்வெல்லு வேனருட் பாங்குகொண்டே. (ரு0)

மாதத்தி லேயொரு திங்களுண்டாகி மடிவதைநின், போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலையே வெறும்

புன்மைநெஞ்சே, வேதத்திலேதர்க்க வாதத்திலே விளங் காதுவிந்து, நாதத்திலேயடங் காதந்தவான் பொருளுடிக்கொள்ளே. (ருக)

எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னிதயத் துள்ளே, தங்குந் துயரந் தெரியாத வண்ணந்தடை செய்ததா, ரங்கங் குழைந்துள் ளுருகுமன்பாளர்க் கணைகடந்து, பொங்குங் கருணைக்கடலே சம்பூரண போதத்தனே. (ருஉ)

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மாயை மல, மெய்யையுமெய்யென்று நின்னடியார்தம் விவேகத்தையு, மையமில் வீட்டையு மெய்ந்நூலையும் பொய்ய தாகவெண்ணும், பொய்யர்தந் நட்பைவிடு வதென் றோபரி பூரணமே. (ருங)

அளியுங் கனியொத் தருவினை யானொந் தயர்வுறு வேன், தெளியும் படிக்கிப் பரிபாக காலமுஞ்சித்திக்குமோ, வொளியுங் கருணையு மாறாத வின்பமுமோருருவாய், வெளிவந் தடியர் களிக்கநின்றாடும் விழுப்பொருளே. (ருச)

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்னடிக் கன்புசற்றும், படையாத வென்னைப் படைத்திந் தப் பாரிற் படர்ந்தவினைத், தடையாற் றளையிட்டு

நெஞ்சம்புண்ணாகத்தளரவைத்தா, யுடையாயுடைய
படியன்றி யான்செய்த தொன்றில்லையே. (ருரு)

ஆடுங் கறங்குந் திரிகையும்போல வலேந்தலேந்து,
காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணைவந்து,
கூடும் படிக்குத் தவமுயலாத கொடிய ரெமன்,
தேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரானந்த சிற்சு
டரே. (ருசா)

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கென
வே, சுற்றுந் தொழில் கற்றுச்சிற் றின்பத்தூடு சுழ
லினென்னும், குற்றங் குறைந்து குணமே லிடுமன்
பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணையென நம்புகண்
டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. (ருஎ)

நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவருள
த், தாயென மோனகுருவாகி வந்து தடுத்தடிமைச்,
சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின் றிருவருளுக்,
கேயென செய்யுங்கைம் மாறுளதோசுத்த வேழை
யனே. (ருஅ)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலையாம லரோகதிட,
காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போலுங்கருணை
வைத்திம், மாத்திர முன்னின் றுணர்த்தினை யேமவு
ணனிநான், சாத்திரஞ் சொன்ன படியியமாதியுஞ்
சாதிப்பனே. (ருகூ)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவா யினுண்மையுற வாகக், கட
வாரார் தண்ணருளே கண்டாய்-திடமுடனே, யுற்
றுப்பார்மோன னொருசொல்லேயுண்மை நன்றுப,
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ். (க)
பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய்-நேராக
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா னிற்பதல்லாற்
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண். (உ)
மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ-ஐயாவே
மன்னு நிராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை
யென்னுநிலை யெய்துமா றென். (௩)
அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம்-வறிதேயாம்
நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே. (௪)
ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்,
போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்டாய்-வாது
க்கு, வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடினையே
யுன், புந்தியென்ன போதமென்ன போ. (௫)
சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற்
றக்க, சுகமனைத்தும்பொய்யன்றோ சோரா-இகபரத்

தும், விட்டுப்பிரியாத மேலான வத்துவிதக், கட்டுக்கு ளாவதென்றோ காண். (௬)

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென், சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லுவேன்-விற்கண்ட, வானமதிகாண மவுனிமவு னத்தளித்த, தானமதி லூறுமமிர் தம். (எ)

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால், வாட்டமறு வற்பவநோய் மாறுமோ-நாட்டமுற்று, மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான், பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம். (அ)

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ-நேயானு
பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்தம்
நீதியையே யோர்மனமே நீ. (௯)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யேய்ந்துணர்ந்தாலங்கே, மிகவளர வந்தவருண் மெய்யே-அகநெகிழப், பாரீரொருசொற் படியேயனுபவத்தைச், சேரீர துவே திறம். (௧0)

ஆரணங்க ளாகமங்கள யாவுமே யானந்த, பூரணமேயுன்மைப் பொருளென்னுங்-காரணத்தை, யோராயோவுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ் வுண்மையினைப், பாராயோ நெஞ்சே பகர். (௧௧)

நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
ஆரா யலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர்-தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல். (கஉ)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ், சொற்ப
னங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன்-கற்பனையொ
ன், றில்லாவிடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்,
கல்லாய்நீ தானோர் கவி. (கங)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்,
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற்-றீதுநெறி, செல்
லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற், சொ
ல்லுமோ வேதத் தொனி. (கச)

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச்,
சொல்லேறப் பாழ்த்த துளைச்செவிகொண் - டல்
லேறு, நெஞ்சனென நிற்கவைத்தாய் நீதியோ தற்
பரமே, வஞ்சனல்லே னீயே மதி. (கரு)

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்ன
படி, தப்பிலாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியிலை-லெப்படி
யுந், தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை,
யாருமிடத் தத்துவித மாம். (கசா)

வேத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம-லேதமிகு

மோகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி. (கஎ)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநிலை
தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான்-காக்குமுயி
ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யானெனதென்
றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். (கஅ)

ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோனகுரு
தன்றுணைத்தா ணீடூழி தாம்வாழ்க-வென்றென்றே
திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ்சின்மயராந் தன்மையர்
க்கே, கைக்குவரு மின்பக் கனி. (கசு)

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணு மோன
வினத்தாரே நல்ல வினத்தார்-கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்திநெறி
கண்டவரு மன்னவரே காண். (உ0)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையறப்,
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினை-
நண்ணிடவுன், சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந் தெளி
யாவே, நித்தனைக்கு மாதரவு மில். (உக)

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போததுவாய் நிற்கும்-குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். (உஉ)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி
கருவொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா-தருளென்று
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்ன கிடைக்கும். (உ௩)

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்
பலியிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான்-மலிபுனல்சேர்
பொன்முடியான்முக்கட்புனிதன் சரண்புகுந்தோர்க்
கென்முடியா தேதுமுள தே. (உ௪)

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும் பகலு மரற்றுவதென்-நல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்க ணுமில்லை யென்பரந்தோ
மோனமய மான முறை. (உ௫)

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல, மெய்யாக
வோர்சொல் விளம்பினர்யார்-வையகத்தோர், சாற்
றரிதென்றேசற்றார் தன்னனையாய் முக்கணெந்தை,
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னன். (உ௬)

காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவதுண்
டோ, தீதற்ற காயமுமச் செய்கையே-போதமாய்,
நிற்பரல்லா லிச்சகத்தி னேரார்க ணேரிடினுந், தற்
பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம். (உ௭)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினான்,
கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே-யுள்ளத்தி, லில்
லனென்றா லன்னவன்றா னெங்கும் வியாபகத்தா,
னல்லனென் றுஞ் சொல்லவழக் காம். (௨௮)

தத்துவப்பே யோடே தலையடித்துக் கொள்ளா
மல், வைத்தவருண்மோன வள்ளலையே-நித்தமன்பு,
பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்புங், கா
ணத் துடிக்குமிரு கண். (௨௯)

தொல்லைவினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நாமொருவ,
னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ-வல்லவனா,
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த, ஞான
குருவே நவில். (௩௦)

மூன்றுகண்ணா முத்தொழிலா மும்முதலா மூவுல
குந், தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே-யீன்ற
வன்னை, தன்னைப்போலன்பு தழைத்தோயொருதெ
ய்வ, முன்னைப்போ லுண்டோ வுரை. (௩௧)

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னைவைத்துப்,
பூசிக்குந் தானிறைந்து பூரணமா-யோசித்து, நின்ற
தல்லான் மோனா நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை, யென்று
வருமோவறியே னே. (௩௨)

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக்-குறியவிழ்ந்தா
லன்றைக்குடல்வேண்டே னையாவிவ்வாக்கையையே
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். (௩௩)

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிடவே நாடுவரோ மெய்யைப்-படபடென
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனு
ளுண்டநீ தானே யறி. (௩௪)

அறியாயோ வென்னைநீ யாண்டநீ சுத்த, வெறி
யாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய்-நெறிமயங்கிக், குன்
றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே, கன்றுகெட்
டாற் றாயருகே காண். (௩௫)

ஏதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்க மோன வருட்டாயே-சோதியா
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே
பின்னமற நில்லாத பின். (௩௬)

பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
லென்னபல னுமுற்றிருந் தோமே-யன்னதனு
லானந்தந் தானேதா னுகுமெம் மையனே
யேனிந்தத் துன்ப மினி. (௩௭)

துன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்ன-வன்பிற்

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே. (௩௮)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த-நிரந்தரமும்
நின்னையே சிந்திக்கநீ கொடுத்தாய் மோனநா
னென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே. (௩௯)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே-பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே. (௪0)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே-யடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
லிற்றேனே யேழையடி யேன். (௪௧)

பெற்றோரும் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமேன்-சற்றேனும்
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய். (௪௨)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை-ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்
கென்னே நடக்கை யினி. (௪௩)

விண்ணருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயிரண்டு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்ணமிர்த
வெள்ளமே யானந்த வெற்பே யெனத்தொழுவோ
ருள்ளமே ஞான வொளி. (௪௪)

பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெருமை
யினான், கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-னு
ள்ளபடி, கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்வச
ன, மெல்லாரு மீடேற வே. (௪௫)

புலனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் துழலு மடிமை-நலமிகுந்த
சித்தான மோன சிவனே நின்சேவடிக்கே
பித்தனா னுண்டோ பிறப்பு. (௪௬)

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமா மோன
முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார்-பிறையணிந்த
மிக்ககயி லாயமலை வித்தகனே வேதியனே
செக்கரணி மேனியனே செப்பு. (௪௭)

துங்கமழு மானுடையாய் சூலப்படையுடையாய்,
திங்களணி செஞ்சடையாய் சேவுடையாய் மங்கை
யொரு, பாலுடையாய் செங்கட் பணியாயென் செ
ன்னியின்மேற், காலுடையாய் நீயே கதி. (௪௮)

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி-தனிமுதல்வ

னித்தன் பரம னிமலனிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை. (சகூ)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னேதில்
சனகா தியாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனு மோன சிவன். (ருO)

தேகச் செயலுறனுஞ் சிந்தையுட னேகுழையில்
யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ-மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே நீயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு. (ருக)

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா-தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ. (ருஉ)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே-போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா. (ருங)

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே-நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. (ருச)

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே-கல்லாத
சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி. (௫௫)

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லி
ற், பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர் - மொழியு
னக்கே, யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும்
பெருவெளியாம், பார்த்தவிட மெல்லாநீ பார். ()

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்பிள்
ளையைப்போ, லாருந் துறக்கை யரிதரிது - நேரே,
மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி, லுனக்கி
சைந்த வாறென்றே யோர். (௫௭)

ஓராம லேயொருகா லுன்னுமை லுள்ளொளியைப்
பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்-வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான். (௫௮)

தானான தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானாதி மாயை வழங்காதோ-ஞானகே
ளுன்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்று மிரு. (௫௯)

என்னையுன்னை யின்னதிது வென்னுமை னிற்குநிலை
தன்னையருளென்ற தருணத்தி-லன்னைபெற்ற

பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா யையனே
யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர். (சு0)

சொன்னவர்தா நிட்டை தொகுத்திராநிட்டையிலே
மன்னினவர் போதியார் மாமௌனன்-றன்னுள்
விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்கவட நீழ
லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே (சுக)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை
சிந்தைநீ தேருய் செகமனைத்தும்-வந்தொடர்ப்
பாடுகெட வன்றேவோர் பாத்திரத்துக் காடலல்லா
லாடுவதே தைட்டு மவன். (சுஉ)

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து-மவனே தா
மானவரே சொன்ன லவரே குருவெனக்கு
நானவனய் நிற்பதெந்த நாள். (சுங)

நாளவங்கள் போகாம னேடோறு நந்தமையே
யாளவந்தார் தாளின்கீ ழாட்புகுந்தாய்-மீளவுன்னைக்
காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னென்சேயுன்
ஆட்டானை யமில்லை யால். (சுச)

யான்றா னெனலறவே யின்பநிட்டையென் றருணைக்
கோன்றானுரைத்தமொழிகொள்ளாயோ-தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சோர
அழுக்கடிக்கும் வண்ணர்போ லாய். (சுரு)

எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே-யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம். (௬௬)

மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யணையாப்
பொய்ந்நெஞ்சே, பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும்
போகுமோ-ஐயமறத், தன்மயத்தை மெய்யெனவே
சார்ந்தனையே லானந்த, மென்மயமு நின்மயமுமே.

பூங்கா வனங்கழலும் பூதமுதுஞ் சாந்தபதம
வாங்காத வானந்த மாமழையும்-நீங்காவாஞ்
சொல்லிறந்துமாண்டவர்போற் றூமௌனபூமியிறை
னில்லையென நின்ற விடம். (௬அ)

இடம்வான நல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
லடங்காக் கருவி யனைத்து-முடனுதவ
மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு
தந்தானோர் சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி
யானவையெல்லாந் தாமே யாகுமே-மோனகுரு
சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமாயிரு மனமே
யின்ன மயக்கமுனக் கேன். (எ0)

உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே
யென்னை யடிமைக் கிருத்தினான்-சொன்னவொரு

சொல்லை மறவாமற் றேய்ந்தானெஞ் சேயுன்று
லில்லை பிறப்பதெனக் கே. (௬

எனக்கு முனக்குமுற வில்லையெனத் தேர்ந்து
நினக்கவரி தானவின்ப நிட்டை-தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனையோர்
காசா மதியேனுன் காண். (எஉ)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற்-றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடி வே. (எங)

எல்லாமேமோனநிறை வெய்துதலாலெவ்விடத்தும்
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினார்-பொல்லாத
நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோனகுரு வே. (எச)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது-வானதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னனந்த மே. (எரு)

அறிந்த வறிவெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனஞ்-செறிந்திடவே
நாட்டினா னனந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினான் மோன குரு. (எசா)

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே மோனு
வுருநீ டுயிர்பொருளு மொக்கத்-தருகியென [வு
வாங்கினையேவே றுமுண்மை வைத்திடவுங்கேட்டிட
மீங்கொருவ ருண்டோ வினி. (எஎ)

இனிய கருப்புவட்டை யென்னாவி லிட்டால்
நனியிரத மாறாது நானுந்-தனியிருக்கப் [ற்
பெற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்றேமோனமல்லா
கற்றிலே னேதுங் கதி. (எஅ)

ஏதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப்-போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. (எகூ)

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே-பிறிவறவுஞ்
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறு நானொழிதல் காண். (அ0)

நான்றா னெனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னை
வான்றா னெனநிறைய மாட்டாய்நீ-ஊன்றாமல்
வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம். (அக)

ஞானநெறிக் கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு-மானமொடு

தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை
கோயிலென வாழுங் குரு. (அஉ)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற்-சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு. (அ௩)

ஏ ச ற் ற வ ந் நி லை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே
ஊசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே.()

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து, மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ, தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ் சேயெனைப்போல், வாழாதுவாழ்ந்தழியா வண்ணமிருப்பாயே.

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேகமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ
வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர்போலிருக்கவாகண்டாய்வஞ்சநெஞ்சே

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயலைந்து, கொஞ்சமுற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வாயுமுண் டோ, வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்தமா கடற் கீழ், நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ.

வாரா வரவாய் வடநிழற்கீழ் வீற்றிருந்த, பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டி யன்றோ, வோரா யோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து, பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்க நிறைவாய் விடுமே. (௫)

வாயாதோ வின்பவெள்ளம் வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோ நானும் பயிராய்ப் பிழையேனோ
வோயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்நிலைக்கே
தாயான மோனனருள் சந்திக்க வந்திடுமே. (௬)

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம, பந்த முற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா, ரிந்தமதியே யுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னாலே, சந்தநெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டாமே. (௭)

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன் னன்புநிலை யென்பா ரதுவுநினையன் றியுண்டோ, வுன் புலத்தை யோரினருட் கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ, தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண்ட ருளே. (௮)

அருளேயோ ராலயமா வானந்தமாயிருந்த, பொ
ருளோடியானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ,
மருடீர்முயற்கோடோ வான்மலரோபேய்த்தேரோ,
விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. (கூ)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ண
ருளே, யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்
டிலனே, பவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ
வவ்விடமுஞ், செவ்விடமேநீயுஞ் செனனமற்று வா
ழியவே. (கo)

காடுங்கரையும்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட
வதன்பிறகே, யோடுந்தொழிலாற்பயனுளதோவொ
ன்றுய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா, யாடுங்கருணைப் பர
ஞ்சோதி யருளைப்பெறுதற் கன்புநிலை, தேடும்பருவ
மிதுகண்டீர் சேரவாருஞ் செகத்தீரே. (க)

சைவசமய மேசமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொரு
ளைக், கைவந்திடவே மன்றுள்வெளி காட்டுமிந்தக்
கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி பு
குதவேண்டா முத்திதருந், தெய்வசபையைக் காண்
பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே. (உ)

காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டாகார சிவ, போகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேகவுருவாய்க் கிடைக்குதை யோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த, தேகம்விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே. (௩)

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்ததேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக்கொ ன்றில்லை யெனமோன நன்னெறி, கொடுத்தபோது கொடுத்ததன் றோபினுங்குளறி நானென்று கூத்தா ட மாயையை, விடுத்தவாறுங் கண்ணீரொடு கம்ப லைவிலகு மாறுமென் வேட்கைப்ர வாகத்தைத், தடு த்தவாறும் புகலாய் சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. (க)

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரகின் னூலிற் சொன்ன முறையிய மாதிநான், தோயும் வண்ணமெ னைக் காக்குங் காவலுந் தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவா மியுநீகண்டா, யோயுஞ்சன்மமினி யஞ்சலஞ்சலென் றுலகங்கண்டு தொழவோ ருருவிலே, தாயுந்தந்தையு மானேய் சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.()

முகமெலாம்.

முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும்பிடச் செங்கைமுகி ழ்ப்ப, வகமெலாங்குழைந் தானந்த மாகநல்லறிஞ, ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்று ரென்செய்கோ வேழை, சகமெலாம்பெற நல்லருளுதரமாச் சமைந் தோய். (க)

தி ட மு ற வே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத் தாளக், கடனுனக்கென் றெண்ணி நின்னைக் கைகு வித்தோ னனலனே, வடைவு கெட்டபாழ் மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற், படமுடியா தென்னுவிப் பற்றே பராபரமே. (க)

ஆராமை கண்டிங் கருட்குருவாய்நீ யொருகால்
வாராயோ வந்துவருத்த மெல்லாந் தீராயோ
பூராயமாக வருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதி வைத்த பதியே பராபரமே. (உ)

வாழாது வாழவினை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்ன வருளானு ரழுக்காற்றே
டேழாயென வுலகமே கமினிநா னொருவன்
பாழாகாவாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (௩)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக் கருணையையான் காணுந் தரமாமோ

வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே.

வாவிக் கமலமலர் வண்டாய்த் துவண்டு துவண்டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய், பூவிற்கும் வான்கடையிற் புல்விற் போர்போல வொன்றைப், பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே. (ரு)

விண்ணுறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற், கண்ணுறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலையோ, தண்ணுறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப், பண்ணுறு மின்பப் பதியே பராபரமே. (சா)

கூடியநின் சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென, வாடியவென் னெஞ்சுமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ, தேடியநின் சீருலாத் திக்கனைத்துங் கைகுவித்துப், பாடியநான் கண்டாய்பதியேபராபரமே.

நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு
மஞ்சலென வாழுமென தாவித் துணைநீயே
சஞ்சலமாற் றினையினிமேற் றாய்க்குபசாரம்புகன்று
பஞ்சரிக்க நானோர் பதியே பராபரமே. (அ)

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு, முத்திநெறி வேண்டாத மூடனே னுகெடுவேன், சித்திநெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல்செயும், பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (கூ)

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினை யேயிதயங், கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தரமுமுண்டோ, தொண்டறியாப் பேதைமையேன் சொல்லேனின் றென்மையெல்லாம், பண்டறிவாய் நீயேபகராய் பராபரமே. (கo)

தன்னை

கட்டளைக்கலிப்பா.

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றனுணர்த்தும்
மன்னைப் பொருளெனவே வாழாமற்பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப் புவியைமடப் பூவையரைமெய்யெனவே
யென்னைக்கவர்ந்திழுத்திட்டென்னபலன்கண்டாயே

ஆக்குவை.

ஆக்குவை மாயையாவு நொடியினி லவற்றைமாள, நீக்குவை நீக்கமில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப், போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனித நல்லருளானந்தந், தாக்கவுஞ் செய்வாயன்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (க)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தைமாதர் கணவரை யன்றி வேறே, ரிற்புறத் தவரைநாடார் யாங்கரு மின்ப வாழ்வுந், தற்பொறி யாகநல்குந் தலைவனின் னலதோர்தெய்வம், பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரணானந்த வாழ்வே. (க)

முருந்திள நகையார்பார முலைமுகந்த மூவிச் செவ்வாய், விருந்தமிர் தெனவருந்தி வெறியாட்டுக் காளாய்நாளு, மிருந்தலோ காயதப்பே ரினத்தனாயிருந்த வேழை, பொருந்தவுங் கதிமே லுண்டோ பூரணானந்த வாழ்வே. (உ)

தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம்போர்த்த, பாதகசிந்தைபெற்றபதக னுன்பாத நீழ, லாதரவடைய வுள்ளன் பருள்கிலை யாயின்மற் றியார், போதனைசெய்ய வல்லார் பூரணானந்த வாழ்வே. (ங)

நாதனை நாதாதீத நண்பனை நடுவாய்நின்ற, நீதனைக் கலந்துநிற்க நெஞ்சமே நீவாவென்றால், வாதனை பெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து மனந்துன்மார்க்க, போதனைசெய்தனன்றே பூரணானந்தவாழ்வே.

எண்ணிய வெண்ண மெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக்காசை, பண்ணியென் னறிவையெல்லாம் பாழா

க்கி யெனைப்பாழாக்குந், திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்கொண்டாற், புண்ணிய நினக்கேயன்றோ பூரணானந்த வாழ்வே. (ரு)

பத்திநீ பத்திக்கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ்
சித்திநீ சித்தர்சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன
முத்திநீ முத்திக்கான முதலுநீ முதன்மையான
புத்திநீயெனக்கொன்றுண்டோபூரணானந்தவாழ்வே

தாயினு மினியநின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன், பேயினுங் கடையனாகிப் பிதற்றுதல் செய்தனன்றோ, தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிவிலேன் வீணேகாலம், போயின தாற்ற கில்லேன் பூரணானந்த வாழ்வே. (எ)

மலைவளர்காதலி.

பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கண் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்
பவிசுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிரமணுகாக்
கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் றருளிற்
கருத்தொன்று முண்டாகுமேல்

நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்தவொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனு மகந்தைதீர்த்தென்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதாரூ தனன்றங்கையே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெணுமையே. (க)

தெட்டிலே வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே
சிற்றிடையிலே நடையிலே
சேலொத்த விழியிலே பாலொத்த மொழியிலே
சிறுபிறை நுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலே யவர்கட்டு பட்டிலே புனைகந்த
பொடியிலே யடியிலேமேற்
பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே
புந்திதனை நுழையவிட்டு
நெட்டிலே யலையாம லறிவிலே பொறையிலே
நின்னடியர் கூட்டத்திலே
நிலைபெற்ற வன்பிலே மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்திலே யுனிருதாள்
மட்டிலே மனதுசெல நினதருளு மருள்வையோ
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெணுமையே. (உ)

பூதமுத லாகவே நாதபரி யந்தமும்
பொய்யென் றெனைக்காட்டியென்
போதத்தி னடுவாகி யடியீறு மில்லாத
போதபூரண வெளிக்கு
ளேதுமற நில்லென் றுபாயமா வைத்துநினை
வெல்லாஞ்செய் வல்லசித்தா
மின்பவுரு வைத்தந்த வன்னையே நின்னையே
யெளியேன் மறந்துய்வனோ
வேதமுத லானநல் லாகமத் தன்மையை
விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாத செவிடர்க்கும்
வீறுவா தம்புகலும்வாய்
வாதநோ யாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை
மாமருந் துக்கமிர்தமே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெணுமையே. (ஈ)

மிடியிட்ட வாழ்க்கையா லுப்பிட்ட கலமெனவு
மெய்யெலா முள்ளுடைந்து
வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
வேதனைக ளுறவேதனுந்
துடியிட்ட வெவ்வினையை யேவிநான் பாவிநான்
றொடரிட்ட தொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின்பொருட் டாயதுன்
றொண்டர்பணி செய்வதென்றோ

வடியிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாரூரி
 லரிவையோர் பரவைவாயி
லம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
 ளடியீது முடியீதென
வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே
 வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்கா தலிப்பெணுமையே. (ச)

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
 புராந்தகி த்ரியம்பகியெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள
 புட்பமிசை வீற்றிருக்கும்
நாரணி மனாதீத நாயகி குணாதீத
 நாதாந்த சத்தியென்றுன்
னாமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
 நானுச்சரிக்க வசமோ
வாரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ
 வகிலாண்ட கோடியீன்ற
வன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
 மானந்த ரூபமயிலே
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
 வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்கா தலிப்பெணுமையே. (ரு)

பாகமோ பெறவுனைப் பாடவறி யேன்மல
பரிபாகம் வரவுமனதிற்
பண்புமோ சற்றுமிலை நியமமோ செய்திடப்
பாவியேன் பாபரூப
தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்
சிந்தியேன் பேரின்பமோ
சேரவென் றுற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்
சிந்திக்கு தென்செய்குவேன்
மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ
முற்றுமாற் சரியமோதான்
முறியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெனின்
மூசுவரி வண்டுபோல
மாகமோ டவும்வல்ல னெனையாள வல்லையோ
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெணுமையே. (௬)

தூளேறு தூசுபோல் வினையேறு மெய்யெனுந்
தொக்கினுட் சிக்கிநாளுஞ்
சுழலேறு காற்றினிடை யழலேறு பஞ்சனச்
சூறையிட் டறிவையெல்லாம்
நாளேற நாளேற வார்த்திக மெனுங்கூற்றி
னட்பேற வுள்ளுடைந்து
நயனங்க ளற்றதோ ருரேறு போலவே
நானிலந் தனிலலையவோ

வேளேறு தந்தியைக் கனதந்தி யுடன் வென்று
விரையேறு மாலைசூடி
விண்ணேறு மேகங்கள் வெற்பேறி மறைவுற
வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய்
வாளேறு கண்ணியே விடையேறு மெம்பிரான்
மனதுக் கிசைந்தமயிலே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காதலிப் பெண்ணுமையே. (எ)

பூதமொடு பழகிவளரிந்திரிய மாம்பேய்கள்
புந்திமூத லானபேய்கள்
போராடு கோபாதி ராக்ஷசப் பேய்களென்
போதத்தை யூடழித்து
வேதனை வளர்த்திடச் சதுர் வேத வஞ்சன்
விதித்தானிவ் வல்லலெல்லாம்
வீழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய
வித்தையை வியந்தருள்வையோ
நாதவடி வாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த வெட்டவெளியே
நற்சமய மானபயிர் தழையவரு மேகமே
ஞானவா னந்தமயிலே
வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கு மூணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே
வரைராஜனுக் கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெண்ணுமையே. (அ)

அகிலாண்டநாயகி.

சந்தவிருத்தம்.

வட்டமிட்டொளிர் பிராணவாயுவெனு
நிகள மோடுகம னஞ்செயு
மனமெனும்பெரிய மத்தயானையையென்
வசமடக்கிடின்மு மண்டலத்
திட்டமுற்றவள ராஜயோகமிவன்
யோக மென்றறிஞர்புகழவே
யேழையேனுலகி னீடுவாழ்வனினி
யிங்கிதற்கு மனுமானமோ
பட்டவர்த்தனர் பராவுசக்ரதர
பாக்யமான சுபயோகமும்
பாரகாவியகவித்வ நான்மறை
பராயணஞ் செய்மதியூகமு
மட்டசித்தியு நலன் பருக்கருள
விருதுகட்டிய பொனன்னமே
யண்டகோடிபுகழ் காவைவாழுமகி
லாண்டநாயகியெனம்மையே. (௧)

பெரியநாயகி விருத்தம்.

காற்றைப் பிடித்து மட்கரகத் தடைத்தபடி
கன்மப்புணற் குளூறுங்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
காயத்துளேனை யிருத்திச்

சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
துருத்திக்குண்மது வென்னவே
துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்
டோயநீ பாய்ச்சல்செய்து
நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை
நாட்டிப் புலப்பட்டியு
நமனென தீப்பூடு மனுகாமன் முன்னின்று
நாடுசிவ போகமான
பேற்றைப் பகுத்தருளி யெனையாள வல்லையோ
பெரியவகி லாண்டகோடி
பெற்றநாயகி பெரிய கயிலைமா நகர்மருவு
பெரியநாயகி யம்மையே. (௧)

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மௌனியரு டழைத்த போதே
யிந்திரசா லங்கனவு கான னீரா
யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே. ()

என்னை நான் கொடுக்கவொருப் பட்டகால
மியாதிருந்தென் னதுபோ யென்னென்னை நீங்கா
அன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி
யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்வாய். (௨)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை, யறி
யாத சிறியேனு னதனுன் முத்திக், கரைசேரும்
படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங், கைப்பிடியே
கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன். (௩)

கண்டேனிங் கென்னையு மென்றனையு நீங்காக்,
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன்,
விண்டே னென்றெனைப் புறம்பாத் தள்ளவேண்டா
ம், விண்டதுநின்னருட்களிப்பின் வியப்பாலன்றே.

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்
குயிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்பத்
தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி
சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செக விலாசம். (௫)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறு வண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில் வைப்பை யணுத்திரளை யெல்லாம்
மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச்செய்யும் வல்லவா
நீநினைந்த வாறே யெல்லாம். (௬)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சங்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்
கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட்
கனியேநெக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ.

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை
பெறாப் பேதை யறிவாளோ பேரானந்த
முற்றவர்க்கே கண்ணீர் கம்பலை யுண்டாகு
முறாதவரே கன்னெஞ்ச முடைய ராவார். (க)

ஆவாவென் றழுது தொழுங் கையராகி
யப்பனே யானந்த வடிகளே நீ
வாவாவென் றவர்க்கருளுங் கருணை யெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவ தெவ்வாறு நீயே. (உ)

நீயேயிங் கெளியேற்குந் தாக மோக
நினைவூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்த்த லாலே
பேயேறகுந் தனக்கென வோரன்பு முண்டோ
பெம்மானே யின்னமன்பு பெருகப் பாராய். (௩)

பாராயோ வென்றுயர மெல்லா மையா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யேன்முன்
வாராயோ வின்னமொரு காலா றுனு
மலர்க்காலென்சென்னிமிசை வைத்திடாயோ. ()

வைத்திடுங்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில், வைத்தணைத்துக் கொண்டு கையால் வளைத்துக் கட்டிச், சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு, தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வ தென்றோ.

சேராமற் சிற்றினத்தைப் பிரித்தெந் நாளுந்
திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேராவண்ண
மாராக நானலைந்தே னரசே நீதா
னறிந்திருந் துமாயையிலே னழுந்தவைத்தாய்.(சு)

வைத்தபொரு ளுடலாவி மூன்று நின்கை
வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ
சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகையாவண்ணம்.()

திகையாதோ வெந்நாளும் பேரா னந்தத்
தெள்ளமுத முதவாமற் றிவலை காட்டி
வகையாக வலக்கழித்தா யுண் டுடுத்து
வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகான் மாடு போலே. (அ)

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொ னுடை
வைத்தகன தனமேடை மாட கூடம்
வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சி யோவிடைவி டாமன்
மிக்கதி வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும். (கூ)

விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்காநின்ற
வேதகமே போதகமே விமல வாழ்வே
களங்கரகி தப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்த காட்சிப் பேறே. (க0)

நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
ஞாதுருவே ஞானமே ஞேய மேகல்

வேதமே வேதமுடி வான மோன
வித்தையிங் கென்னையினி விட்டிடாதே. ௧௧

க ல் லா லி ன்.

கல்லாலி னீழறனி லொரு நால்வர்க்கும்
கடவுணீயுணர்த்துவதுங் கைக்காட் டென்றாற்
சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே யன்றோ.

அன்றேவாமோவெனவுஞ்சமயகோடி
யத்தனையும்வெவ்வேறாயரற்றநேரே
நின்றாயேநினைப்பெறுமாறெவ்வாறிங்கே,நின்னருள்
கொண்டறிவதல்லானெறிவேறுண்டோ. (௨)

நெறிபார்க்கினின்னையன்றி யகிலம்வேறே
நிலநீர்தீக்கால்வானுநீயலாத
குறியாதுமில்லையென்றால்யாங்கள்வேறோ
கோதையொரு கூறுடையாய்கூறாய்கூறாய். (௩)

கூறாயவைம்பூதச்சுமையைத் தாங்கிக்
குணமிலாமனமெனும்பேய்க்குரங்கின் பின்னே
மாறாதகவலையுடன்சுழலவென்னை
வைத்தனையேபரமேநின்மகிமைநன்றே. (௪)

நன்றெனவுந்தீதெனவு மெனக்கிங்குண்டோ
நானுகிநீயிருந்தநியாயஞ்சற்றே

இன்றெனக்குவெளியானுலெல்லாம்வல்ல
விறைவாநின்னடியருடனிருந்துவாழ்வேன். (௫)

வாழ்வெனவுந்தாழ்வெனவுமிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார் கற்பனையாமயக்கமான
பாழ்வலையைக்கிழித்துதறிச்செயல்போய்வாழப்
பரமேநின்னுனந்தப்பார்வையெங்கே. (௬)

எங்கேயெங்கேயருளென்றைமையிரந்தா
னேழையிவனெனவுமெண்ணியிச்சைகூரு
மங்கேயங்கேயெளிவந்தென்னையாண்ட
வாரமுதேயுனைக்காண்பானலந்துபோனேன். (௭)

போனநாட்கிரங்குவதே தொழிலாவிங்ஙன்
பொருந்துநாளத்தனையும்போக்கினேனென்
ஞானநாயகனேநின்மோனஞான
நாட்டமுற்றுவாழ்ந்திருக்குநாளெந்நாளோ. (அ)

நாட்பட்டகமலமன்னவிதயமேவு
நறுந்தேனேதுன்மார்க்கநாரிமார்கண்
வாட்பட்டகாயமிந்தக்காயமென்றே
வன்கூற்றுமுயிர்பிடிக்கவருமந்நீதி. (௯)

நீதியெங்கேமறையெங்கேமண்விண்ணெங்கே
நித்தியராமவர்களெங்கேநெறிதப்பாத
சாதியெங்கேயொழுக்கமெங்கேயாங்களெங்கே
தற்பரநீபின்னுமொன்றைச்சமைப்பதானல். (௧0)

ஆனாலும்யானென திங்கற்றவெல்லை
யதுபோது மதுகதிதானல்லவென்று
போனாலும்யான்போவனல்லான்மோனப்
புண்ணியனேவேறுமொருபொருளைநாடேன். ()
பொருளேநின்பூரணமேலிட்டகாலம்
போக்குவரவுண்டோதற்போதமுண்டோ
இருடானுண்டோவல்லால்வெளிதானுண்டோ
வின்பமுண்டோதுன்பமுண்டோயாமங்குண்டோ.
உண்டோநீபடைத்தவுயிர்த்திரளிலென்போ
லொருபாவிதேகாதியுலகம்பொய்யாக்
கண்டேயுமெள்ளளவுத்துறவுமின்றிக்
காசினிக்குளலைந்தவரார்காட்டாய்தேவே. (௧௩)
தேவரெல்லாந்தொழச்சிவந்தசெந்தாண்முக்கட்
செங்கரும்பேமொழிக்குமொழிதித்திப்பாக
மூவர்சொலுந்தமிழ்கேட்குந்திருச்செவிக்கே
மூடனேன்புலம்பியசொன்முற்றுமோதான். ()
முற்றுமோவெனக்கினியானந்தவாழ்வு
மூதறிவுக்கினியாய்நின்முளரித்தாளிற்
பற்றுமோசற்றுமில்லையையோவையோ
பாவிபடுங்கட்கலக்கம்பார்த்திலாயோ. (௧௫)
பார்த்தனவெல்லாமழியுமதனாற்சுட்டிப்
பாராதேபார்த்திருக்கப்பரமேமோன
மூர்த்திவடிவாயுணர்த்துங்கைக்காட்டுண்மை
முற்றியெனதல்லல்வினைமுடிவதென்றோ. (௧௬)

என்றுனை நீயன்றுளம்யாமென்பதென்னை
யிதுநிற்கவெல்லாந்தாமில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய்வல்லவனீயெமைப்படைக்கும்
பொற்புடையாயென்னினதுபொருந்திடாதோ.

பொருந்துசகமனைத்தினையும்பொய்பொய்யென்று
புகன்றபடிமெய்யென்றேபோதரூபத்
திருந்தபடியென்றிருப்பதன்றேயன்றே
வெம்பெருமான்யான்கவலையெய்தாக்காலம். ()

காலமேகாலமொருமூன்றுங்காட்டுங்
காரணமேகாரணகாரியங்களில்லாக்
கோலமேயெனைவாவாவென்றுகூவிக், குறைவற
நின்னருள்கொடுத்தாற்குறைவோசொல்லாய். ()

சொல்லாயதொகுதியெல்லாங்கடந்துநின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரேதொண்டனேனைக்
கல்லாகப்படைத்தாலுமெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவுகலக்கமாட்டேன். (௨0)

கலங்காதநெஞ்சுடையஞானதீரர்
கடவுளுனைக்காணவேகாயமாதி
புலங்காணார்நானொருவன்ஞானம்பேசிப்
பொய்க்கூடுகாத்ததென்னபுதுமைகண்டாய். ()

கண்டிலையோயான்படும்பாடெல்லாமூன்று
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோகசிந்துள்ளன்பார்

தொண்டரடித்தொண்டனன்றோகருணைநீங்காச்
சுத்தபரிபூரணமாஞ்சோதிநாதா. (உஉ)

சோதியாயிருட்பிழம்பைச்சூறையாடுந் [ளும்
தூவெளியேயெனைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்தெந்நா
வாதியாநின்றவினைப்பகையைவென்ற
வாழ்வேயிங்குனைப்பிரிந்துமயங்குகின்றேன். ()

மயக்குறுமென்மனமணுகாப்பாதைகாட்டி
வல்வினையைப்பறித்தனையேவாழ்வேநானென்
செயக்கடவேன்செயலெல்லாநினதேயென்று
செங்கைகுவிப்பேனல்லாற்செயல்வேறில்லை. ()

வேறுபடுஞ்சமயமெல்லாம்புகுந்துபார்க்கின்
விளங்குபரம்பொருளேநின்விளையாட்டல்லான்
மாறுபடுங்கருத்தில்லைமுடிவின்மோன
வாரிதியினதித்திரள்போல்வயங்கிற்றம்மா. (உரு)

அம்மாவீததிசயந்தானன்றோவன்றே
வகண்டாநிலையாக்கியென்னையறிவாம்வண்ணஞ்
சும்மாவேயிருக்கவைத்தாயையாவாங்கே
சுகமயமாயிருப்பதல்லாற்சொல்வானென்னே. ()

என்னேநான்பிறந்துழலவந்தவாறிங் [ன்
கெனக்கெனவோர்செயலிலையே யேழையேன்பா

முன்னேசெய்வினையெனவும்பின்னேவந்து
மூளும்வினையெனவும்வரமுறையேனெந்தாய். ()

தாயானதண்ணருளைநிரம்பவைத்துத்
தமியேனைப்புரவாமற்றள்ளித்தள்ளிப்
போயானதென்கொலையாவேகதேசம்
பூரணத்துக்குண்டோதான்புகலல்வேண்டும். ()

புகலரியநின்விளையாட்டென்னேயெந்தாய்
புன்மையறிவுடையவென்னைப்பொருளாப்பண்ணி
இகல்விளைக்குமலமாயைகன்மத்தாடே
யிடருறவுஞ்செய்தனையேயிரக்கமீதோ. (உ௯)

இரக்கமொடுபொறையீதலறிவாசார
மில்லேனனல்லோர்களீட்டங்கண்டாற்
கரக்குமியல்புடையேன்பாழ்நெஞ்சமெந்தாய்
கருந்தாதோவல்லுருக்கோகரியகல்லோ. (௩0)

பராபரக்கண்ணி.

சீராருந்தெய்வத்திருவருளாம்பூமிமுதற்
பாராதியாண்டபதியேபராபரமே. (க)

கண்ணாரக்கண்டோர்கருப்பொருள்காணுமலருள்
விண்ணூடிருந்தவின்பவெற்பேபராபரமே. (உ)

சிந்தித்தவெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
வந்தகருணை மழையேபராபரமே. (௩)

ஆராவமுதேயரசேயா னந்தவெள்ளப்
பேராறேமோனப் பெருக்கேபராபரமே. (௪)

ஆரறிவாரென்னவனந்தமறை யோலமிடும்
பேரறிவேயின்பப் பெருக்கேபராபரமே. (௫)

உரையிறந்தவன்பருளத் தோங்கொளியாயோங்கிக்
கரையிறந்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (௬)

எத்திக்குந்தானுகி யென்னிதயத்தேயூறித்
தித்திக்குமானந்தத் தேனேபராபரமே. (௭)

திக்கொடுகீழ்மேலுந்திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக்கனியேபராபரமே. (௮)

முத்தேபவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
சித்தேயென்னுள்ளத் தெளிவேபராபரமே. (௯)

கண்ணேகருத்தேயென் கற்பகமேகண்ணிறைந்த
விண்ணேயானந்த வியப்பேபராபரமே. (௧௦)

வாக்காய்மனதாய் மனவாக்கிறந்தவர்பாற்
றூக்காதேதாக்குந் தனியேபராபரமே. (௧௧)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்ற
வொரு, வார்த்தைசொல்ல வந்தமனுவேபராபரமே.

வானந்தமண்ணினந்தம்வைத்துவைத்துப்பார்க்க
வெனக், கானந்தந்தந்த வரசேபராபரமே. (௧௩.)

அன்பைப்பெருக்கியென தாருயிரைக்காக்கவந்த
வின்பப்பெருக்கே யிறையேபராபரமே. (௧௪)

வானமெல்லாங்கொண்ட மவுனமணிப்பெட்டகத்
துக், கானபணியான வணியேபராபரமே. (௧௫)

ஓடுமிருநிதியு மொன்றாகக்கண்டவர்க
ளுடும்பொருளான நட்பேபராபரமே. (௧௬)

சித்தநினைவுஞ் செயுஞ்செயலுநீயெனவா
ழுத்தமர்கட்கான வுறவேபராபரமே. (௧௭)

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசய போற்றி
யெனும், வேதாந்தவீட்டில் விளக்கேபராபரமே. ()

முத்தாந்தவீதி முளரிதொழுமன்பருக்கே
சித்தாந்தவீதிவருந் தேவேபராபரமே. (௧௯)

ஈனந்தருமுடல மென்னதியானென்பதற
வானந்தம்வேண்டி யலந்தேன்பராபரமே. (௨௦)

என்புருகிநெஞ்ச மிளகிக்கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய்நிற்க வலந்தேன்பராபரமே. (உக)

சுத்தவறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தினல்லாலென்
சித்தந்தெளியா தென்செய்வேன்பராபரமே. (உஉ)

மாறுவனுபூதிவாய்க்கி னல்லாலென்மயக்கந்
தேறுதென்செய்வேன் சிவமேபராபரமே. (உ௩)

தாகமறிந்தின்பநிட்டை தாராயேலாகெடுவேன்
தேகம்விழுந்திடினென் செய்வேன்பராபரமே.(உச)

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றகிலேன்
போற்றியென்று, செப்புவதல் லால்வேறென் செய்
வேன் பராபரமே. (உரு)

உற்றறியுமென்னறிவு முட்கருவிபோற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந்திலையே'யையாபராபரமே. (உசா)

சொல்லாலடங்காச் சுகக்கடலில்வாய்மடுக்கி
னல்லாலென்றுக மறுமோபராபரமே. (உஎ)

பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகாலென்
கவலை, தீராயோவாய்திறந்து செப்பாய்பராபரமே.

ஓயாதோவென்கவலை யுள்ளேயானந்தவெள்ளம்
பாயாதோவையா பகராய்பராபரமே. (உகூ)

ஓகோவுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங்கனலில்வைத்த
பாகோமெழுகோ பகராய்பராபரமே. (௩௦)

கூர்த்தவறிவத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்ன ருளைப், பார்த்தவனையென்னைமுகம் பாராய் பரா பரமே. (௩௰)

கடலமுதேதேனேயென் கண்ணேகவலைப்
படமுடியாதென்னைமுகம் பார்நீபராபரமே. (௩௨)

உள்ளமறிவாயுழப்பறிவாய் நாயேனை
தள்ளிவிடின்மெத்தத் தவிப்பேன்பராபரமே. (௩௩)

கன்றினுக்குச்சேதா கனிந்திரங்கல்போலவெனக்
கென்றிரங்குவாய்கருணை யெந்தாய்பராபரமே. ()

எண்ணுதவெண்ணமெலா மெண்ணியெண்ணியே ழைநெஞ்சம், புண்ணுகச்செய்ததினிப்போதும்பரா பரமே. (௩௫)

ஆழித்துரும்பெனவே யங்குமிங்குமுன்னடிமை
பாழிற்றிரிவதென்ன பாவம்பராபரமே. (௩௬)

கற்றவறிவாலுனைநான் கண்டவன்போற் கூத்தா டிற், குற்றமென்றென்னெஞ்சே கொதிக்கும்பரா பரமே. (௩௭)

ஐயோவுனைக்காண்பானசை கொண்டதத்தனையும்
பொய்யோவெளியாப் புகலாய்பராபரமே. (௩௮)

துன்பக்கண்ணீரிற் றுளைந்தேற்குன்னுனைந்த
இன்பக்கண்ணீர்வருவ தெந்நாள்பராபரமே. (௩௯)

வஞ்சனையும்பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்காறுயுளறும், நெஞ்சனுக்குமுண்டோ நெறிதான்பராபரமே.()

பாசம்போய்நின்றவர்போற் பாராட்டியானாலும்
மோசம்போனேனான் முறையோபராபரமே. (௪௧)

நன்றறியேன்றீதறியே னானென்றுநின்றவனா
ரென்றறியேனானேழை யென்னேபராபரமே. (௪௨)

இன்றுபுதிதன்றே யெளியேன்படுந்துயர
மொன்றுமறியாயோ வுரையாய்பராபரமே. (௪௩)

எத்தனைதான்சன்மமெடுத்தெத்தனைநான்பட்டதுய
ரத்தனையுநீயறிந்த தன்றோபராபரமே. (௪௪)

இந்தநாட்சற்று மிரங்கிலையேற்காலன்வரு
மந்தநாட்காக்கவல்லா ரார்காண்பராபரமே. (௪௫)

உற்றுற்றுநாடி யுளமருண்டபாவியைநீ
சற்றிரங்கியாளத் தகாதோபராபரமே. (௪௬)

எள்ளளவுநின்னைவிட வில்லாவெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலாலென்னபலன் சாற்றாய்பராபரமே. (௪௭)

பாடிப்படித்துலகிற் பாராட்டிநிற்பதற்கோ
தேடியெனையடிமை சேர்த்தாய்பராபரமே. (௪௮)

சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லறவென் சொல்லிறுதிக், கென்னத்தைச் சொல்வேனெளியேன் பராபரமே. (௪௯)

சொல்லும்பொருளுமற்றுச் சும்மாவிருப்பதற்கே
யல்லும்பகலுமெனக் காசைபராபரமே. (௫௦)

நேசநிருவிகற்ப நிட்டையல்லாலுன்னடிமைக்
காசையுண்டோநீயறியா தன்றேபராபரமே. (௫௧)

துச்சனெனவேண்டாமித் தொல்லுலகிலல்லல்கண்
டா, லச்சமிகவுடையே னையாபராபரமே. (௫௨)

கண்ணுவாரேனுமுனைக் கைகுவியாராயினந்த
மண்ணுவார்நட்பை மதியேன்பராபரமே. (௫௩)

கொல்லாவிரதங் குவலயமெல்லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ்சொல்லுவதென் னிச்சைபராபரமே

எத்தாற்பிழைப்பேனோ வெந்தையேநின்னருட்கே
பித்தானேன்மெத்தவுநான் பேதைபராபரமே. ()

வாயினாற்பேசா மவுனத்தைவைத்திருந்துந்
தாயிலார்போலுன் றளர்ந்தேன்பராபரமே. (௫௬)

அன்னையிலாச்சேய்போ லலக்கணுற்றேன்கண்ணா
வென்னகத்திற்றுய்போ லிருக்கும்பராபரமே.(௫௭)

உற்றுநினைக்கிற்றுயர முள்ளுள்ளேசெந்தீயாய்ப்
பற்றநொந்தேனென்னைமுகம் பார்நீபராபரமே. ()

பொய்யனிவனென்றுமெள்ளப் போதிப்பார்சொ
ற்கேட்டுக் கைவிடவும்வேண்டா மென்கண்ணேபரா
பரமே. (ரு௯)

எண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தேயேழையுய்யும்
வண்ணந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (௬0)

நாட்டாதேயென்னையொன்றி னட்டியிதமகிதங்
காட்டாதேயெல்லாநீ கண்டாய்பராபரமே. (௬௧)

உன்னைநினைந்துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமென்னை
யன்னைவயிற்றின்னமடைக் காதேபராபரமே. (௬௨)

பரமுனக்கென்றெண்ணும் பழக்கமேமாரு
வரமெனக்குத்தந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே. ()

வந்தித்துநின்னை மறவாக்கடனாகச்
சிந்திக்கநின்னதருள் செய்யாய்பராபரமே. (௬௪)

எவ்வுயிருமென்னுயிர்போ லெண்ணியிரங்கவுநின்
றெய்வவருட்கருணை செய்யாய்பராபரமே. (௬௫)

வெட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறுகபடொ
ன்றறியேன், சிட்டருடன் சேரனந்தந் தெண்டன்
பராபரமே. (௬௬)

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவுந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (௬௭)

மால்காட்டிச்சிந்தை மயங்காமனின்றுசுகக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்பராபரமே. (௬௮)

எப்பொருளுநீயெனவே யெண்ணிநான்றேன்றுத
வைப்பையழியாநிலையா வையாய்பராபரமே. (௬௯)

சும்மாவிருப்பதுவே சுட்டற்றபூரணமென்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (௭0)

முன்னெடுபின்பக்க முடியடிநாப்பண்ணறநின்
றன்னொடுநானிற்பதென்றோ சாற்றாய்பராபரமே.

மைவ்வண்ணந்தீர்ந்த மவுனிசொன்னதெவ்வண்ண
மவ்வண்ணநிட்டை யருளாய்பராபரமே. (௭௨)

வித்தன்றியாதும்விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றியாங்களுண்டோ செப்பாய்பராபரமே. ()

ஆங்காரமற்றுன் னறிவானவன்பருக்கே
தூங்காததூக்கமது தூக்கும்பராபரமே. (எச)

சிந்தையவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமாநின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கேயின்பநிலை வாய்க்கும்பராபரமே. (எரு)

சொல்லடாவூமரைப்போற் சொல்லிறந்துநீயாகி
னல்லாலெனக்குமுத்தி யாமோபராபரமே. (எசா)

பேச்சாகாமோனம் பிறவாமுளைத்ததென்றற்
காச்சாச்சுமேற்பயனுண் டாமோபராபரமே. (எஎ)

கெட்டியென்றன்னன்பர்மலங்கெட்டயர்ந்தோர்
பூரணமாந், தொட்டிலுக்குட்சேய்போற் றுயின்றார்
பராபரமே. (எஅ)

காட்டவருளிருக்கக் காணுதிருண்மலத்து
நாட்டமெனக்குவர னன்றேபராபரமே. (எகூ)

எத்தன்மைக்குற்ற மியற்றிடினுந்தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மைநின்னருளு மன்றேபராபரமே. (அ0)

எத்தனையோதேர்ந்தாலு மென்னலேயின்பமுண்
டோ, சித்துருவேயின்பச் சிவமேபராபரமே. (அக)

மண்ணொடுவிண்காட்டி மறைந்துமறையாவருளைக்
கண்ணொடுகண்ணாகவென்றுகாண்பேன்பராபரமே.

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும்பொருட்டே யன்றோபராபரமே. ()

எங்கெங்கேபார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிரா
யங்கங்கிருப்பதுநீ யன்றோபராபரமே. (அச)

அனைத்துமாய்நின்றாயே யான்வேறோநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. (அரு)

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்புமென்றா
லென்போதமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே. (அசு)

ஒன்றைநினைந்தொன்றைமறந் தோடுமனமெல்லாநீ
யென்றறிந்தாலெங்கே யியங்கும்பராபரமே. (அஎ)

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லழுந்துமவர்க்கேசுகமுண்டாகும்பராபரமே. (அஅ)

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்துபோற்பருவம்
பெற்றவர்க்கேநின்னருடான் பேறும்பராபரமே. ()

யோகியர்க்கேஞான மொழுங்காம்பேரன்பான
தாகியரும்யோகமுன்னே சார்ந்தோர்பராபரமே. ()

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்கே
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமைகாண்பராபரமே. (கூக)

எச்சிலென்றுபூவையிகழ்ந்தோர்க் குனைப்போற்றப்
பச்சிலையுங்கிள்ளப் படுமோபராபரமே. (௬௨)

அந்தக்கரண மடங்கத்துறப்பதுவே
யெந்தத்துறவினுநன் றெந்தாய்பராபரமே. (௬௩)

தன்னையறிந்தாற் றலைவன்மேற்பற்றலது
பின்னையொருபற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

அன்பாற்கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்டபுண்ணியருக்
குன்பால்வரவழிதா னுண்டோபராபரமே. (௬௫)

தன்னையறிந்தருளே தாரகமாநிற்பதுவே
யுன்னையறிதற் குபாயம்பராபரமே. (௬௬)

கற்றகலையானிலை தான் காணுமோகாண்பதெல்லா
மற்றவிடத்தேவெளியா மன்றோபராபரமே. (௬௭)

கண்மூடிக்கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோநின்ன
ருளாம், விண்மூடினெல்லாம் வெளியாம்பராபரமே.

நேரேநினதருளென் னெஞ்சைக்கவரினென்றும்
பாரேன்சுகமும் படைப்பேன்பராபரமே. (௬௯)

வான்காணவேண்டின் மலையேறலொக்குமுன்னை
நான்காணப்பாவனைசெய்நாட்டம்பராபரமே.(௪௦௦)

வாதனைவிட்டுன்னருளின் மன்னினல்லால் வேறு
மொரு, சாதனைதா னுண்டோநீசாற்றாய்பராபரமே.

பாரகமும்விண்ணகமும் பற்றாகநிற்பதருட்
டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே. ()

விளக்குந்தகளியையும் வேறென்றார்நின்னைத்
துளக்கமறச்சீவனென்று சொல்வார்பராபரமே. ()

பாராதிநீயாப் பகர்ந்தாலகமெனவு
மாராயுஞ்சீவனுநீ யாங்காண்பராபரமே. (௧௦௪)

பொய்யைப்பொய்யென் றறியும்போதத்துக் கா
தரவுன், மெய்யருளேயன்றோவிளம்பாய்பராபரமே.

வருவான்வந் தேனெனல்போன் மன்னியழி யுஞ்
சகத்தைத், தெரிவாகவில்லையென்றதீரம்பராபரமே.

மாயாசகமிலையேன் மற்றெனக்கோர்பற்றுமிலை
நீயேநானென்றுவந்து நிற்பேன் பராயரமே. (௧௦௭)

வானாதிநீயெனவே வைத்தமறையென்னையுநீ
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. (௧௦௮)

வெள்ளக்கருணைமத வேழமாநின்னருட்கென்
கள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. (௧௦௯)

வண்டாய்த்துவண்டு மவுனமலரிணைமேற்
கொண்டார்க்கோவின்பங் கொடுப்பாய்பராபரமே.

மாயைமுதலாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீமன்னுயிர்தேர்ந்
தாயுமறிவானதுநீ யன்றோபராபரமே. (ககக)

என்னறிவும்யானுமென தென்பதுவுமாமிவைகள்
நின்னவையேயன்றோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே. ()

பாரறியாதண்டப் பரப்பறியாதுன்பெருமை
யாரறிவார்நானோ வறிவேன்பராபரமே. (ககரு)

அண்டமனைத்திலுமா யப்பாலுக்கப்பாலுங்
கொண்டநின்னையாரறிந்து கொள்வார்பராபரமே.

ஒப்புயர்வொன்றின்றி யொளிபுகாமோனவட்டக்
கப்பலுக்காம்வான்பொருணீ கண்டாய்பராபரமே.

என்போலெளியவரு மெங்கெங்கும்பார்த்தாலு
முன்போல்வலியவரு முண்டோபராபரமே. (ககசு)

பார்க்கினண்டபிண்டப் பரப்பனைத்துநின்செயலே
யார்க்குஞ்செயலிலையே யையாபராபரமே. (ககஎ)

ஒன்றேபலவே யுருவேயருவேயோ
வென்றேயழைப்பதுன்னை யென்றோபராபரமே. ()

செப்புவதெல்லாஞ்செபநான் சிந்திப்பதெல்லாநின்
ஒப்பிறியானமௌன வோர்ந்தேன்பராபரமே.(௧௧௯)

ஆரிருந்தென்னார்போயென் னாரமுதாநின்னருளின்
சீரிருந்தாலுய்வேன் சிவமேபராபரமே. (௧௨௦)

வஞ்சகமன்வாதனைக்கும் வன்பிறவிவேதனைக்கு
மஞ்சியுனையடைந்தே னையாபராபரமே. (௧௨௧)

எந்தப்படியுன் னிதயமிருந்ததெமக்
கந்தப்படிவருவ தன்றோபராபரமே. (௧௨௨)

எந்தெந்தநாளு மெனைப்பிரியாதென்னுயிராய்ச்
சிந்தைகுடிகொண்டவருட் டேவேபராபரமே. ()

அஞ்சலஞ்சலென் றடிமைக் கப்போதைக்கப்போதே
நெஞ்சிலுணர்த்து நிறைவேபராபரமே. (௧௨௪)

என்னையுன் றன்கைக்களித்தார்யாவரென்னையான்
கொடுத்துப், பின்னையுன்றற்பெற்றநலம் பேசேன்
பராபரமே. (௧௨௫)

வாய்பேசாவூமையென வைக்கவென்றோ நீமவுனத்
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய்பராபரமே. (௧௨௬)

தன்னைத்தந்தென்னைத் தடுத்தாண்டநின்கருணைக்
கென்னைக்கொண்டென்னபல னெந்தாய்பராபரமே

மார்க்கண்டர்க்காகமறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க்கென்ன பயங்காண்பராபரமே. ()

சுட்டியுணராமற் றுரியநிலையாய்வெளியில்
விட்டநின்னையாரோ வியப்பேன்பராபரமே.(௧௨௬)

சூதொன்றுமின்றியென்னைச் சும்மாவிருக்கவைத்
தா, யேதொன்றும்போதாதோ வின்பம்பராபரமே.

வாயொன்றும்பேசா மவுனியாய்வந்தாண்ட
தேயொன்றும்போதாதோ வின்பம்பராபரமே. ()

என்று மிருந்தபடிக் கென்னையெனக்களித்த
தொன்றும்போதாதோ வுரையாய்பராபரமே. ()

எண்டிசைகீழ்மேலான வெல்லாம்பெருவெளியாக்
கண்டவிடத்தென்னையுநான் கண்டேன்பராபரமே.

பித்தனையேதும்மறியாப் பேதையனையாண்டவுனக்
கெத்தனைதான் றெண்டனிடுவேன்பராபரமே. ()

தாயர்கர்ப்பத்தூடனமுந் தண்ணீருந்தருளும்
நேயவுனையாரே நினையார்பராபரமே. (௧௩௫)

விரிந்தமனமொடுங்கும் வேளையினுனைக்
பரந்தவருள்வாழி பதியேபராபரமே. (௧௩௬)

சிந்தனைபோய் நானென்னல்போய்த் தேக்கவின்பமா
மழையை, வந்துபொழிந்தனை நீ வாழிபராபரமே.()

தந்தேனேயோர்வசனந் தந்தபடிக்கின்பமுமாய்
வந்தேனேயென்றனை நீ வாழிபராபரமே. (௧௩அ)

மண்ணும்விண்ணும்வந்து வணங்காவோநின்னருளை
க், கண்ணுறவுட்கண்டவரைக் கண்டாற்பராபரமே.

என்றுங்கருணைபெற்றவின்பத் தபோதனர்சொற்
சென்றசென்றதிக்கனைத்துஞ் செல்லும்பராபரமே.

ஆடுவதும்பாடுவது மானந்தமாகநின்னைத்
தேடுவது நின்னடியார் செய்கைபராபரமே. (௧௪௧)

பொங்கியநின்றண்ணருளைப் புட்கலமாப்பெற்றவர்
கட், கெங்கெழுந்தென்ஞாயி றியம்பாய்பராபரமே.

பாலரொடுபேயர்பித்தர் பான்மையெனநிற்பதுவே
சீலமிகுஞானியர்தஞ் செய்கைபராபரமே. (௧௪௩)

உண்டுடுத்துப்பூண்டிங் குலகத்தார்போற்றிரியுந்
தொண்டர்விளையாட்டேசுகங்காண்பராபரமே. ()

கங்குல்பகலற்றதிருக் காட்சியர்கள்கண்டவழி
யெங்குமொருவழியே யெந்தாய்பராபரமே. (௧௪௫)

காயநிலையல்லவென்று காண்பாருறங்குவரோ
தூயவருட்பற்றுத் தொடர்வார்பராபரமே. (௧௪௬)

அப்புமுப்பும்போன்ற வயிக்கியபரானந்தர்தமக்
கொப்புவமைசொல்லவும்வா யுண்டோபராபரமே.

சித்தந்தெளிந்துசிவமானோ ரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமையான குடிநான்பராபரமே. (௧௪௮)

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந் தாமென்றுதண்ணருள்கூர், செம்மையருக்கேவலென்று செய்வேன்பராபரமே. (௧௪௯)

விண்ணுக்கும்விண்ணாகி மேவுமுனக்கியான்பூசை
பண்ணிநிற்குமாறு பகராய்பராபரமே. (௧௫௦)

நெஞ்சகமேகோயி னினைவேசுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ள வாராய்பராபரமே. ()

கெட்டவழியாணவப்பேய் கீழாகமேலான
சிட்டருனைப்பூசை செய்வார்பராபரமே. (௧௫௨)

கால்பிடித்துமூலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற்றேகம் விழுமோபராபரமே. (௧௫௩)

பஞ்சசுத்திசெய்துநின்னைப்பாவித்துப்பூசைசெய்தா
ல், விஞ்சியஞானம் விளங்கும்பராபரமே. (கருச)

அன்பர்பணிசெய்யவென்னை யாளாக்கிவிட்டுவிட்டா
லின்பநிலைதானேவந் தெய்தும்பராபரமே. (கருரு)

மூர்த்திதலந்தீர்த்தமுறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.

விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கு
மரும்புமலர்காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே. ()

தானந்தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ்செய்வர்சிவ
ஞானந்தனையணைய நல்லோர்பராபரமே. (கருஅ)

சொன்னத்தைச்சொல்லித் துடிக்கின்றவாணவப்
பேய்க், கின்னல்வருவதெந்நாளெந்தாய்பராபரமே.

இன்றோவிருவினைவந் தேறியதுநானென்றோ
வன்றேவிளைந்ததன்றோ வாற்றேன்பராபரமே. ()

எண்ணமுந்தானின்னைவிட வில்லையென்றால்யான்மு
னமே, பண்ணவினையேது பகராய்பராபரமே. ()

என்னயின்னதென்றறியா வேழைக்குமாகெடுவேன்
முன்னைவினைகூடன் முறையோபராபரமே. (கசுஉ)

அறியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
குறியேதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. (௧௬௩)

என்னைக்கெடுக்கவிசைந்த விருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே. (௧௬௪)

வல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே. (௧௬௫)

முக்குணத்தாலெல்லா மூளைக்கப்பிரகிருதித்
திக்குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே. ()

ஆற்றப்படாதுதுன்ப மையவென்றலென்மனது
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே. ()

பூராயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
யாராயலைந்தே னரசேபராபரமே. (௧௬௮)

சினமிறக்கக்கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம்பெற்றாலும்
மனமிறக்கக்கல்லார்க்கு வாயேன்பராபரமே. ()

வாதுக்குவந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற்பாழ்த்தம
ன, மேதுக்குக்கூத்தாடு தெந்தாய்பராபரமே. ()

சூதாடுவார்போற் றுவண்டுதுவண்டுமனம்
வாதாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கொள்ளித்தேள்கொட்டிக் குதிக்கின்றபேய்க்குரங்காய்க், கள்ளமனந்துள்ளுவதென் கண்டாய்பராபரமே. (௧௭௨)

வந்ததையும்போனதையும் வைத்துவைத்துப்பார்த்திருந்தாற்,சிந்தையிதமகிதஞ் சேரும்பராபரமே.

ஏறுமயிர்ப்பாலமுணர் விந்தவிடயங்களொருப் பாறெனவுநன்று வறிந்தேன்பராபரமே. (௧௭௪)

பொறிவழியேயேழை பொறியாயுழல்வதுநின் னறிவின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே. (௧௭௫)

பாசசாலங்களெல்லாம் பற்றுவிடஞானவைவாள் வீசுநாளெந்நாள் விளம்பாய்பராபரமே. (௧௭௬)

எந்தவுடலேனு மெடுத்தவுடனல்லதென்று சிந்தைசெயவந்ததிறஞ் செப்பாய்பராபரமே. ()

பொய்யெல்லாமொன்றுப் பொருத்திவைத்தபொய்யுடலை, மெய்யென்றுன் மெய்யாய் விடுமோபராபரமே. (௧௭௮)

மின்னனையபொய்யுடலை மெய்யென்றுநம்பியையோ நின்னைமறக்கை நெறியோபராபரமே. (௧௭௯)

நித்தியமொன்றில்லாத நீர்க்குமிழிபோன்றவுடற் கித்தனைதான்றுன்பமுண்டோவென்னேபராபரமே

தேகமிறுமென்றுசடர் தேம்புவதென்னித்திரையி
னாகமறிந்தாற்பயந்தா னுண்டோபராபரமே. ()

ஏதைச்சுமையா வெடுப்பாரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின்யாதுபின்னே செல்லும்பராபரமே. ()

தோற்பாவைநாலாட் சுமையாகுஞ்சீவனென்றிங்
கார்ப்பாலெடுத்ததெவ ராலேபராபரமே. (க௮௩)

ஞாலத்தைமெய்யெனவே நம்பிநம்பிநாளுமென்றன்
காலத்தைப்போக்கியென்ன கண்டேன்பராபரமே.

பொய்யுலகவாழ்க்கைப் புலைச்சேரிவாதனைநின்
மெய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண்பராபரமே. ()

நூலேணிவிண்ணேற நூற்குப்பருத்திவைப்பார்
போலேகருவிநன்னூற் போதம்பராபரமே. (க௮௬)

சின்னஞ்சிறியார்கள்செய்தமணற்சோற்றையொக்கு
ம், மன்னுங்கலைஞான மார்க்கம்பராபரமே. (க௮௭)

வாசகஞானத்தால் வருமோசுகம்பாழ்த்த
பூசலென்றுபோமோ புகலாய்பராபரமே. (க௮௮)

கேட்டதையேசொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
னாட்டமின்றிவாய்பேச னன்றோபராபரமே. (க௮௯)

வெளியாயருளில் விரவுமன்பர்தேக
மொளியாய்ப்பிறங்கியது முண்டோபராபரமே. ()

காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந்தாலுமதை
ஞாலந்தனக்குரையார் நல்லோர்பராபரமே. (௧௬௧)

கொல்லாவிரதமொன்று கொண்டவரேநல்லோர்மற்
றல்லாதார்யாரோ வறியேன்பராபரமே. (௧௬௨)

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்துச்சிந்தைவழி
செல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே. (௧௬௩)

ஏதுவந்துமேதொழிந்து மென்னதியானென்னார்கள்
போதநிலைகண்ட புலத்தோர்பராபரமே. (௧௬௪)

ஆயிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடுகூடிற் பிழைகாண்பராபரமே. (௧௬௫)

மாயமயக்கொழிந்தார் மன்றொன்றைநாடுவரோ
நேயவருணிலையி னிற்பார்பராபரமே. (௧௬௬)

நித்திரையிற்செத்தபிண நேருமுடற்கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களேநல்ல துறவோர்பராபரமே. (௧௬௭)

எந்நெஞ்சமேனு மிரங்குமேநின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சருமுளரோ காட்டாய்பராபரமே. ()

மந்தவறிவாகியின்பம் வாயாதிருந்தலைந்தாற்
சிந்தைமயங்காதோவென் செய்வேன்பராபரமே. ()

தேடினேன்றிக்கனைத் தூங்தெண்டனிட்டேன்சிந்தை
நைந்து, வாடினேனென்மயக்க மாற்றாய்பராபரமே.

மடிமையெனுமொன்றை மறுத்தன்றோவென்னை
யடிமைகொளல்வேண்டு மரசேபராபரமே. (௨0௧)

காலர்பயந்தீரவின்பக் காற்கபயமென்றெழுந்த
மாலைவளர்த்தனையே வாழிபராபரமே. (௨0௨)

நீர்ப்புற்புதமாய்நினைவருட்கே நின்றழியப், பார்ப்ப
தல்லால்வேறொன்றைப் பாரேன்பராபரமே. ()

நீர்க்குமிழிபோலென்னினைவு வெளியாய்க்கரையப்
பார்க்குமிடமெல்லாமென் பார்வைபராபரமே. ()

ஆடியோய்பம்பரம்போ லாசையுடனெங்குமுனைத்
தேடியோய்கின்றேனென் செய்வேன்பராபரமே. ()

வேதாந்தஞ்சித்தாந்தம் வேறென்றார்கண்களிக்கும்
நாதாந்தமோன நலமேபராபரமே. (௨0௬)

ஆனந்தமானநின்னை யன்றியொன்றையுன்றாத
மோனந்தமியேற்கு முத்திபராபரமே. (௨0௭)

ஏதுக்குமுன்னை விடவில்லையென்று லென்கருத்தைச்
சோதிக்கவேண்டாநான் சொன்னேன்பராபரமே.

முத்தியிலுந்தேகமிசை மூவிதமாஞ்சித்திபெற்றோ
ரத்தனைபேரென்றுரைப்ப தெந்தாய்பராபரமே.()

நீயன்றிநானுர்நினைவாரென் னஞ்சகமார்
தாயன்றிச்சூலுமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே. ()

அங்கமேநின்வடிவ மானசுகர்கூப்பிடநீ
யெங்குமேனேனென்ற தென்னேபராபரமே. ()

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டுசு
ழித்தார்த்திழுத்தாற், கள்ளமனக்கப்பலெங்கே கா
ணும்பராபரமே. (உகஉ)

எக்கலையுங்கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மத
ஞ்சொல், வக்கணையாலின்பம் வருமோபராபரமே.

கல்லெறியப்பாசி கலைந்துநன்னீர்காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின்ஞானம்வந்து தோன்றும்பராபரமே

நின்னையுணர்ந்தோர்கடமை நிந்தித்தபேயறிஞ
ரென்னகதிபெறுவா ரெந்தாய்பராபரமே. (உகரு)

என்னதியானென்னலற்றோ ரெங்கிருந்துபார்க்கி னுநின், சன்னதியாநீபெரிய சாமிபராபரமே. ()

சோற்றுத்துருத்திச் சுமைசுமப்பக்கண்பிதுங்கக் காற்றைப்பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய்பராபரமே. ()

உள்ளபடியொன்றையுரைக்கினவர்க்குள்ளுறவாய்க் கள்ளமின்றியன்பாய்க் களிப்பேன்பராபரமே. ()

அடுத்தவியல்பாகவொன்றையான்பகர்வதல்லாற், றெடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே. (உகக)

உள்ளமறியாதொருவ ரொன்றையுன்னிப்பேசிலை யோ, துள்ளியிளங்கன்றாய்த் துடிப்பேன்பராபரமே.

எல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே யல்லாமல்வேறொன் றறியேன்பராபரமே. (உஉக)

முன்னுண்மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவமீட்டுதல்போ லிந்நாளிற்காணவெனக் கிச்சைபராபரமே. (உஉஉ)

கன்மமென்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான தன்மநிலைசார்ந்ததன்பர் தன்மைபராபரமே. ()

கண்டுயிலாதென்னறிவின் கண்ணூடேகாட்சிபெற
மண்டியபேரொளிநீ வாழிபராபரமே. (௨௨௪)

நானான தன்மையென்று நாடாமனாடவின்ப
வானாகிநின்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௨௫)

அகத்தூடணுவணுவா யண்டமெல்லாந்தானாய்
மகத்தாகிநின்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௨௬)

காரகமாங்கர்ப்பவறைக் கண்ணூடுமென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக்காத்தனைநீ வாழிபராபரமே. ()

புரந்தோர்தந்தேசமென்பார் பூமியைப்போராடி
யிரந்தோருந்தம்மதென்பா ரென்னேபராபரமே. ()

மூர்த்தியெல்லாம்வாழியெங்கண் மோனகுருவா
ழியருள், வார்த்தையென்றும் வாழியன்பர் வாழி
பராபரமே. (௨௨௯)

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய்பராபரமே. (௨௩௦)

இற்றைவரைக்குள்ளாக வெண்ணரியசித்திமுத்தி
பெற்றவர்களெத்தனைபேர் பேசாய்பராபரமே. ()

நாடுநகருநிசா னாட்டியபாளயமு
மீடுசெயுமோமுடிவிலெந்தாய்பராபரமே. (௨௩௨)

தேடுந்திரவியமுஞ் சேர்ந்தமணிப்பெட்டகமுங்
கூடவருந்துணையோ கூறாய்பராபரமே. (௨௩௩)

தேடாததேட்டினரே செங்கைத்துலாக்கோல்போல்
வாடாச்சமநிலையில் வாழ்வார்பராபரமே. (௨௩௪)

நீராய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்துநின்றேனைப்
பாராததென்னோ பகராய்பராபரமே. (௨௩௫)

உள்ளபொருளாவி யுடன்மூன் றுமன்றேதான்
கொள்ளைகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே. ()

ஆழ்ந்தாயேயிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந்தீர்ந்தருளால்
வாழ்ந்தாயேயென்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௩௭)

தாராவருளையெல்லாந் தந்தெனையுநின்னருளில்
வாராயோவென்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௩௮)

ஆசையுன்மீதல்லா லருளறியவேறுமொன்றிற்
பாசம்வையேனின்கருணைப் பாங்காற்பராபரமே.()

ஆதியந்தநீகுருவா யாண்டதல்லானின்னையன்றிப்
போதனையுமுண்டோ புகலாய்பராபரமே. (௨௪0)

தானாகவந்து தடுத்தாண்டெனையின்ப
வானாகசெய்தவின்ப வானேபராபரமே. (௧௪௧)

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிற்கடன்மலையுஞ்
சுற்றநினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே. ()

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுசிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே. ()

சத்தாகிநின்றோர் சடங்களிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டேயென் வாழ்வேபராபரமே. ()

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே. ()

ஆதிகாலத்திலெனை யாண்டனையேயிப்பானீ
போதியெனினெங்கேநான் போவேன்பராபரமே.

நாவழுத்துஞ்சொன்மலரோ நாளுதிக்கும்பொன் மலரோ, தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே. (உ௪எ)

கன்னறரும்பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க்கற்கண்டா
யின்னமுதாயென்னு ளிருந்தாய்பராபரமே. ()

சிற்பரமேதற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. (உ௪கூ)

அறிவிப்பானீயென்றா லைம்புலன்கடந்தந்
நெறிநிற்பார்யாரே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. (உரு0)

அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
வந்துபிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. (௨௫௧)

ஐவரொடுங்கூடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. (௨௫௨)

அருளாகிநின்றசுக மாகாமலையோ
விருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. (௨௫௩)

அன்பரெல்லாமின்ப மருந்திடவும்யானொருவன்
துன்புறுதனன்றோநீ சொல்லாய்பராபரமே.(௨௫௪)

சந்ததமுநின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. (௨௫௫)

நானென்னெனக்குளறு நாட்டத்தாலென்னைவிட்டுப்
போனாலுமுன்னைவிட்டுப் போகேன்பராபரமே. ()

இக்காயம்பொய்யென்றோ ரீட்டத்துனக்கபயம்
புக்காதாருண்டோ புகலாய்பராபரமே. (௨௫௭)

தானதல்பூரணமே சாருமிடமுண்டியிரும்
வானதியுமொழுங்காய் மன்னும்பராபரமே. ()

உன்னுமனங்கர்ப்பூர வுண்மைபோலேகரைய
மின்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. (௨௫௯)

நாட்பட்டலைந்த நடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
காட்பட்டுந்துன்பமெனக் காமோபராபரமே. ()

பாவிபடுங்கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங்காதிருந்தா
லாவிக்குறுதுணையா ரையாபராபரமே. (உ௬௧)

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுகமெய்தாம
லென்னிறைவேபாவித்தே னென்னேபராபரமே. ()

நின்னைச்சரண்புகுந்தா னீகாக்கல்வேண்டுமல்லா
லென்னைப்புறம்விடுத லென்னேபராபரமே.(உ௬௩)

மாறுதுன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தானின்செவியி
லேறுதவாறே தியம்பாய்பராபரமே. (உ௬௪)

விஞ்சுபுலப்பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ்செய்யவந்த
வஞ்சுபுலவேடருக்கு மாற்றேன்பராபரமே.(உ௬௫)

கன்னங்கரியநிறக் காமாதிராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக்காகவைத்த தென்னேபராபரமே. ()

சித்திநெறிகேட்டல் செகமயக்கஞ்சென்மமற
முத்திநெறிகேட்டன் முறைகாண்பராபரமே. ()

சிந்தைசிதையச் சிதையாதவானந்த
மெந்தவகையாலேவந் தெய்தும்பராபரமே. ()

கூர்த்தவறிவாலறியக் கூடாதெனக்குரவன்
தேர்த்தபடிதானே திரிந்தேன்பராபரமே. (உ௬௬)

பத்தருந்தும் பரமசுகம்யானருந்த
வெத்தனைநாள்செல்லு மியம்பாய்பராபரமே. ()

தீரத்திறற்றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற்
பாரத்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே. (உஎக)

இந்தவெளியினையுண் டேப்பமிடப்பேரறிவாத்
தந்தவெளிக்கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன்பராபரமே.

உணர்த்துமுனைநாடா துணர்ந்தவையேநாடி,யிணக்
குறுமென்னேழைமைதா னென்னேபராபரமே. ()

உண்டுபோலின்று முலகத்திரமெனவுட்
கொண்டுநான்பெற்றபலன் கூறாய்பராபரமே. ()

உள்ளபடியாதுமென வுற்றுணர்ந்தேனக்கணமே
கள்ளமனம்போனவழி காணேன்பராபரமே. ()

சித்தமவுனஞ் செயல்வாக்கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுனமென்பாற் றோன்றிற்பராபரமே. ()

எண்ணில்பலகோடியுயி ரெத்தனையோவத்தனைக்
கும், கண்ணிற்கலந்தவருட் கண்ணேபராபரமே. ()

எனக்கினியாருன்போ லுமில்லையென்றால்யானு
முனக்கினியானகா வுளவேன்பராபரமே. (உஎஅ)

அண்டபிண்டங்காணே னகமும்புறமுமொன்றுக்
கண்டவென்னை நீகலந்த காலம்பராபரமே. (உஎ௯)

எத்தனையோகோடியெடுத்தெடுத்துச்சொன்னாலுஞ்
சித்தமிரங்கிலையென் செய்வேன்பராபரமே. (உ௮0)

அன்றந்தநால்வருக்கு மற்புதமாநீயுரைத்த
தொன்றந்தவார்த்தையெனக் குண்டோபராபரமே.

அப்பனென்றுமன்னையென்று மாரியனென்றும்
முனையே, செப்புவதுமுன்னிலையின் சீர்காண்பரா
பரமே. (உ௮உ)

கட்டுங்கனமுமந்தக் காலர்வரும்போதெதிர்ந்து
வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. (உ௮௩)

பேசாதமோனநிலை பெற்றன்றோநின்னருளாம்
வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கற்றாலுங்கேட்டாலுங் காயமழியாதசித்தி
பெற்றாலுமின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே. ()

கண்டவடிவெல்லாங் கரைக்கின்றவஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லாநின்னருளே யன்றோபராபரமே. ()

தன்செயலாலொன்றுமிலை தானென்றானன்பாவி
நின்செயலாய்நில்லா நினைவேன்பராபரமே. (உ௮எ)

கொலைகளவுகட்காமங் கோபம்விட்டாலன்றோ
மலையிலக்காநின்னருடான் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

தன்னையறியாதுசகந் தானயிருந்துவிட்டா
லுன்னையறியவரு ளுண்டோபராபரமே. (உ௮௯)

ஒன்றிரண்டென்றன்று வுணர்வுகொடுத்துள்ளபடி
யென்றுமென்னை வையா யிறையேபராபரமே. ()

கருதுமடியார்களுளங் காணவெளியாகுந்
துரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. (உ௯௧)

பொய்குவித்தநெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து நிக்கனை
த்துங், கைகுவித்துநிற்பதெந்தக் காலம்பராபரமே.

அத்துவிதமான வயிக்கியவனுபவமே
சுத்தநிலையந்நிலையார் சொல்வார்பராபரமே.(உ௯௩)

வைத்தசுவரலம்பின் மண்போமோமாயையினோர்க்
கெத்தனைபோதித்துமென்ன மெந்தாய்பராபரமே.

பூட்டற்றுத்தேகமற்றுப்போகுமுன்னேநின்னருளை
க், காட்டத்தகாதோ வென்கண்ணேபராபரமே. ()

சொல்லிற்பதர்களைந்து சொன்முடிவுகாணாதார்
நெல்லிற்பதர்போல நிற்பார்பராபரமே. (௨௯௬)

அழுக்காற்றானெஞ்ச மழுங்கியபுன்மாக்க
ளிழுக்காற்றாலின்பநல மெய்தார்பராபரமே. ()

தேகாதிபொய்யெனவே தேர்ந்தவுபசாந்தருக்கு
மோகாதியுண்டோ மொழியாய்பராபரமே.(௩௯௮)

சாதனையெல்லாமவிழத் தற்போதங்காட்டாதோர்
போதனைநீநல்குவதெப் போதோபராபரமே. ()

ஒன்றுமறியாவிருளா முள்ளம்படைத்தவெனக்
கென்றுகதிவருவ தெந்தாய்பராபரமே. (௩00)

சிந்திக்குந்தோறுமென்னுட் சிற்சுகமாயூற்றூறிப்
புந்திக்குணின்றவருட் பொற்பேபராபரமே. (௩0௧)

என்றுமடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பனைத்துங்
கன்றையுதைகாலி கதைகாண்பராபரமே. (௩0௨)

குற்றங்குறையக் குணமேலிடவருளை
யுற்றவரேயாவிக் குறவாம்பராபரமே. (௩0௩)

ஒருரையால்வாய்க்குமுண்மைக்கோரனந்தநூல்கோ
டிப், பேருரையாற்பேசிலென்ன பேறாம்பராபரமே

சொல்லுஞ்சமயநெறிச் சுற்றுக்குளேசுழலு
மல்லலொழிவதென்றைக் கையாபராபரமே.(௩௦௫)

பிடித்ததையேதாபிக்கும் பேராணவத்தை
யடித்துத்துரத்தவல்லா ரார்தாண்பராபரமே.　()

நேசத்தானின்னை நினைக்குநினைவுடையார்
ஆசைக்கடலி லழுந்தார்பராபரமே.　(௩௦௭)

கள்ளாதுகட்டுணவுங் காரியமோநானொருசொற்
கொள்ளாததோஷமன்றோ கூறாய்பராபரமே.　()

சென்றவிடமெல்லாந் திருவருளேதாரகமா
நின்றவர்க்கேயானந்த நிட்டைபராபரமே.　(௩௦௯)

நீட்சிகுறுகலில்லா நித்யசுகாரம்பசுக
சாட்சியாமுன்னைவந்து சார்ந்தேன்பராபரமே.　()

வானாதிதத்துவமாய் மன்னிநின்றகாரணநீ
நானாகிநிற்பதெந்த நாளோபராபரமே.　(௩௧௧)

காட்டத்திலங்கிகடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தினாடுவந்த நட்பேபராபரமே.　(௩௧௨)

நித்திரையாய்த்தானே நினைவயர்ந்தானித்தநித்தஞ்
செத்தபிழைப்பானதெங்கள் செய்கைபராபரமே.()

இன்பநிட்டையெய்தாமல் யாதெனினுஞ்சென்று
மனந், துன்புறுதல்வன்பிறவித்துக்கம்பராபரமே.()

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்க்கோ
ரையமிலையையமிலை யையாபராபரமே. (௩௧௫)

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர்
தந்திரத்தைவைக்கத் தகாதோபராபரமே. (௩௧௬)

விண்கருணைபூத்ததென்ன மேவியுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணைதோன்றவருடாய்நீ பராபரமே. (௩௧௭)

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்றான்
நின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. (௩௧அ)

ஏங்கியிடையுநெஞ்ச வேழையைநீவாவென்றே
பாங்குபெறச்செய்வதுன்மேற் பாரம்பராபரமே. ()

ஆண்டநின்னைநீங்கா வடிமைகள்யாமாணவத்தைப்
பூண்டதென்னகன்மம் புகலாய்பராபரமே. (௩௨௦)

எங்கணுநீயென்று லிருந்தபடியெய்தாம
லங்குமிங்குமென்றலைய லாமோபராபரமே. (௩௨௧)

கற்குமதுவுண்டு களித்ததல்லானின்னருளில்
நிற்குமதுதந்ததுண்டோ நீதான்பராபரமே. ()

அண்டபகிரண்ட மறியாதநின்வடிவைக்
கண்டவரைக்கண்டாற் கதியாம்பராபரமே.(௩௨௩)

கலக்கமுறநெஞ்சைக் கலக்கித்திரும்பத்
துலக்குபவனீயலையோ சொல்லாய்பராபரமே. ()

சிந்தையுமென்போலச் செயலற்றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலாநின்செயலா வாழ்வேன்பராபரமே. ()

பந்தமெலாந்தீரப் பரஞ்சோதிநீகுருவாய்
வந்தவடிவை மறவேன்பராபரமே. (௩௨௬)

தானந்தமான சகசநிருவிகற்ப
வானந்தநிட்டையருளாயாபராபரமே. (௩௨௭)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்தமாகவொரு,
சொல்லையென்பால் வைத்ததையென் சொல்வேன்
பராபரமே. (௩௨௮)

சிந்தைமயக்கமறச் சின்மயமாய்நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக்கென்னையுநான் றந்தேன்பராபரமே. ()

மைகாட்டுமாயை மயக்கமறநீகுருவாய்க்
கைகாட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. (௩௩௦)

மால்வைத்தசிந்தை மயக்கறவென்சென்னிமிசைக்
கால்வைக்கவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே.(௩௩௧)

மண்ணனமாயையெல்லா மாண்டுவெளியாகவிரு
கண்ணாரவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. (௩௩௨)

மண்ணீர்மையாலே மயங்காதுன்கையாலென்
கண்ணீர்துடைக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே. ()

உள்ளதுணராவுணர்விலிமா பாவியென்றோ
மெள்ளமெள்ளக்கைநெகிழ விட்டாய்பராபரமே. ()

எல்லாநினதுசெய லென்றெண்ணுமெண்ணமுநீ
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே. (௩௩௫)

பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தேனென்றுளறு
மிந்தமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. (௩௩௬)

காட்சியெல்லாங்கண்ணைவிடக் கண்டதுண்டோ
யாதினுக்கு, மாட்சியுனதருளே யன்றோபராபரமே.

எட்டுத்திசையுமொன்று யின்பமாய்நின்றவுன்னை
விட்டுப்பிரியவிடம் வேறோபராபரமே. (௩௩௮)

பிறியாதுயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமறவோங்குஞ்
செறிவேயறிவே சிவமேபராபரமே. (௩௩௯)

ஏதேதுசொன்னாலு மெள்ளளவுநீயிரங்காச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே. (௩௪௦)

கற்பனையாப்பாடுகின்றேன் கண்ணீருங்கம்பலையுஞ்
சொற்பனத்துங்காணேனென் சொல்வேன்பராபரமே. ()

வன்பொன் றுநீங்கா மனதிறப்பமாறுப்பே
ரன்பொன் றும்போதுமெனக் கையாபராபரமே. ()

ஏதுந்தெரியா வெளியேனைவாவெனநின்
போதநிலைகாட்டிற் பொறுதோபராபரமே. (௩௪௩)

ஓராமலெல்லா மொழிந்தேற்குன்றெய்வவரு
டாராதிருக்கத் தகுமோபராபரமே. (௩௪௪)

மோனந்தருஞான மூட்டியெனக்குவட்டா
வானந்தவாழ்க்கை யருளாய்பராபரமே. (௩௪௫)

வாடுமுகங்கண்டென்னை வாடாமலேகாத்த
நீடுங்கருணை நிறைவேபராபரமே. (௩௪௬)

புந்தியினானின்னடியைப்போற்றுகின்ற மெய்யடியா
ர், சிந்தையிறப்போநின் றியானம்பராபரமே. ()

உனக்குவமையாக்கருணை யுள்ளவரும்வன்மைக்
கெனக்குவமையானவரு மில்லைபராபரமே. (௩௪௮)

தாயிருந்தும்பிள்ளை தளர்ந்தாற்போலெவ்விடத்தும்
நீயிருந்துநான்றளர்ந்து நின்றேன்பராபரமே. ()

வாயாற்கிணறுகெட்ட வாறேபோல்வாய்பேசிப்
பேயானார்க்கின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே. ()

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே. (௩௫௧)

இன்பநிருவிகற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
துன்பம்பொறுப்பரிது சொன்னேன்பராபரமே. ()

கற்குநிலைகற்றாற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. (௩௫௩)

காய்ச்சச்சுடற்விடும்பொற்கட்டிபோனின்மலமாய்ப்
பேச்சற்றவரே பிறவார்பராபரமே. (௩௫௪)

பற்றொழிந் துசிந்தைப் பதைப்பொழிந் துதானே தா
னற்றிருப்பதென்றைக் கமைப்பாய்பராபரமே. ()

உருவெளிதான்வாதவூ ருத்தமர்க்கல்லாலினமூங்
குருவழிநின்றார்க்குமுண்டோ கூறாய்பராபரமே. ()

தேகமியாதேனுமொரு சித்திபெறச்சீவன்முத்தி
யாகுநெறிநல்லநெறி யையாபராபரமே. (௩௫௭)

உலகநெறிபோற்சடல மோயவுயிர்முத்தி
யிலகுமெனல்பந்த வியல்போபராபரமே. (௩௫௮)

பரமாப்பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான்மற்றெவர்க்
குந், திரமேதுமில்லைநன்றாத் தேர்ந்தேன்பராபரமே.

தேடுவேனின்னருளைத் தேடுமுன்னேயெய்தினட
மாடுவேனனந்த மாவேன்பராபரமே. (௩௬0)

உள்ளங்குழைய வுடல்குழையவுள்ளிருந்த
கள்ளங்குழையவென்று காண்பேன்பராபரமே. ()

பட்டப்பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தைமாளினெல்லாம், வெட்டவெளியாக விளங்கும்பராபரமே. ()

பார்க்கினனுப் போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை மாளினென்னை, யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே. (௩௬௩)

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோவன்பர் தங்கள், நீட்டுக்கெல்லாங்குறுகி நின்றாய்பராபரமே.

முத்தாந்தவித்தே முளைக்குநிலமாயெழுந்த
சித்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே. (௩௬௫)

உன்னுவெளியா யுறங்காதபேருணர்வா
யென்னுவிக்குள்ளே யிருந்தாய்பராபரமே. (௩௬௬)

தத்துவமெல்லாமகன்ற தன்மையர்க்குச்சின்மயமாம், நித்தமுத்தசுத்த நிறைவேபராபரமே.(௩௬௭)

உள்ளக்கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளேயானந்த
வெள்ளமலர்கருணை வேண்டும்பராபரமே. (௩௬௮)

என்னைப்புரப்பதரு ளின்கடனுமென்கடனும்
நின்னிற்பணியறவே நிற்கைபராபரமே. (௩௬௯)

தானேயாநன்னிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேமனதீத வாழ்வேபராபரமே. (௩௭௦)

மண்ணாதிபூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னிறை
வைக், கண்ணாரக்கண்டு களித்தேன்பராபரமே. ()

அறியாமையீதென் றறிவித்தவன்றேதான்
பிறியாவருணிலையும் பெற்றேன்பராபரமே. (௩௭௨)

தீதெனவுநன்றெனவுந் தேர்ந்துநான்றேர்ந்தபடி
யேதுநடக்கவொட்டா தென்னேபராபரமே. ()

கண்டவறிவகண்டா காரமெனமெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கேமுத்தி கொடுப்பாய்பராபரமே. ()

ஈருகவல்வினைநா னென்னுமலின்பசுகம்
பேறும்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே.(௩௭௫)

பெற்றானுபூதி பேசாதமோனநிலை
கற்றுருனைப்பிரியார் கண்டாய்பராபரமே. (௩௭௬)

நீயேநானென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாயேயனையவரு டந்தாய்பராபரமே. (௩௭௭)

சஞ்சலமற்றெல்லாநீ தானெனன்றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங்கொள்ளா யரசேபராபரமே. (௩௭௮)

பூதமுதனுதவரை பொய்யென்றமெய்யரெல்லாங்
காதலித்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (௩எகூ)

வாக்குமனமொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால்வெ
வ்வேறய்ப், போக்குடையவார்த்தை பொருந்தேன்
பராபரமே. (௩அ0)

வன்மையின்றியெல்லா மதித்துணர்வாய்க்காகெ
டுவேன், தன்மையொன்றுந் தோயத் தடையோ
பராபரமே. (௩அக)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்
கோல், வைத்தவர்கள்வாழிகுரு வாழி பராபரமே.

கல்லாதேனுனைலுங் கற்றுணர்ந்தமெய்யடியார்
சொல்லாலேநின்னைத் தொடர்ந்தேன்பராபரமே. ()

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகங்
கொடுத்த, நல்லுரைக்கே கொத்தடிமை நான்காண்
பராபரமே. (௩அச)

முத்திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
தித்தித்திடவிளைந்த தேனேபராபரமே. (௩அ௫)

நித்திரையும்பாழ்த்த நினைவுமற்றுநிற்பதுவோ
சுத்தவருணிலைநீ சொல்லாய்பராபரமே. (௩அசு)

மண்ணுமறிகடலு மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே. ()

பூட்டிவைத்துவஞ்சப் பொறிவழியேயென்றனை நீ
யாட்டுகின்றதேதோ வறியேன்பராபரமே. (௩௮௮)

பொய்யுணர்வாயிந்தப் புழுக்கூட்டைக்காத்திருந்
தே, னுய்யும்வகையு முளதோபராபரமே. (௩௮௯)

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுடனாதி யளவாமலென்னறிவிற்
சுந்தரவான்சோதி துலங்குமோபைங்கிளியே. (௧)

அகமேவுமண்ணனுக்கென் னல்லலெல்லாஞ்சொல்
லிச், சுகமானநீபோய்ச்சுகங்கொடுவாபைங்கிளியே.

ஆவிக்குளாவியெனு மற்புதனார்சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங்கிட்டுமோ சொல்லாய்நீபைங்கிளியே. ()

ஆருமறியாமலெனை யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவாபைங்கிளியே. (௪)

ஆறாதகண்ணீர்க்கென் னங்கபங்கமானதையுங்
கூறாததென்னோ குதலைமொழிப்பைங்கிளியே. (௫)

இன்பருளவாடையழுக் கேறுமெமக்கண்ணல்சுத்த
வம்பரமாமாடை யளிப்பானோபைங்கிளியே. (௬)

உன்னுமலொன்றிரண்டென் றோராமல்வீட்டுநெறி
சொன்னான்வரவும்வகை சொல்லாய்நீபைங்கிளியே.

ஊருமிலார்பேருமிலா ருற்றார்பெற்றாருடனே
யாருமிலாரென்னை யறிவாரோபைங்கிளியே. (௮)

ஊரைப்பாராமலெனக் குள்ளாகத்துநாயகனார்
சீரைப்பார்த்தாற்கருணை செய்வாரோபைங்கிளியே

என்றுவிடியுமிறைவாவோ வென்றென்று
நின்றநிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீபைங்கிளியே. (௧௦)

எந்தமடலூடு மெழுதாவிறைவடிவைச்
சிந்தைமடலாலெழுதிச் சேர்ப்பேனோபைங்கிளியே

கண்ணுண்மணிபோலின்பங் காட்டியெனைப்பிரிந்த
திண்ணியருமின்னம்வந்துசேர்வாரோபைங்கிளியே.

ஏடார்மலர்சூடே னெம்பெருமான்பொன்னடியாம்
வாடாமலர்முடிக்குவாய்க்குமோபைங்கிளியே (௧௩)

கல்லேன்மலரேன் கனிந்தவன்பேபூசையென்ற
நல்லோர்பொல்லாவெனையு நாடுவரோபைங்கிளியே.

கண்டதனைக்கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே
விண்டபெருமானையுநான் மேவுவனோபைங்கிளியே.

காணாதகாட்சி கருத்துவந்துகாணாமல்
வீணாள்கழித்து மெலிவேனோபைங்கிளியே. (௧௬)

காந்தமிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தாலென்னவருள்
வேந்தனெனையிழுத்து மேவுவனோபைங்கிளியே. ()

காதலால்வாடினதுங் கண்டனையேயெம்மிறைவர்
போதரவாயின்பம்புசிப்பேனோபைங்கிளியே. (௧௮)

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடி
கொள், பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ
பைங்கிளியே. (௧௯)

கிட்டேராய்நெஞ்சிற் கிளர்வார்தழுவவென்றால்
நெட்டேரராவரவர்நேசமென்னோபைங்கிளியே. (௨௦)

கூறுங்குணமுமில்லாக் கொள்கையினாரென்கவலை
யாறும்படிக்கு மணைவாரோபைங்கிளியே. (௨௧)

சின்னஞ்சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந்தாரிறைவர்
தன்னந்தனியே தவிர்ப்பேனோபைங்கிளியே. (௨௨)

சிந்தைமருளைத் தெளிவித்தெனையாள
வந்தகுருநாதனருள் வாய்க்குமோபைங்கிளியே. ()

சொல்லிறந்துநின்ற சுகரூபப்பெம்மானை
யல்லும்பகலு மணைவேனோபைங்கிளியே. (உச)

தற்போதத்தாலே தலைகீழதாகவையன்
நற்போதவின்புவர நாட்செலுமோபைங்கிளியே. ()

தன்னையறியுந் தருணந்தனிற்றலைவ,ரென்னையணை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார்பைங்கிளியே. (உசு)

தாங்கரியமையலெல்லாந் தந்தெனைவிட்டின்னரு ளாம், பாங்கியைச்சேர்ந் தாரிறைக்குப் பண்போ சொல்பைங்கிளியே. (உள)

தாவியதோர் மர்க்கடமாந் தம்மைவிட்டே யண் ணலிடத், தோவியம்போனிற்கினெனை யுள்குவரோ பைங்கிளியே. (உஅ)

தீராக்கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங்கென்னையினிப்
பாரேறுதாண்டானைப் பற்றுவனோபைங்கிளியே. ()

தூங்கிவிழித்தென்னபலன் றூங்காமற்றூங்கிநிற் கும், பாங்குகண்டாலன்றோ பலன்காண்பேன்பைங் கிளியே. (௩0)

தொல்லைக்கவலை தொலைத்துத்தொலையாத
வெல்லையிலாவின்பமய மெய்துவனோபைங்கிளியே.

நன்னெஞ்சத்தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந்தின்ப
ணைந்தார், வன்னெஞ்சத்தாலேநான் வாழ்விழந்தே
ன்பைங்கிளியே. (௩௨)

நானேகருதின்வர நாடார்சும்மாவிருந்தாற்
றானேயணைவரவர் தன்மையென்னோபைங்கிளியே.

நீர்க்குமிழிபோன்றவுட னிற்கையிலேசாசுவதஞ்
சேர்க்கவறியாமற் றிகைப்பேனோபைங்கிளியே. ()

நெஞ்சகத்தில்வாழ்வார் நினைக்கின்வேறென்றணை
யார், வஞ்சகத்தாரல்லரவர் மார்க்கமென்னோ பைங்
கிளியே. (௩௫)

பன்முத்திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல்லாலடிவாழ்
சின்முத்திரையரசைச் சேர்வேனோபைங்கிளியே. ()

பச்சைகண்டநாட்டிற் பறக்குமுனைப்போற்பறந்தே
னிச்சையெல்லாமண்ணற் கியம்பிவாபைங்கிளியே.

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறை வ, ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனுன் பைங்கிளி யே. (௩௮)

பாராசையற்றிறையைப் பற்றற்றநான்பற்றிநின்ற பூராயமெல்லாம் புகன்றுவாபைங்கிளியே. (௩௯)

பேதைப் பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்குவ முஞ், சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே. (௪0)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த, பைங் கொடிசேர், செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனுன் பைங்கிளியே. (௪௧)

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனோ வெம்மிறைவர் மெய்க்கூடுசென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே. (௪௨)

பொய்ப்பணி வேண்டேனைப் பொருட்படுத்தி யண்ணலென்பால், மெய்ப்பணியுந் தந்தொருகான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௩)

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெ லாமு றங்குங், கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர் காதலாற் பைங்கிளியே. (௪௪)

மட்டுப் படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை, வெட்டவெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோ பைங் கிளியே. (௪௫)

மாலைவளர்த் தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம், பாலை வனத்தில்விட்ட பாவமென்னோ பைங்கிளியே. (சசு)

மெய்யினைய் மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெம்மண்ணறந்த, மையனைப் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ பைங்கிளியே. (சஎ)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் வீண்சிறையா லல்லலுற்றாய், பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே. (சஅ)

வாய்திறவா வண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க்கென்றுயரை, நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கிளியே. (சகூ)

வாட்டப்படாத மவுனவின்பங்கையாலே
காட்டிக்கொடுத்தானைக்காண்பேனோ பைங்கிளியே.

வாராவரவாகவந்தருளு மோனருக்கென்
பேராசையெல்லாம் போய்ப்பேசிவா பைங்கிளியே.

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற், பண்ணியதெம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே. (ரு௦)

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட்
கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

விண்ணோர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற,
மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென்னோ பைங்
கிளியே. (௫௪)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ள
மெல்லாம், வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமுண்டோ
பைங்கிளியே. (௫௫)

ஆகத்தைநீக்குமுன்னே யாவித்துணைவரைநான்
தாகத்தின்வண்ணந் தழுவுவனோபைங்கிளியே. ()

தானேசுபாவந் தலைப்படநின்றான்ஞான
வானானவரும் வருவரோபைங்கிளியே. (௫௭)

கள்ளத்தலைவரவர் கைகாட்டிப்பேசாம
லுள்ளத்தில்வந்த வுபாயமென்னோபைங்கிளியே. ()

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

நீர்பூத்தவேணி நிலவெறிப்பமன்றாடுங்
கார்பூத்தகண்டனையாள் காணுநாளெந்நாளோ. (௧)

பொன்னுரு மன்றுண்மணிப் பூவைவிழிவண்டுசுற்று
மென்னு ரமுதினல மிச்சிப்ப தெந்நாளோ. (௨)

நீக்கிமலக்கட்டறுத்து நேரேவெளியிலெம்மைத்
தூக்கிவைக்குந்தாளைத் தொழுதிடுநாளெந்நாளோ.

கருமுகங்காட்டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம்வீசுந்
திருமுகமேநோக்கித் திருக்கறுப்பதெந்நாளோ.(௪)

வெஞ்சேலெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்சினரை, யஞ்சேலெனுங்கைக் கயபமென்ப தெந்நாளோ. (௫)

ஆறுசமயத்து மதுவதுவாய்நின்றிலங்கும்
வீறுபரைதிருத்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௬)

பச்சைநிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந்துலகை
யிச்சையுடனீன்றளை யாங்காண்பதெந்நாளோ. (௭)

ஆதியந்தங்காட்டா தகண்டிதமாய்நின்றுணர்த்தும்
போதவடிவாமடியைப் போற்றுநாளெந்நாளோ. ()

கங்கைநிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தையெனும், புங்கவென்கோட் டானைபதம் புந்திவைப்ப தெந்நாளோ. (௯)

அஞ்சுமுகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்டவந்த, செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. (௧0)

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றுள்சேர்ந்த, வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ. (௧௧)

குருமரபின் வணக்கம்.

துய்யகரமலராற் சொல்லாமற்சொன்னவுண்மை
யையனைக்கல்லாலரசை யாமணைவதெந்நாளோ. (௧)

சிந்தையினுக்கெட்டாத சிற்சுகத்தைக்காட்டவல்ல
நந்தியடிக்கீழ்க்குடியாய் நாமணைவதெந்நாளோ. ()

எந்தைசநற்குமரனுதியெமை யாட்கொள்வான்
வந்ததவத்தினரை வாழ்த்துநாளெந்நாளோ. ()

பொய்கண்டார்காணுப் புனிதமெனுமத்துவித
மெய்கண்டநாதனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௪)

பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்தமாகவுண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ. (௫)

சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந்தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடிமுதலைக் கூறுநாளெந்நாளோ. (௬)

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிகள், நறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ. (௭)

நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டி யெமை, யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (அ)

என்னறிவையுள்ளடக்கி யென்போல்வருமவுனி
தன்னறிவுக்குள்ளேநான் சாருநாளெந்நாளோ. (௯)

ஆறுளொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மென்றெமக்குக், கூறுமவுனியருள்கூடுநாளெந்நாளோ. ()

நில்லாமனின்றருளை நேரேபாரென்றவொரு
சொல்லான்மவுனியரு டோற்றுநாளெந்நாளோ. ()

வைதிகமாஞ்சைவ மவுனிமவுனத்தளித்த
மெய்திகழ்ந்தென் னல்லல்விடியுநாளெந்நாளோ. ()

வாக்குமன மற்ற மவுனிமவு னத்தருளே, தாக்கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ.

அடியார்வணக்கம்.

வெம்பந்தந்தீர்த்துலகாள் வேந்தன்றிருஞான
சம்பந்தனையருளாற் சாருநாளெந்நாளோ. (க)

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவற்கே யென்னவுழ, வாரங்கொள் செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நாளோ. (உ)

பித்தரிறைபென்றறிந்து பேதைபாற்றாதனுப்பு
வித்ததமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்யுகழ்வதெந்நாளோ. ()

போதவூர்நாடறியப் புத்தர்தமைவாதில்வென்ற
வாதவூரையனன்பை வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ. (௪)

ஒட்டுடன்பற்றின்றி யுலகைத்துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார்பத்ரகிரி பண்புணர்வதெந்நாளோ. ()

கண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவ மெய்யெனவே, விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௬)

சக்கரவர்த்தி தவராசயோகியெனு
மிக்கதிருமூலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௭)

கந்தரனுபூதிபெற்றுக் கந்தரனுபூதிசொன்ன
யெந்தையருணகிரி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (௮)

எண்ணரியசித்த ரிமையோர்முதலான
பண்ணவர்கள்பத்தரருள் பாலிப்பதெந்நாளோ. ()

யாக்கையைப்பழித்தல்.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற், புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்பதெந்நாளோ.

நீர்க்குமிழிபூணமைத்து நின்றாலுநில்லாமெய்
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ. ()

காக்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாட்கூடியுண்டு
தேக்குவிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ. ()

செங்கிருமியாதி செனித்தசென்மபூமியினை
யிங்கெனுடலென்னு மிழுக்கொழிவ தெந்நாளோ.

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய்வா ழிந்நாட்டைப், பித்தனென்னும் பிதற்றொழிவதெந்நாளோ. (௫)

ஊனென்றிநாத னுணர்த்துமதைவிட்டறிவே
னென்றபாவிதலை நானுநாளெந்நாளோ. (௬)

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்த்ரசாலவுடன்
மாலைவியாபார மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௭)

ஆழ்ந்துநினைக்கி னரோசிகமாமிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும்பேற்றை மதிக்குநாளெந்நாளோ.

மும்மலச்சேருன முழுக்கும்பிபாகமெனு
மிம்மலகாயத்து ளிகழ்ச்சிவைப்பதெந்நாளோ. (௯)

நாற்றமிகக்காட்டு நவவாயில்பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத்துருத்தி சுமையென்பதெந்நாளோ. (௧0)

உருவிருப்ப வுள்ளேதானூறுமலக் கேணி, யரு வருப்பு வாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநாளெந்நாளோ.

மாதரைப்பழித்தல்.

மெய்வீசுநாற்றமெலாமிக்கமஞ்சளான்மறைத்துப்
பொய்வீசும்வாயார் புலையொழிவதெந்நாளோ. (௧)

திண்ணியநெஞ்சப்பறவை சிக்கக்குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர்மாயங்கடக்குநாளெந்நாளோ.()

கண்டுமொழிபேசிமனங் கண்டுகொண்டுகைவிலையாக், கொண்டுவிடுமாதர்பொய்க் கூத்தொழிவதெந்நாளோ. (௩)

காமனைவர்வென்றிருண்ட கண்வலையைவீசுமின்னார்
நாமமறந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. (௪)

கண்களில்வெண்பூளை கரப்பக்கருமையிட்ட
பெண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளெந்நாளோ.(௫)

வீங்கித்தளர்ந்து விழுமுலையார்மேல்வீழ்ந்து
தூங்குமதன்சோம்பைத் துடைக்குநாளெந்நாளோ.

கச்சிருக்குங்கொங்கை கரும்பிருக்குமின்மாற்றம்
வைச்சிருக்குமாதர் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (எ)

பச்சென்றகொங்கைப் பசப்பியர்பாழானமயல்
நச்சென்றறிந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. (அ)

உந்திச்சுழியா லுளத்தைச்சுழித்தகன
தந்தித்தனத்தார் தமைமறப்பதெந்நாளோ. (௯)

தட்டுவைத்த சேலைப்பூங் கொய்சகத்திற் சிந்தை
யெல்லாங், கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ
தெந்நாளோ. (௧0)

ஆழாழியென்ன வளவுபடாவஞ்சநெஞ்சப்
பாழானமாதர்மயற் பற்றொழிவதெந்நாளோ. (௧௧)

தூயபனித்திங்கள் சுடுவதெனப்பித்தேற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௧௨)

ஏழைக்குறும்புசெயு மேந்திழையார்மோகமெனும்
பாழைக்கடந்து பயிராவதெந்நாளோ. (௧௩)

விண்டுமொழிகுளறி வேட்கைமதுமொண்டுதருந்,
தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நா
ளோ. (௧௪)

மெய்யிற்சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம்போன்மாதர்
பொய்யிலின்பின்றென்றுபொருந்தாநாளெந்நாளோ

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்ததோடமற
எம்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (௧)

சத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தகள்வரெனும்
பித்தர்பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. (௨)

நாளும்பொறிவழியை நாடாதவண்ணமெமை
யாளும்பொறியா லருள்வருவதெந்நாளோ. (௩)

வாக்காதியானகன்ம மாயைதம்பால்வீண்காலம்
போக்காமலுண்மை பொருந்துநாளெந்நாளோ. (௪)

மனமானவானரக்கைம் மாலையாகாம
லேனையாளடிகளடி யெய்துநாளெந்நாளோ. (௫)

வேட்டைப்புலப்புலையர் மேவாதவண்ணமனக்
காட்டைத்திருத்திக் கரைகாண்பதெந்நாளோ. (௬)

உந்துபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
வந்துபிறக்க மனமிறப்பதெந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனுந்துத்திப் பொறியரவின்வாய்த்தேரை
யொத்துவிடாதெந்தையருளோங்குநாளெந்நாளோ

ஆங்காரமென்னுமத யானைவாயிற்கரும்பா
யேங்காமலெந்தையரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. ()

சித்தமெனும்பெளவத் திரைக்கடலில்வாழ்துரும்
பாய், சித்தமலையாதருளி னிற்குநாளெந்நாளோ. ()

வித்தியாதத்துவங்க ளேழும்வெருண்டோடச்
சுத்தபரபோகத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ.(கக)

சுத்தவித்தையே முதலாத் தோன்றுமோரைந்து வகைத், தத்துவத்தை நீங்கியருள் சாருநா ளெந்நா ளோ. (௧௨)

பொல்லாதகாமப் புலைத்தொழிலினென்னறிவு
செல்லாமனன்னெறியிற் சேருநாளெந்நாளோ. ()

அடிகளடிக்கீழ்க்குடியா யாம்வாழாவண்ணங்
குடிகெடுக்கும்பாழ்மடிமைக்கூறொழிவதெந்நாளோ

ஆனபுறக்கருவி யாறுபத்துமற்றுளவும்
போனவழியுங்கூடப் புன்முளைப்பதெந்நாளோ. ()

அந்தகனுக்கெங்குமிரு ளானவாறுவதிவில்
வந்தவிருள்வேலை வடியுநாளெந்நாளோ. (௧௬)

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்துதல்போய், நின்மலத்தைச்சேர்ந்துமல நீங்குநாளெந்நாளோ. (௧௭)

கண்டுகண்டுந்தேறாக் கலக்கமெல்லாந்தீர்வண்ணம்
பண்டைவினைவேரைப் பறிக்குநாளெந்நாளோ. ()

பைங்கூழ்வினைதான் படுசாவியாகவெமக்
கெங்கோன்கிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ. ()

குறித்தவிதமாதியாற் கூடும்வினையெல்லாம், வறுத்தவித்தாம்வண்ணமருள் வந்திடுநாளெந்நாளோ. ()

சஞ்சிதமேயாதி சரக்கானமுச்சேரும்
வெந்தபொரியாகவருண் மேவுநாளெந்நாளோ. ()

தேகமுதனுன்காத் திரண்டொன்ருய்நின்றிலகு
மோகமிகுமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. (உ௨)

சத்தமுதலாத் தழைத்திங்கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமாமாயை தொடக்கறுவதெந்நாளோ. (உ௩)

எம்மைவினையை யிறையையெம்பாற்காட்டாத
வம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. (உ௪)

நித்திரையாய்வந்து நினைவழிக்குங்கேவலமாஞ்
சத்துருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ. ()

சன்னபின்னலான சகலமெனுங்குப்பையிடை
முன்னவன்ஞானக்கனலை மூட்டுநாளெந்நாளோ. ()

மாயாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தோயாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (உ௭)

தன்னுண்மை.

உடம்பறியுமென்னுமந்த வூழலெல்லாந்தீரத்
திடம்பெறவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ.()

செம்மையறிவாலறிந்து தேகாதிக்குள்ளிசைந்த
வெம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ. (௨)

தத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத்தான்சுமந்த
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. (௩)

பஞ்சப்பொறியையுயி ரென்னுமந்தப்பஞ்சமறச்
செஞ்செவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ.(௪)

அந்தக்கரணமுயி ராமென்றவந்தரங்க
சிந்தைக்கணத்திலெம்மைத்தேர்ந்தறிவதெந்நாளோ

முக்குணத்தைச்சீவனென்னு மூடத்தைவிட்டருளா
லக்கணமே யெம்மை யறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ.

காலையுயிரென்னுங் கலதிகள்சொற்கேளாமற்
சீலமுடனெம்மைத் தெளிந்துகொள்வதெந்நாளோ.

வான்கொடுத்துத்தேடு மதிகேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்துத்தேடாம னன்கறிவதெந்நாளோ. ()

அருளியல்பு.

ஈனந்தருநா டிதுநமக்குவேண்டாமென்
றூனந்தநாட்டி லவதரிப்பதெந்நாளோ. (௧)

பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவன மேவுநாளெந்நாளோ. (௨)

ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலேநிறைந்த
நீதிலருட்கடலைச் சேருநாளெந்நாளோ. (௩)

எட்டுத்திசைக்கீழ்மே லெங்கும்பெருகிவரும், வெட்
டவெளிவிண் ணூற்றின் மெய்தோய்வதெந்நாளோ.()

சூதானமென்று சுருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமானவெற்பை மேவுநாளெந்நாளோ. (௫)

வெந்துவெடிக்கின்றசிந்தைவெப்பகலத்தண்ணரு
ளாய், வந்துபொழிகின்றமழைகாண்பதெந்நாளோ.

சூரியர்கள்சந்திரர்க டோன்றச்சுயஞ்சோதி
பூரணதேயத்திற் பொருந்துநாளெந்நாளோ. (எ)

கன்றுமன்வெப்பக் கலகமெலாந்தீரவருட்
டென்றல்வந்துவீசுவெளி சேருநாளெந்நாளோ.(அ)

கட்டுநமன்செங்கோல் கடாவடிக்குங்கோலாக
வெட்டவெளிப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ.(௯)

சாலக்கபாடத் தடைதீரவெம்பெருமா
ளாலக்கமண்டபத்து ளோடுநாளெந்நாளோ. (௧௦)

விண்ணவன்றுளென்னும் விரிநிலாமண்டபத்திற்
றண்ணீரருந்தித் தளர்வொழிவதெந்நாளோ. (௧௧)

வெய்யபுலிபார்த்து விழித்திருந்தவல்லலறத்
துய்யவருளிற் றுயிலுநாளெந்நாளோ. (௧௨)

வெய்யபிறவிவெயில் வெப்பமெலாம்விட்டகல
ஐயனடிநீழ லணையுநாளெந்நாளோ. (௧௩)

வாதைப்பிறவி வளைகடலைநீந்தவையன்
பாதப்புணையிணையைப் பற்றுநாளெந்நாளோ. (௧௪)

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காண வெளி, ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவதெந்நாளோ. (௧௫)

எல்லாமிறந்தவிடத் தெந்தைநிறைவாம்வடிவைப்
புல்லாமற்புல்லிப் புணருநாளெந்நாளோ. (௧௬)

சடத்துளுயிர்போலெமக்குத் தானுயிராய்ஞான
நடத்துமுறைகண்டுபணி நாம்விடுவதெந்நாளோ. ()

எக்கணுமாந் துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளாம்
மிக்ககரையேறி வெளிப்படுவதெந்நாளோ. (௧௮)

பொருளியல்பு.

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போன் மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய் காண்ப தெந்நாளோ. (௧)

கேடில்பசுபாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவுந்தானேமே
லாடுஞ்சுகப்பொருளுக் கன்புறுவதெந்நாளோ. ()

ஆணவத்தைநீக்கி யறிவுடையைவகையாக்
காணவத்தைதக்கப்பாலைக் காணுநாளெந்நாளோ. ()

நீக்கப்பிரியா நினைக்கமறக்கக்கூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளணைவதெந்நாளோ. (௪)

அண்டருக்கு மெய்ப்பில் வைப்பா மாரமுதை யென்னகத்திற், கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநா ளெந்நாளோ. (௫)

காட்டுந்திருவருளே கண்ணாகக்கண்டுபர
வீட்டின்பமெய்ப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ ()

நானென தன்மை நழுவியேயெவ்வுயிர்க்குந்
தானெனவுண்மைதனைச் சாருநாளெந்நாளோ. (௭)

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால், வந்தபொரு ளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ. (௮)

எள்ளுக்குளெண்ணெய்போ லெங்கும்வியாபகமா
யுள்ளவொன்றையுள்ளபடி யோருநாளெந்நாளோ.

அருவுருவமெல்லா மகன்றதுவாயான
பொருளெமக்குவந்து புலப்படுவதெந்நாளோ. ()

ஆரணமுங்காணா வகண்டி தாகாரபரி
பூரணம்வந்தெம்மைப் பொருந்துநாளெந்நாளோ.()

சத்தொடுசித்தாகித் தயங்கியவானந்தபரி
சுத்தவகண்டசிவந் தோன்றுநாளெந்நாளோ. (௧௨)

எங்கெங்கும்பார்த்தாலு மின்புருவாய்நீக்கமின்றித்
தங்குந்தனிப்பொருளைச் சாருநாளெந்நாளோ. ()

அடிமுடிகாட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ்சோதிக்
கடுவெளிவந்தென்னைக் கலக்குநாளெந்நாளோ. ()

ஒன்றனையுங்காட்டா வுளத்திருளைச்சூறையிட்டு
நின்றபரஞ்சோதியுட னிற்குநாளெந்நாளோ. (௧௫)

எந்தச்சமய மிசைந்துமறிவூடறிவாய்
வந்தபொருளேபொருளா வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ.

எவ்வாறிங்குற்றுணர்ந்தார் யாவரவர்தமக்கே
யவ்வாறாய்நின்றபொருட்கன்புவைப்பதெந்நாளோ.

பெண்ணாணலியெனவும் பேசாம லென்னறிவின், கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுநாளெந்நாளோ. (௧௮)

நினைப்பு மறப்புமற நின்றபரஞ்சோதி, தனைப்புல மா வென்னறிவிற் சந்திப்பதெந்நாளோ. (௧௯)

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச்சில்லாத பேரின்பவெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலைகாணம னிற்குநாளெந்நாளோ. (௧)

சித்தந்தெளிந்தோர் தெளிவிற்றெளிவான
சுத்தசுகக்கடலுட் டோயுநாளெந்நாளோ. (௨)

சிற்றின்பமுண்டும் சிதையவனந்தங்கடல்போல்
முற்றின்பவெள்ளமெமை மூடுநாளெந்நாளோ. (௩)

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்தம
க்குச், சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா
ளெந்நாளோ. (௪)

அண்டரண்டகோடி யனைத்துமுகாந்தவெள்ளங்
கொண்டதெனப்பேரின்பங் கூடுநாளெந்நாளோ. ()

ஆதியந்தமில்லாத வாதியநாதியெனுஞ்
சோதியின்பத்தூடே துளையுநாளெந்நாளோ. (௬)

சாலோகமாதி சவுக்கியமும்விட்டநம்பால்
மேலானஞானவின்ப மேவுநாளெந்நாளோ. (௭)

தற்பரத்தினுள்ளேயுஞ் சாலோகமாதியெனும்
பொற்பறிந்தானந்தம் பொருந்துநாளெந்நாளோ.()

உள்ளத்தினுள்ளேதா னூறுஞ்சிவானந்த
வெள்ளந்துளைந்து விடாய்தீர்வதெந்நாளோ. (௯)

கன்னலுடன்முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ்சீனியுமாய்
மன்னுமின்பவாரமுதை வாய்மடுப்பதெந்நாளோ.()

மண்ணாடுழன்றமயக்கமெல்லாந்தீர்ந்திடவும்
விண்ணாடெழுந்தசுக மேவுநாளெந்நாளோ. (கக)

கானற்சலம்போன்ற கட்டுழலைப்பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநாளெந்நாளோ. (கஉ)

தீங்கரும்பென்றாலினியா தின்றாலினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பேரின்பம் படைக்குநாளெந்நாளோ. ()

புண்ணியபாவங்கள் பொருந்தாமெய்யன்பரெல்லா
நண்ணியபேரின்பசுக நாமணைவதெந்நாளோ. (கச)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவிகண்ட சரோருகம்போலென்னிதய
மிக்கவருள்கண்டு விகசிப்பதெந்நாளோ. (க)

வானமுகில்கண்ட மயூரபக்ஷிபோலவையன்
ஞானநடங்கண்டு நடிக்குநாளெந்நாளோ. (உ)

சந்திரனைநாடுஞ் சகோரபக்ஷிபோலறிவில்
வந்தபரஞ்சோதியையாம் வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ.

குத்திரமெய்ப்புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம் பொன்றாட்டுஞ், சித்தனையென் கண்ணாற்றெரிசிப்பதெந்நாளோ. (ச)

அந்தரத்தேநின்றாடு மானந்தக்கூத்தனுக்கென்
சிந்தைதிறைகொடுத்துச் சேவிப்பதெந்நாளோ. (ரு)

கள்ளனிவனென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல்காரியமோ
வள்ளலேயென்று வருந்துநாளெந்நாளோ. (௬)

விண்ணுடர்காணு விமலாபரஞ்சோதி
யண்ணுவாவாவென் றரற்றுநாளெந்நாளோ. (௭)

ஏதேதுசெய்தாலு மென்பணிபோய்நின்பணியாம்
மாதேவாவென்றுவருந்துநா ளெந்நாளோ. (௮)

பண்டுங்காணேனுன் பழம்பொருளேயின்றுமுனைக்
கண்டுங்காணேனெனவுங் கைகுவிப்பதெந்நாளோ.

பொங்கேதமான புழுக்கமெல்லாந்தீரவின்ப
மெங்கேயெங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ. ()

கடலின்மடைகண்டதுபோற் கண்ணீராறாக
வுடல்வெதும்பிமூர்ச்சித் துருகுநாளெந்நாளோ. ()

புலர்ந்தேன்முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்காண
வலந்தேனென் றேங்கியழுங்குநாளெந்நாளோ. ()

புண்ணீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
கண்ணீருங்கம்பலையுங் காட்டுநாளெந்நாளோ. ()

போற்றேனென் றுலுமென்னைப் புந்திசெய்யும்
வேதனைக்கிங், காற்றேனாற் றேனென் றரற்றுநா
ளெந்நாளோ. (௧௪)

பொய்ம்முடங்கும்பூமிசில போட்டலறப்பூங்கமலன்
கைம்முடங்கநான்சனனக் கட்டறுவதெந்நாளோ()

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்கை கோவாமல், நற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ. (ககூ)

துட்டனைமாமாயச் சுழனீக்கியந்தரமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளோ. ()

அன்பர்நெறி.

அத்துவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சித்துருவாய்நின்றோர் தெளிவறிவதெந்நாளோ. (க)

மூச்சற்றுச்சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப், பேச்சற்றோர் பெற்றவொன்றைப்பெற்றிடுநா ளெந் நாளோ. (உ)

கோட்டாலையான குணமிறந்தநிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலேதேடுபொருள் சேருநாளெந்நாளோ. ()

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா வானந்த, மடுத்தோ ரடுத்தபொருட் கார்வம்வைப்ப தெந்நாளோ. (ச)

கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்ம் மாயச், சொற்கண்டா லோடுமன்பர் தோய்வறிவ தெந்நாளோ. (ரு)

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோட
விட்ட, சித்தரொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்
நாளோ. (௲)

குற்றச்சமயக் குறும்படர்ந்துதற்போத
மற்றவர்கட்கற்றபொருட்கன்புவைப்பதெந்நாளோ

தர்க்கமிட்டுப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவதெந்நாளோ. ()

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை, யா
றமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நா
ளோ. (௯)

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்
து, கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப
தெந்நாளோ. (௧0)

பாக்கியங்களெல்லாம் பழுத்துமனம்பழுத்தோர்
நோக்குந்திருக்கூத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ. ()

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோத
னர்கள், செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப
தெந்நாளோ. (௧௨)

அறிஞருரை.

இருநிலனுய்த் தியாகி யென்றதிருப் பாட்டின்,
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்நா
ளோ. (௧)

அற்றவர்கட்கற்றசிவ னுமென்றவத்துவித
முற்றுமொழிகண்டருளின் மூழ்குநாளெந்நாளோ.

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை, நானென்று வுண்மைபெற்று நாமுணர்வதெந்நாளோ. (௩)

என்னுடைய தோழனுமா யென்றதிருப் பாட்டினன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ தெந்நாளோ. (௪)

ஆருடனேசேரு மறிவென்றவவ்வுரையைத்
தேரும்படிக்கருடான் சேருநாளெந்நாளோ. (௫)

உன்னிலுன்னுமென்ற வுறுமொழியாலெண்ணிதயந்
தன்னிலுன்னிநன்னெறியைச் சாருநாளெந்நாளோ.

நினைப்பறவேதானினைந்தே னென்றநிலைநாடி
மனைத்துமாமப்பொருளி லாழுநாளெந்நாளோ. (எ)

சென்றுசென் றேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாகி, நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநாளெந்நாளோ. (அ)

ஆதியந்தமில்லா வரியபரஞ்சோதியென்ற
நீதிமொழிகண்டதுவாய் நிற்குநாளெந்நாளோ. (௯)

பிறிதொன்றி லாசையின்றிப்பெற்றிருந்தே னென்ற, நெறியுடையான் சொல்வினிலை நிற்குநாளெந்நாளோ. (௧௦)

திரையற்றநீர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்த
வுரைபற்றியுற்றங் கொடுங்குநாளெந்நாளோ. ()
அறியாவறிவி லவிழ்ந்தேறவென்ற
நெறியாமுறையுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ. ()
எனக்குணீயென்று மியற்கையாப்பின்னு
முனக்குணனென்ற வுறுதிகொள்வதெந்நாளோ. ()
அறிவையறிவதுவே யாகும்பொருளென்
றுறுதிசொன்னவுண்மையினையோருநாளெந்நாளோ

நிற்கு நிலை.

பண்ணினிசைபோலப் பரமன்பாளின்றதிறன்
எண்ணியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (க)
அறிவோடறியாமை யற்றறிவினூடே
குறியிலறிவுவந்து கூடுநாளெந்நாளோ. (உ)
சொல்லான்மனத்தாற் றொடராச்சம்பூரணத்தில்
நில்லாநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. (௩)
செங்கதிரின்முன்மதியந் தேசடங்கிநின்றிடல்போ
லங்கணனார்தாளி லடங்குநாளெந்நாளோ. (௪)
வானூடடங்கும் வளிபோலவின்புருவாங்
கோனூடடங்குங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. (௫)
செப்பரியதண்கருணைச் சிற்சுகனார்பூரணத்தி
லப்பினிடையுப்பா யணையுநாளெந்நாளோ. (௬)

தூயவறிவான சுகரூபசோதிதன்பாற்
தீயினிரும்பென்னத் திகழுநாளெந்நாளோ. (எ)

தீதனையாக்கர்ப்பூர தீபமெனநானகண்ட
சோதியுடனென்றித் துரிசறுவதெந்நாளோ. (அ)

ஆராருங்காணாத வற்புதனார்பொற்படிக்கீழ்
நீரார்நிழல்போ னிலாவுநாளெந்நாளோ. (கூ)

எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சன்னிதியிற்
பட்டப்பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவதெந்நாளோ.()

கருப்புவட்டைவாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப்போல
விருப்புவட்டாவின்புருவை மேவுநாளெந்நாளோ.()

துச்சப்புலனாற் சுழலாமற்றண்ணருளா
லுச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. (கஉ)

இம்மாநிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (கந)

தானவனுந்தன்மையெய்தித் தண்டமென வண்ட மெங்கும், ஞானமதயானை நடத்துநாளெந்நாளோ.

ஒன்றிரண்டுமில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளது வாய், நின்றசமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பாசமகலாமற் பதியிற்கலவாமல்
மாசில்சமத்துமுத்தி வாய்க்குநாளெந்நாளோ. (௧௬)

சிற்றறிவுமெள்ளச் சிதைந்தெம்மான்பேரறிவை
யுற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குநாளெந்நாளோ. ()

தந்திரத்தைமந்திரத்தைச் சாரினவையாமறிவென்
றெந்தையுணர்வேவடிவா வெய்துநாளெந்நாளோ.()

போக்குவரவற்றவெளி போனிறைந்தபோதநிலை
நீக்கமறக்கூடி நினைப்பறுவதெந்நாளோ. (௧௯)

காண்பானுங்காட்டுவதுங் காட்சியுமாய்நின்றவந்த
வீண்பாவம்போயதுவாய் மேவுநாளெந்நாளோ. ()

வாடாதேநானுவாய் மாயாதேயெங்கோவை
நாடாதேநாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ. (௨௧)

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்டான்பொற், றாடலைமேற் சூடித் தழைக்குநா ளெந்நாளோ. (௨௨)

மேலொடுகீழில்லாத வித்தகனார் தம்முடனே
பாலொடுநீர்போற்கலந்து பண்புறுவதெந்நாளோ.

அறியாதறிந்தெமையா ளண்ணலைநாமாகக்
குறியாதவண்ணங் குறிக்குநாளெந்நாளோ. (௨௪)

ஓராமன்மந்திரமு முன்னுமனம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்துப் பழகுநாளெந்நாளோ. (உ௫)

ஊன்பற்றுமென்னோ டுறவுபற்றும்பூரணன்பால்
வான்பற்றுங்கண்போன் மருவுநாளெந்நாளோ. ()

ஆண்டான்மவுனி யளித்தவறிவாலறிவைத்
தூண்டாமற்றூண்டித் துலங்குநாளெந்நாளோ. ()

ஆணவத்தோடத்துவித மானபடிமெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ. ()

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென்றெந்நாளும்
நன்மைதருஞானநெறி நாமணைவதெந்நாளோ. (க)

ஞானநெறிதானே நழுவிடினுமுப்பதத்து
ளானமுத்திநல்குமென வன்புறுவதெந்நாளோ. (உ)

பன்மார்க்கமான பலவடிபட்டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங்கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ. (௩)

அத்துவிதமென்ற வருமியச்சொற்கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (௪)

கேட்டன்முதனான்காலே கேடிலாநாற்பதமும்
வாட்டமறவெமக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ. (௫)

என்னதியானென்பதற வெவ்விடமுமென்னுசான்
சன்னிதியாக்கண்டுநிட்டை சாதிப்பதெந்நாளோ.()

நாம்பிரமமென்று னடுவேயொன்றுண்டாமாற்
றேம்பியெல்லாமொன்றாய்த் திகழுநாளெந்நாளோ.

முச்சகமேயாதி முழுதுமகண்டாகார
சச்சிதானந்தசிவந் தானென்பதெந்நாளோ. (அ)

எவ்வடிவும்பூரணமா மெந்தையுருவென்றிசைந்த
அவ்வடிவுக்குள்ளே யடங்குநாளெந்நாளோ. (௯)

சிந்தித்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக
வந்தித்துவாழ்த்தி வணங்குநாளெந்நாளோ. (௧௦)

தாங்கியபார்விண்ணாதி தானேஞானக்கினியா
யோங்குமியோகவுணர் வுற்றிடுநாளெந்நாளோ. ()

ஆசனமூர்த்தங்க ளறவகண்டாகாரசிவ
பூசைசெயவாசை பொருந்துநாளெந்நாளோ. (௧௨)

அஞ்செழுத்தினுண்மை யதுவானவப்பொருளே
நெஞ்சழுத்தியொன்றாகி நிற்குநாளெந்நாளோ. ()

அவ்வுயிர்போலெவ்வுயிரு மானபிரான்றன்னடிமை
எவ்வுயிருமென்றுபணி யாஞ்செய்வதெந்நாளோ. ()

தேசிகர்கோனை திறன்மவுனிநந்தமக்கு
வாசிகொடுக்க மகிழுநாளெந்நாளோ. (௧௫)

குருலிங்கசங்கமமாக் கொண்டதிருமேனி
யருண்மயமென்றன்புற் றருள்பெறுவதெந்நாளோ.

காண்பேனோவென்கண்ணி.

சிந்திக்குந்தோறுந் தெவிட்டாவமுதேயென்
புந்திக்குனீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனோ. (௧)

கேவலத்தினின்கிடந்து கீழ்ப்படாதின்பவருட்
காவலன்பாலொன்றிக் கலந்திடவுங்காண்பேனோ. ()

துரியங்கடந்தவொன்றேதூவெளியாய்நின்ற, பெ
ரியநிறை வேயுனைநான் பெற்றிடவுங்காண்பேனோ.

மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாறுதபெட்டகமாத்
தேசுற்றமாமணிநின் றேசினையுங்காண்பேனோ. (௪)

மாயாவிகார மலமகலவெந்தைபிரான்
நேயானுபூதி நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (௫)

பொய்யுலகம் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொ
ய்யெனவே, மெய்யநினை மெய்யெனவே மெய்யுட
னேகாண்பேனோ. (௬)

வாலற்றபட்டமென மாயாமனப்படலங்
காலற்றுவீழவுமுக் கண்ணுடையாய்காண்பேனோ.

உள்ளும்புறம்பு மொருபடித்தாய்நின் றுசுகங்
கொள்ளும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங்காண்பேனோ.

காட்டுகின்றமுக்கட் கரும்பேகனியேயென்
ஆட்டமெல்லாந்திரவுன தாடலையுங்காண்பேனோ. ()

தூங்காமற்றூங்கிச் சுகப்பெருமானின்னிறைவில்
நீங்காமனிற்கு நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (௧௦)

வாதவூராளிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும்
போதவூரேறேநின் பொன்னடியுங்காண்பேனோ. ()

சாட்டையிலாப்பம்பரம்போ லாடுஞ்சடசால
நாட்டமறவெங்கைதசுத்த ஞானவெளிகாண்பேனோ.

மன்றுடும்வாழ்வே மரகதஞ்சேர்மாணிக்கக்
குன்றேநின்றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங்காண்பேனோ. ()

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டாதையவிந்த, வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங் காண்பேனோ. (௧௪)

தாயினும் நல்ல தயாளுவே நின்னையுன்னித், தீயி
ன்மெழுகொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண்பேனோ.

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வே
ழையன்யா, னின்செயலென் றுன்னு நினைவுவரக்
காண்பேனோ. (கஅ)

எள்ளத்தனையு மிரக்கமிலாவன்பாவி
யுள்ளத்துமெந்தை யுலாவிடவுங்காண்பேனோ. (கஎ)

வஞ்சகத்துக்காலயமாம் வல்வினையேனுகெடுவேன்
நெஞ்சகத்திலையாநீ நேர்பெறவுங்காண்பேனோ. ()

தொல்லைப்பிறவித் துயர்கெடவுமெந்தைபிரான்
மல்லற்கருணை வழங்கிடவுங்காண்பேனோ. (கசு)

வாளாருங்கண்ணார் மயற்கடலிலாழ்ந்தேன்சற்
றுளாகவெந்தை யருள்செயவுங்காண்பேனோ. (உ0)

பஞ்சாய்ப்பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீகூவியையா
வஞ்சாதேயென்றின் னருள்செயவுங்காண்பேனோ.

ஆடுகறங்காகி யலமந்துழன் றுமனம்
வாடுமெனையையாநீ வாவெனவுங்காண்பேனோ. ()

சிட்டர்க்கெளிய சிவனேயோதீவினையேன்
மட்டற்றவாசை மயக்கறவுங்காண்பேனோ. (உ௫)

உண்ணின் றுணர்த்து முலப்பிலாவொன் றேநின்
தண்ணென் றசாந்தவருள் சார்ந்திடவுங்காண்பேனோ

ஒடுங்கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வுதோன் றநினைக்
கூடும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங்காண்பேனோ. (உ௫)

வாக்கான்மனத்தான் மதிப்பரியாய்நின்னருளை
நோக்காமனோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவுகாண்பேனோ.

இவ்வுடம்புநீங்குமுனே யெந்தாய்கேளின்னருளா
மவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக்காண்பேனோ. ()

நித்தமாயொன்றாய் நிரஞ்சனமாய்நிர்க்குணமாஞ்,
சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங் காண்பே
னோ. (உ௮)

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்
ணேயென், னுண்ணிறைந்த மாயையொழிந்திடவுங்
காண்பேனோ. (உ௯)

அத்தாவிமலா வருளாளாவானந்த
சித்தாவெனக்குனருள் செய்திடவுங்காண்பேனோ.

வீணேபிறந்திறந்து வேசற்றேனைசையறக்
காணேனிறைநின் கருணைபெறக்காண்பேனோ. (௩௧)

சட்டையொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச, நிட்டையைப்பெற்றையா நிருவிகற்பங்காண்பேனே. (௩௨)

எல்லாந்தெரியுமிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லாமுனீதான்றெருக்த்திரங்கக் காண்பேனே.

அண்டபகிரண்டமனைத்து மொருபடித்தாக், கண்டவர்கள் கன்டதிருக் காட்சியையுங் காண்பேனே.

ஊனிருந்தகாயமுடனிருப்ப வெந்தைநின்பால்
வானிருந்ததென்னவுநான்வந்திருக்கக்காண்பேனே.

தினையத்தனையுந் தெளிவறியாப்பாவியேன்
நினைவிற்பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங்காண்பேனே.

துன்பமெனுந்திட்டனைத்துஞ் சூறையிடவையாவே
யின்பவெள்ளம்வந்திங்கெதிர்ப்படவுங்காண்பேனே

ஆகாதோவென்கண்ணி.

கல்லாதநெஞ்சங் கரைந்துருகவெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின்னின்பம் வழங்கினலாகாதோ. (க)

என்னையறியவெனக்கறிவாய் நின்றருணின்
றன்னையறிந்தின்பநலஞ் சாரவைத்தாலாகாதோ. ()

பொய்ம்மயமேயானபுரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம்வந்தென்னைவிழுங்கவைத்தாலாகாதோ.

மட்டிலாச்சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின்னின்பமயஞ்
சிட்டர்போல்யானருந்தித்தேக்கவைத்தாலாகாதோ

அத்தாநின்பொற்று ளடிக்கேயனுதினமும்
பித்தாக்கியின்பம் பெருகவைத்தாலாகாதோ. (௫)

மெல்லியலார்மோக விழற்கிறைப்பேனையாநின்
எல்லையிலானந்தநல மிச்சித்தாலாகாதோ. (௬)

சுட்டழகாயெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டானந்தமயக்
கட்டழகாநின்னைக் கலக்கவைத்தாலாகாதோ. (௭)

சோதியேநந்தாச் சுகவடிவேதூவெளியே
ஆதியேநின்னை யறியவைத்தாலாகாதோ. (௮)

நேசஞ்சிறிதுமிலே னின்மலனேநின்னடிக்கே
வாசஞ்செயவிரங்கி வாவென்றாலாகாதோ. (௯)

என்னறிவுக்குள்ளே யிருந்ததுபோலையாவே
நின்னறிவுணின்னுடன்யா னிற்கவைத்தாலாகாதோ

ஆதிப்பிரானேயென் னல்லவிருளகலச்
சோதிப்ரகாசமயந் தோன்றுவித்தாலாகாதோ. ()

ஆசைச்சுழற்கடலி லாழாமலேயாநின்
நேசப்புணைத்தா ணிறுத்தினலாகாதோ. (கஉ)

பாசநிகளங்களெலலாம் பஞ்சாகச்செஞ்செவே
யீசவெனேவாவென் றிரங்கினலாகாதோ. (கங)

ஓயாவுள்ளன்பா யுருகிவாய்விட்டரற்றிச்
சேயாகியெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தாலாகாதோ.

ஆதியாம்வாழ்வா யகண்டிதமாய்நின்றபரஞ்
சோதிநீயென்னைத் தொழும்பனென்றாலாகாதோ.()

விண்ணூரக்கண்ட விழிபோற்பரஞ்சோதி
கண்ணூரநின்னிறைவைக் காணவைத்தாலாகாதோ.

சோராமற்சேர்ந்துநின்று சின்மயனேநின்மயத்தைப்
பாராமற்பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தாலாகாதோ. ()

கண்ணாடிபோலவெல்லாங் காட்டுந்திருவருளை
உண்ணாடியையா வுருகவைத்தாலாகாதோ. (கஅ)

மூலவிருள்கால்வாங்க மூதறிவுதோன்றவருட்
கோலம்வெளியாகவெந்தை கூடுவித்தாலாகாதோ.()

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி னீமுளைக்கி,
லாற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொன்னு லாகாதோ. (உ0)

கையுங்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்யவரு
ளையநின்றுட்கீழே யடிமைநின்றுலாகாதோ. (உக)

இல்லையோவென் கண்ணி.

ஏதுந்தெரியா தெனைமறைத்தவல்லிருளை
நாதநீக்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. (க)

பணியற்றுநின்று பதைப்பறவென் கண்ணுண்
மணியொத்தசோதியின்ப வாரியெனக்கில்லையோ.()

எம்மாலறிவதற வெம்பெருமான்யாதுமின்றிச்
சும்மாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. (௩)

நாய்க்குங்கடையானே னுதாநின்னின்பமயம்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ. ()

ஊனுகநிற்கு முணர்வைமறந்தையாநீ
தானுகநிற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. (ரு)

அல்லும்பகலு மகண்டவடிவேயுனைநான்
புல்லும்படியெனக்கோர் போதனைதானில்லையோ.()

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

கண்டவடிவெல்லாநின் காட்சியென்றேகைகுவித்துப், பண்டுமின்றுநின்றவென்னைப் பார்த்திரங்கவேண்டாவோ. (௧)

வாதனையோடாடு மனப்பாம்புமாயவொரு
போதனைதந்தையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ. ()

தன்னையறியத் தனியறிவாய்நின்றருளு
நின்னையறிந்தென்னறிவை நீங்கிநிற்கவேண்டாவோ

அள்ளக்குறையா வகண்டிதானந்தமெனும்
வெள்ளமெனக்கையாவெளிப்படுத்தவேண்டாவோ.

அண்டனேயண்டரமுதே யென்றருயிரே [வோ.
தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டா

பாராதேநின்று பஞ்சதயாதேசும்மாதான்
வாராயெனவும் வழிகாட்டவேண்டாவோ (சு)

நல்லறிவேயென்கண்ணி.

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிராய்க்,கண்ணிறைந்தசோதியைநாங்காணவா நல்லறிவே. (௧)

சித்தானநாமென் சடத்தைநா மென்னவென்றுஞ்
சத்தானவுண்மைதனைச் சாரவாநல்லறிவே. (௨)

அங்குமிங்குமெங்குநிறை யற்புதனார்பொற்பறிந்து,
பங்கயத்துள்வண்டாய்ப் பயன்பெறவாநல்லறிவே.

கான்றசோறென்னவிந்தக் காசினிவாழ்வத்தனையுந்
தோன்றவருள்வெளியிற் றோன்றவாநல்லறிவே. ()

பலவகைக்கண்ணி.

என்னரசேகேட்டிலையோவென்செயலோவேதுமில்லை
தன்னரசுநாடாகித் தத்துவங்கூத்தாடியதே. (௧)

பண்டொருகா லின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்தைநினைக், கண்டொருகாற்போற்றக் கருத்துங்கருதியதே. (௨)

வேறு.

கண்டனவேகாணுமன்றிக் காணவோகாணவென்
கொண்டறிவேனெந்தைநினைக் கூடுங்குறிப்பினையே.

கல்லாலடியில்வளர் கற்பகமேயென்னளவோ
பொல்லாவினைக்குப் பொருத்தந்தான்சொல்லாயே.

தப்பிதமொன் றின்றியது தானாகநிற்கவுண்மை
செப்பியதுமல்லாலென் சென்னியதுதொட்டனையே

வேறு.

மாசானநெஞ்சினவன் வஞ்சனென்றோவாய்திறந்து
பேசாமவுனம் பெருமான்படைத்ததுவே. (சு)

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக்கண்ணுடையாய் நின்ப
ணியாய்,நிற்பதுகற்றன்றோ நிருவிகற்பமாவதுவே.

முன்னளவில்கன்ம முயன்றுனிவனென்றோ
என்னளவிலெந்தா யிரங்காதிருந்ததுவே. (அ)

வேறு.

நெஞ்சகம்வேறாகி நினைக்கூடவெண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக்கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமாறெவ்வாறே.

வேறு.

பள்ளங்கடோறும் பரந்தபுனல்போலுலகி
லுள்ளம்பரந்தா லுடையாயென்செய்வேனே. (கo)

முன்னினைக்கப்பின் மறைக்கு மூடவிருளாகெடுவே
னென்னினைக்கவென்மறக்க வெந்தைபெருமானே·

வல்லாளாமோனுநின் வான்கருணையென்னிடத்தே
யில்லாதேபோனுனெவ்வண்ணமுய்வேனே. (௧௨)

வேறு.

வாக்குமனமு மவுனமுற வெந்தைநின்னை
நோக்குமவுனமிந்த நூலறிவிலுண்டாமோ. (௧௩)

ஒன்ருய்ப்பலவா யுலகமெங்குந்தானேயாய்
நின்றுயையாவெனைநீ நீங்கற்கெளிதாமோ. (௧௪)

ஆவித்துணையே யருமருந்தேயென்றனைநீ
கூவியழைத்தின்பங் கொடுத்தாற்குறைவாமோ. ()

எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வ
ளவென், றத்தனையுமென்று லறியுந் தரமாமோ. ()

தேடுவார்தேடுஞ் சிவனேயோநின்றிருத்தாள்
கூடுவான்பட்டதுயர் கூறற்கெளிதாமோ. (௧௭)

வேறு.

பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கே வலத்தி, லுற்றுவிடுநெஞ்சமுனை யொன்றிநிற்பதெப் படியோ. (௧௮)

ஒப்பிலாவொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங்காட் டாமற், பொய்ப்புவியைமெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னேயோ. (௧௯)

காலால்வழிதடவுங் காலத்தேகண்முளைத்தாற்
போலேயெனதறிவிற் போந்தறிவாய்நில்லாயோ. ()

தன்னரசுநாடாஞ் சடசாலபூமிமிசை
யென்னரசேயென்னை யிறையாகநாட்டினையோ. ()

வேறு.

திங்களமுதாநின் றிருவாக்கைவிட்டரசே
பொங்குவிடமனைய பொய்ந்நூல்புலம்புவனே. ()

உன்னவுன்னவென்னையெடுத் துள்விழுங்குநின்னி
றைவை, யின்னமின்னங் காணுமலெந்தாய் சுழல்
வேனே. (உ௩)

ஆராவமுதனைய வானந்தவாரியென்பாற்
றாராமலையாநீ தள்ளிவிடவந்ததென்னே. (உச)

நின்றநிலை.

நின்றநிலையேநிலையாவைத்தானந்த
நிலைதானேநிருவிகற்பநிலையுமாகி
யென்றுமழியாதவின்பவெள்ளந்தேக்கி [தோ.
யிருக்கவென்னைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்குமந்
இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
யிதயமுங்கைகாட்டெனவேயிதயத்துள்ளே

யொருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட்கெக்காலுந்தா
ழொழியாதவின்பவெள்ளமுலவாநிற்கும். (௨)

கற்றதுங்கேட்டதுந்தானேயேதுக்காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோகல்லாலெம்மான்
குற்றமறக்கைகாட்டுங்கருத்தைக்கண்டு
குணங்குறியற்றின்பநிட்டைகூடவன்றோ. (௩)

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்றபனுவலோர்க
ளேடுகின்றசெல்வமே
நாடுகின்றஞானமன்றி
லாடுகின்றவழகனே. (க)

அத்தனென்றநின்னையே
பத்திசெய்துபனுவலாற்
பித்தனின்றுபேசவே
வைத்ததென்னவாரமே. (௨)

சிந்தையன்புசேரவே
நைந்துநின்னைநாடினேன்
வந்துவந்துளின்பமே
தந்திரங்குதானுவே. (௩)

அண்டரண்டம்யாவுநீ
கொண்டுநின்றகோலமே

தொண்டர்கண்டுசொரிகணீர்
கண்டநஞ்சுகரையுமே. (ச)

அன்னைபோலவருண்மிகுத்து
மன்னுஞானவரதனே
என்னையேயெனக்களித்த
நின்னையானுநினைவனே. (ரு)

ஆனந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியனாதியுமாகி எனக்
கானந்த மாயறி வாய்நின்றி லங்குஞ்
சோதிமவுனியாய்த்தோன்றி அவன்
சொல்லாதவார்த்தையைச் சொன்னண்டிதோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (க)

சொன்னசொல்லேதென்றுசொல்வேன் என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி
முன்னிலையேதுமில்லாதே சுக
முற்றச் செய்தேயெனைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ)

பற்றியபற்றறவுள்ளே தன்னைப்
பற்றச்சொன் னன்பற்றிப்பார்த்த விடத்தே

பெற்றதைதயேதென்றுசொல்வேன் சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினுன் ரேழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௩)

பேசாவிடும்பைகள்பேசிச் சுற்றப்
பேயங்க மாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்
ஆசாபிசாசைத்துரத்தி ஐய
னடியிணைக் கீழே யடக்கிக்கொண் டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௪)

அடக்கிப்புலனைப்பிரித்தே அவ
னாகிய மேனியி லன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண்டானென்னைத்தனுட் சற்றும்
வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௫)

பரபைக்கெடுத்தனன்கெட்டேன் இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக் கில்லை
கரவுபுருஷனுமல்லன் என்னைக்
காக்குந் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௬)

கடலின்மடைவிண்டதென்ன இரு
கண்களு மானந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும்புளகிதமாக என
துள்ள முருக வுபாயஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௭)

உள்ளதுமில்லதுமாய்முன் உற்ற
உணர்வது வாயுன் னுளங்கண்ட தெல்லாந்
தள்ளெனச்சொல்லியென்னையன் என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (அ)

பாராதிபூதநீயல்லை உன்னிப்
பாரிந் திரியங் கரணநீ யல்லை
யாராவுணர்வுநீயென்றான் ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௯)

அன்பருக்கன்பானமெய்யன் ஐய
னானந்த மோன னருட்குரு நாதன்
தன்பாதஞ்சென்னியில்வைத்தான் என்னைத்
தானறிந் தேன்மனந் தானிறந் தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧0)

இறப்பும்பிறப்பும்பொருந்த எனக்
கெவ்வண்ணம்வந்ததென்றெண்ணியான்பார்க்கின்
மறப்புநினைப்புமாய்நின்ற வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௧)

மனதேகல்லாலெனக்கன்றோ தெய்வ
மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி

எனதாம்பணியறமாற்றி அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௨)

அருளாலெவையும்பாரென்றான் அத்தை
யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன்
இருளானபொருள்கண்டதல்லாற் கண்ட
வென்னையுங் கண்டில னென்னேடி தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௩)

என்னையுந்தன்னையும்வேறா உள்ளத்
தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச்
சொன்னதுமோவொருசொல்லே அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௪)

விளையுஞ்சிவானந்தபூமி அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் துட்ட விருளாங்
களையைக்களைந்துபின்பார்த்தேன் ஐயன்
களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலேன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௫)

கண்டார்நகைப்புயிர்வாழ்க்கை இரு
கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிறான்
கொண்டார்போற்போனாலும்போகும் இதிற்
குணமேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௬)

நலமேதுமறியாதவென்னைச் சுத்த
நாதாந்த மோனமா நாட்டந்தந் தேசஞ்
சலமேதுமில்லாமலெல்லாம் வல்லான்
ருளாலென் றலைமீது தாக்கினன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கஎ)

தாக்குநல்லானந்தசோதி அணு
தன்னிற் சிறிய வெனைத்தன் னருளாற்
போக்குவரவற்றிருக்குஞ் சுத்த
பூரண மாக்கினன் புதுமைகாண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (க௮)

ஆக்கியளித்துத்துடைக்குந் தொழி
லத்தனை வைத்துமெள் ளத்தனை யேனுந்
தாக்கறநிற்குஞ்சமர்த்தன் உள்ள
சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (க௯)

சிந்தைபிறந்ததுமாங்கே அந்தச்
சிந்தை யிறந்து தெளிந்தது மாங்கே
எந்தநிலைகளுமாங்கே கண்ட
யான்றா னிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ0)

ஆங்கென்றுமீங்கென்றுமுண்டோ சச்சி
தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்

ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற் பின்ன
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உக)

என்று மழியுமிக் காயம் இத்தை
யேதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீ ருலகீர்
ஒன்று மறியாத நீரோ யம
னோலைவந் தாற்சொல்ல வுத்தர முண்டோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஉ)

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மல
மூறித் ததும்பு முடலைமெய் யென்று
கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ அருட்
கோலத்தைமெய்யென்று கொள்ளவேண்டாவோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௩)

வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த
வில்லங்கத் தாலே விளையுஞ் சனனம்
ஆண்டா னுரைத்த படியே சற்று
மசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உச)

அறிவாரு மில்லையோ வையோ என்னை
யாரென் றறியாத வங்கதே சத்தில்
வறிதே காமத்தீயிற் சிக்கி உள்ள
வான்பொரு டோற்கவோ வந்தேனென் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உரு)

வந்த வரவை மறந்து மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி லாழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க எனக்
கெந்தைமெய்ஞ்ஞான வெழில்வாள்கொடுத்தான்
சங்கர சங்கர சம்பு. (உசு)

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் யம
வாதைக் கனலை வளர்க்குமெய் யென்றே
வேளா னவனுமெய் விட்டான் என்னின்
மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஎ)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சுத்த
வெயின்மஞ்ச ளென்னவே வேதாகமங்கள்
மதிக்கு மதனை மதியார் அவர்
மார்க்கந் துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமோ மானே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஅ)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத்
தூயர்க்குப் பற்றூது சொன்னேன் சனகன்
தன்மார்க்க நீதிதிட் டாந்தம் அவன்
றானந்த மான சதானந்த னன்றோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உகூ)

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ உனக்
கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே

நின்றுற் றெரியு மெனவே மறை
நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினன் றேழி
சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ-
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு. (௩௦)

அகவல்.

திருவருண் ஞானஞ்சிறந்தருள்கொழிக்குங்
குருவடி வானகுறைவிலாநிறைவே
நின்றவொன்றேநின்மலவடிவே
குன்றுப்பொருளேகுணப்பெருங்கடலே
யாதியுமந்தமுமானந்தமயமாஞ்
சோதியேசத்தேதொலைவிலாமுதலே
சீர்மலிதெய்வத்திருவருளதனாற்
பார்முதலண்டப்பரப்பெலாநிறுவி
யண்டசமுதலாமெண்டருநால்வகை
எழுபிறவியிற்றுழாதோங்கு
மனந்தயோனியினினம்பெறமல்க
வனுமுதலசலமானவாக்கையுங்
கணமுதலளவிற்கற்பகாலமுங்
கன்மப்பகுதித்தொன்மைமக்கீடா
விமைப்பொழுதேனுந்தமக்கெனவறிவிலா
வேழையுயிர்த்திரள்வாழவமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தாரவ்வுடல்வாழ்க்கை

இன்பமெனவே துன்பமிலையெனப்
பிரியாவண்ணமுரிமையின்வளர்க்க
வாதரவாகக்காதலுமமைத்திட்
டேகமின்றியேதேகநானென
வறிவுபோலறியாமையியக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங்கட்டுங்காட்டியே
மேலுநரகமுமேதகுசுவர்க்கமும்
மாலறவகுத்தனையேலும்வண்ண
மமையாக்காதலிற்சமயகோடி
யறம்பொருளாதிதிறம்படுநிலையிற்
குருவாயுணர்த்தியொருவர்போலனைவருந்
தத்தநிலையேமுத்திமுடிவென
வாததர்க்கமும்போதநூல்களும்
நிறைவிற்காட்டியேகுறைவின்றிவயங்க
வங்கங்குநின்றனையெங்குமாகிச்
சமயாதீதத்தன்மையாகி
இமையோர்முதலியயாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திட்டெம்மையாளென
வேசற்றிருக்கமாசற்றஞான
நலமுங்காட்டினைஞானமிலேற்கு
நிலையுங்காட்டுதனின்னருட்கடனே.

வண்ணம்.

தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தானதனதன தானதனனு—

அருவென் பனவுமன்றி யுருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி முறைபிறழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையோன் றெனவிளம்ப விமலமதாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுதம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று ளறிவினர்காண
ஞானவெளியிடைமேவுமுயிராய்— ()

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டுடுவதன்று
புனலொன்றிடவமிழ்ந்து மடிவிலதாதை
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண் டழிவதன்றோ ரியல்பினதாகும்
அவனென்பதுவுமன்றி அவளென்பதுவுமன்றி
அதுவென்பதுவுமன்றி யெழில்கொடுலாவு
மாருநிலையறியாதபடியே— (உ)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்றி
எவையுந்தனுளடங்க வொருமுதலாகு

மூளதென் பதுவுமன்றி யிலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழவிருந்த வயன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி யருள்செயுமாறு
கூறரியசகமாயையறவே— ()

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின்றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு முபயமதாக
வறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
வசரஞ்சரமிரண்டி னொருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள் சுகவடிவாகும்
யாதுபரமதைநாடியறிநீ— (௨)

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து கெடுநினைவாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி யவரிதழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொல்
பகரும் படிதுணிந்து குழலழகாக
மாலைவகைபலசூடியுடனே— ()

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவண் டெனவுழன்று கலிலெனவாடுஞ்
சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கு
மொலிநன்றெனமகிழ்ந்து செவிகொளநாசி

பசுமஞ் சளின்வியந்த மணமுந் திடமுகந்து
பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி வரிசையினூடு
காலின்மிசைமுடி சூடிமயலாய்— (௬)

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க விரணமதான
வளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்து
சுரதஞ் சுகமிதென்று பரவசமாகி
மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந்தினமும் விஞ்சி
வளரும் பிறைகுறைந்த படிமதிசோர
வானரமதெனமேனிதிரையாய்— ()

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து ளிருமலுமாகி
அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
முகமுங் களைகளின்று சரியெனநாடி
மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ்செயவிருண்ட யமன்வரும்வேளை
எதுதுணைபழி காரமனமே. (௧)

ஆகபாடல்-கசருஉ.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்

முற்றிற்று.

தாயுமானசுவாமிகள் மாணாக்கர்
அருளையரென்பவர் அந்தச்சுவாமிகளைத் துதிசெய்த

அருள்வாக்கிய அகவல்.

திருவளர்கருணைச்சிவானந்தபூரண
மொருவருமறியாவொருதனிச்சித்து
நவந்தருபேதமாய்நாடகநடித்துற்
பவந்தனைநீக்கிப்பரிந்தருள்பராபரங்
கண்ணுங்கருத்துங்கதிரொளிபோல
நண்ணிடவெனக்குநல்கியநன்மை
யொன்றாய்ப்பலவாயொப்பிலாமோனக்
குன்றாய்நிறைந்தகுணப்பெருங்குன்றம்
மண்ணையும்புனலையும்வளியையுங்கனலையும்
விண்ணையும்படைத்தவித்திலாவித்துப்
பந்தமனைத்தையும்பாழ்படநூறியென்
சிந்தையுட்புகுந்தசெழுஞ்சுடர்ச்சோதி
விள்ளொணாஞானம்விளங்கியமேலோர்
கொள்ளைகொண்டுண்ணக்குறைவிலாநிறைவு
தாட்டாமரைமலர்த்தாணினைப்பவர்க்குக்
காட்டாவின்பங்காட்டியகதிநிலை
வாக்கான்மனத்தான்மதித்திடவரிதென
நோக்காதிருக்கநோக்கியநோக்க
மாதியாயறிவாயகண்டமாயகண்ட
சோதியாய்விரிந்துதுலங்கியதோற்றம்
பரவெளிதன்னிற்பதிந்தவென்னுளத்தின்
விரவிவிரவிமேற்கொளும்வெள்ளஞ்

சுட்டுக்கடங்காச்சோதியடியார்
மட்டுக்கடங்கும்வான்பெருங்கருணை
யெல்லைக்கடங்காவேகப்பெருவெளி
தில்லைப்பொதுவிற்றிருநடத்தெய்வம்
வாதவூரெந்தையைவரிசையாய்விழுங்கும்
போதவூர்மேவுகர்ப்பூரவிளக்கு
சுகரையகண்டத்தூவெளியெல்லாந்
திகழவேகாட்டுஞ்சின்மயசாக்ஷி
செழுந்தமிழப்பரைச்சிவலிங்கமாகி
விழுங்கியஞானவித்தகவேழ
மெழிறருபட்டினத்திறைவரையென்று
மழிவிலாவிலிங்கமாக்கியவநாதி
சாந்தபூமிதண்ணருள்வெள்ள
மார்ந்தநீழலசையாக்ககனம்
பரவுவார்நெஞ்சிற்பரவியமாட்சி
யிரவுபகலற்றவேகாந்தக்காட்சி
யாட்சிபோலிருக்குமகிலந்தனக்குச்
சாக்ஷியாயிருக்குந்தாரகத்தனிமுத
லாணும்பெண்ணுமலியுமல்லாததோர்
தாணுவாய்நின்றசத்தாந்தனிச்சுட
ரெள்ளுமெண்ணெயுமெப்படியப்படி
யுள்ளும்புறம்புமுலாவியவொருபொரு
ளளவிலாமதந்தொறுமவரவர்பொருளென
வுளநிறைந்திருக்குமொருபொற்பணதி

துள்ளுமனப்பேய் துடிக்கத்தறிக்கக்
கொள்ளுமோனவாள்கொடுத்திடுமரசு
பெரியபேறுபேசாப்பெருமை
யரியவுரிமையளவிலாவளவு
துரியநிறைவுதோன்றுவதீதம்
விரியுநல்லன்புவிளைத்திடும்விளைவு
தீராப்பிணியாஞ்செனனமறுக்க
வாராவரவாய்வந்தசஞ்சீவி
யாலைக்கரும்புபாகமுதக்கட்டிநீள்
சோலைக்கனிபலாச்சுளைகதலிக்கனி
பாங்குறுமாங்கனிபாறேன்சருக்கரை
யோங்குகற்கண்டுசேர்த்தொன்றுக்கூட்டி
யருந்தியரசமெனவறிஞர்சமாதியிற்
பொருந்தியவின்பம்பொழிசிற்சுகோதய
மெங்கணுநிறைந்தவியல்பினையெனக்குச்
செங்கையால்விளங்கத்தெரித்தமெய்த்தேசிகன்
தன்னையறிவித்துத்தற்பரமாகி
யென்னுளத்திருந்தருளேகநாயக
னடிமுடியில்லாவரும்பொருடனக்கு
முடியடியிதுவெனமொழிந்திடுமுதல்வன்
மெய்யலான்மற்றவைமெய்யலவெல்லாம்
பொய்யெனவறியெனப்புன்னகைபுரிந்தோ
னருளும்பொருளுமபேதமாயிருந்து
மிருதிறனென்னுமியலுமுண்டென்றோ

னருளுனக்குண்டேலருளும்வெளிப்படும்
பொருண்மயந்தானேபொருந்துமென்றுரைத்தோ
சத்தசத்திரண்டுதன்மையுந்தானே [ன்
யொத்தலாற்சதசத்துனக்கெனவுரைத்தோ
ணவமறுவிடினருளுறுதென்னக்
காணருநேர்மையாற்காணவேயுரைத்தோன்
சென்மமுள்ளளவுந்தீராதிழுக்குங்
கன்மம்விடாதெனக்காட்டியவள்ள
லுளதிலதெனவுமுறுதலான்மாயை
வளமிலதெனவும்வகுத்தினிதுரைத்தோ
னில்லறத்திருந்துமிதயமடக்கிய
வல்லவன்றனேமகாயோகியென்றோன்
துறவறத்திருந்துஞ்சூழ்மனக்குரங்கொன்
றறவகையறியானஞ்ஞானியென்றோ
னிறவாமனந்தானிறக்கவுணர்த்திப்
பிறவாவரந்தரும்பேரறிவாள
னத்தனதருளாலனைத்தையுமியக்குஞ்
சுத்தமாமாயையின்றோற்றமென்றுரைத்தோ
னிருண்மலமகலவிசைந்ததிலழுத்தும்
பொருளருட்டிரோதைப்பொற்பெனப்புகன்றோன்
வீறுசிவமுதல்விளம்பியபடியே
யாறுமநாதியென்றறிஞருக்குரைப்போன்
கொல்லாவிரதங்குவலயத்தோர்க
ளெல்லாம்பெறுமினென்றியம்பியதயாநிதி

தருமமுந் தானமுந் தவமும்புரிபவர்க்
குரிமையாயவரோடுறவுகலப்பவன்
தன்னுயிர்போலத்தரணியின்மருவிய
மன்னுயிரனைத்தையும் வளர்த்திடும்வேந்தன்
களவுவஞ்சனைகள்செய்கருமிகடமக்குந்
தெளிவுவந்துறவருள்செய்திடுந்திறத்தோன்
தான்பெறும்பேறுசகமெலாம்பெறவே
வான்பெருங்கருணைவழங்கியமாரி
தஞ்சமென்றடைந்ததாபதர்தம்மை
யஞ்சலென்ருளுமறிஞர்சிகாமணி
சீவகோடிகளுஞ்சித்தகோடிகளும்
யாவரும்புகழயாவையுமுணர்ந்தோன்
யானெனதென்னுவிறைவனெம்பெருமான்
ஞானவனுகியதலைவனெங்கோமா
னருணகிரியார்க்காறுமுகன்சொலும்
பொருணலமல்லதுபொருளெனமதியான்
பூதமுதலாப்பொலிந்திடுநாத
பேதமுங்கடந்தபெருந்தகைமூர்த்தி
மூலாதாரமுதலாயுள்ள
மேலாதாரமும்வெறுவெளிகண்டவன்
மண்டலமூன்றிலுமன்னியவுருவிலுங்
கண்டவையத்திலுங்கடவுளாய்நின்றோன்
பகர்சமயந்தொறும்பரமேயிருந்து
சுகாநடம்புரியுந்தொழிலெனச்சொன்னேன்

பேதவபேதபேதாபேத
போதமிதுவெனப்புகன்றிடும்புண்ணிய
னதுநானெனவேயாற்றிடுமனுபவஞ்
சதுர்வேதாந்தத்தன்மையென்றுரைத்தோ
னல்லும்பகலுமறிவானோர்க்குச்
சொல்லும்பொருளுஞ்சுவைமையெனச்சொன்னோன்
சுதனேகுருவாஞ்சுவாமிநாயகற்கெனி
னதிகமெய்ஞ்ஞானமல்லவோவென்றோ
னேசயோகத்துறநிருபரெல்லாந்தொழு
மிராசயோகத்திறையிராசயோகத்தான்
பொறுமைதெளிவுபுனிதவாசார
மறுவிலாவுண்மைவாரமியற்கை
தண்ணமர்சாந்தந்தயங்கியகீர்த்தி
யெண்ணெண்கலைபயிலிணையிலாக்கல்வி
நல்லவிரக்கநடுநிலைசத்திய
மில்லையென்னுமலெவர்க்குந்தருங்கொடை
நற்குணனெல்லாநண்ணியபெருந்தகை
சிற்குணவாரிதிருவருட்செல்வன்
கரமேலெடுத்துக்கருத்துறவணங்கிப்
பரமேயுனக்குப்பரமெனப்பகர்ந்தோ
னடிமேவுமரசினையடுத்தே
சீலமெய்ஞ்ஞானந்தெளிந்தனனெனவுஞ்
சித்தமௌனிதிடசித்தமாக
வைத்தநிலையின்வளர்ந்தனனெனவு

மூலன் மரபின் முளைத்தமவுனி தன்
பாலன்யானெனவும்பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்கையின் மகிமையையுணர்ந்து
திடமுறமுப்பொருட்டிறத்தையுந்தெளிந்து
கண்டமுதென்னக்கனிரசமென்னத்
தண்டமிழ்மாரிதன்னைப்பொழிந்து
சித்தியுமுத்தியுஞ்சிறந்தருள்கொழிக்கும்
நித்தியநிரஞ்சனநிராலம்பநிறைவைப்
பாடியுநாடியும்பணிந்தெழுந்தன்பா
லாடியுமரற்றியுமகங்குழைவெய்தியு
முடலங்குழையவுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
படபடென்றுள்ளம்பதைத்துப்பதைத்துப்
பாங்குறுநெட்டுயிர்ப்பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கியிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போலொடுங்கியேசிறிது
மேய்ந்தவிழிகளிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துசோர்ந்துதுவண்டுதுவண்டுமெய்
யார்ந்தவன்போடவசமுற்றடிக்கடி
யுண்ணடுக்குறவேயுருகியேசற்றுத்
தண்ணமர்மொழியுந்தழுதழுத்திடவே
யுள்ளும்புறம்புமொருமித்துருகி
வெள்ளநீர்போல்விழிநீர்பெருக்கிக்
கன்றுபசுவைக்கருதிக்கதறிச்
சென்றுசென்றோடித்திகைப்பதுபோல

யென்புநெக்குடையவிருகரங்குவித்துப்
புன்புலால்யாக்கைபொருந்தாதினியென
வுணர்ந்துணர்ந்தன்பாயுவகைமேற்கொண்டினிக்
கணம்பிரியேனெனக்கருதியேகுறித்துத்
திருவுருவெல்லாந்திருநீறிலங்க
விருகரநளினமியன்முடிகுவித்துப்
பூரணசந்திரன்போலொளிகாட்டுங்
காரணவதனங்கவின்குறுவெயர்வுற
விளநிலாவெனவேயிலங்கியசிறுநகை
தளதளவென்னத்தயங்கியெழில்பெற
யித்தன்மையெல்லாமிசைந்துமிவனருட்
கித்தெனச்சிவகதிதேர்ந்தவருரைப்பப்
பாத்திரமாடப்பரிவுடனுடிச்
சாத்திரங்காட்டித்தயவுசெய்தருளும்
வல்லவனெனவேமன்னுயிர்க்காக
யெல்லையிலன்பனிவனெனவிளங்கி
யீனவுலகத்தியற்கைபொய்யென்றே
ஞானநூன்மெய்யெனநவின்றினிதிரங்கிக்
கேவலசகலங்கீழ்ப்படமேலாய்
மேவருஞ்சுத்தமெய்யினைநல்க
வருளேயுருவுகொண்டவனியில்வந்த
பொருளேயிவனெனப்பொலிந்திடும்புனிதன்
சைவஞ்சிவனுடன்சம்பந்தமென்பது
மெய்வளர்ஞானம்விளக்குமென்றிசைத்தோன்

கதிர்விழியொளியுறக்கலத்தல்சித்தாந்த
விதிமுறையாமெனவிளம்பியமேலோன்
முடிவினிலாகமமுறைமையினுண்மையை
யடியரைக்குறித்துரைத்தருளியவண்ணல்
சிதம்பரநேர்மைதிறமாவுரைத்திறை
பதம்பரவெனப்பகர்பரமமெய்ஞ்ஞானி
முத்திபஞ்சாக்கரமுறைமையியைக்கியஞ்
சத்தியமிதுவெனச்சார்ந்தவர்க்குரைத்தோ
னஞ்செழுத்துள்ளேயணைத்தையுங்காட்டியென்
னெஞ்சழுத்தியகுருநீதிமாதவ
னெல்லாநிறைந்தவிறைவன்செயலெனக்
கல்லாவெனக்குங்கருணைசெய்கடவுள்
குருவருளாலேகூடுவதல்லாற்
றிருவருளுருவெனத்தெரிந்திடவுரைத்தோன்
குருவுருவருளெனக்கொண்டபின்குறையாப்
பொருண்மயமாமெனப்புகன்றிடுபோத
னைந்தமூர்த்திகளையுமெழிற்குருவடிவெனச்
சிந்தையிற்றியக்கறத்தேர்ந்தவர்க்குரைத்தோன்
சதாசிவமென்றபேர்தான்படைத்ததுதா [ன்
னொதாவதேபொருளென்றெடுத்தெடுத்துரைத்தோ
கல்லானைகன்னல்கவர்ந்திடச்செய்தவ
னெல்லாம்வல்லசித்தநம்மிறையென்றே
னெவ்வுயிர்தோறுமிறைமேவியதிறஞ்
செவ்வியபிரம்படிசெப்பிடுமென்றே

னெவ்வணமெவரெவரிசைத்தனரவரவர்க்
கவ்வணமாவனெம்மானெனவறைந்தோ
னொருபாணனுக்கேயொருசிவனோட்படின்
வருமடியார்திறம்வழுத்தொணுதென்றோன்
சிவனடியாரைச்சிவனெனக்காண்பவ
னெவனவன்சிவனேயென்றெடுத்துரைத்தோன்
விருப்புவெறுப்பினைவேரறப்பறித்துக்
கருப்புகாதென்னைக்காத்தருள்செய்தோ
னிருசொல்லுரையாதியானின்பமெய்த
வொருசொல்லுரைத்தவுயர்குணபூதர
னத்துவாமார்க்கமாறையுமகற்றித்
தத்துவாதீதத்தன்மையைத்தந்தோன்
திருமகண்மருவியதிகழ்வளமறைசையில்
வருமுணர்வாளன்மருளிலாமனத்சா
னெண்ணியவெண்ணமெல்லாந்தெரிந்தெனக்குத்
தண்ணருள்செய்தவன்றாயுமானவ
னொருமொழிபகர்ந்தவுதவியாலவன்ற
னிருபதமுப்போதிறைஞ்சிவாழ்த்துவனே.

அருள்வாக்கிய அகவல் முற்றிற்று.

* கொச்சகம்.

தத்துவம்வேறென்னைவேறாக்கியருடந்ததிலே
உற்றுணர்வும்வேண்டாவென்றோரிரண்டுமூன்றினையும்
நித்தியமென்றேகாட்டிநில்லாமனில்லெனவே
தத்துவத்தோடத்துவிதந்தருந்தாயுமானவனே. (க)

*பழையபிரதியில் வண்ணத்தின் இடையிடையில் உள்ளன

நந்தமதென்றெண்ணிநலிந்தவுடல்வேறாக்கி
வந்தபொருளுன்னதல்லவென்றெனலுவல்லமையும்
உந்தனக்கன்றெல்லாநமதென்றேயுட்புகுந்த
தந்தைநீயுமற்றுமருளாந்தாயுமானவனே. (உ)
பந்தாமோபோற்பதிந்தகருப்பட்டேற்குச்
சிந்தாமணியாய்ச்செகந்தனிலேதீவகம்போல்
வந்தான்மறைசைநகர்மற்றுமோர்மெய்கண்ட
சந்தானத்தானத்தவத்தாயுமானவனே. (ங)
பின்னைத்தானென்றினையுங்காட்டாதபேரிருளின்
உன்னைத்தான்கண்ணிலர்போலொன்றாகித்தானுழன்ற
என்னைத்தானிவ்வணமென்றெண்ணறியாவேழையென்
தன்னைத்தான்றந்தாண்டான்றனித்தாயுமானவனே.[றே
திடக்குப்பையாடரவஞ்செங்கட்கேழற்கோ
டுடுக்குப்பைநீத்தேயுயர்மறைசைவந்தெழுந்தே
விடக்குப்பைக்கோலால்விளங்கியபொய்மெய்யெனவாழ்
சடக்குப்பையென்றுதவிர்த்தாள்றாயுமானவனே. (ரு)
புகப்பட்டான்வல்லிருளின்பொல்லாதவேழாம்
பகப்பட்டானீங்காப்பரப்பானதீவினையின்
அகப்பட்டான்மாயாவிகாரவடவியெனுஞ்
சகப்பட்டானென்றிரங்கியாண்டான்றாயுமானவனே. (சு)
கஞ்சனரிகாணுதகாரணமேயன்பருக்காய்
பஞ்சவன்முன்சேரப்பரிமேலெழுந்தபரம்
மஞ்சுலவுஞ்சோலைபயின்மூரமறைசைவந்தோங்கிற்
றஞ்சமென்றூற்கஞ்சலெனவாடாயுமானவனே. (எ)
மனக்கவலைதீர்த்தென்மயக்கவிகற்பங்களெல்லாம்
உனக்கலவென்றெவ்வொன்றாய்வேறாக்கியொன்றுமற
நினைக்கவரிதானவின்பநிட்டையிதென்றேயுரைத்தான்
தனக்குவமையில்லானெனக்குமருட்டாயவனே. (அ)

உ

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி முற்றிற்று.

